

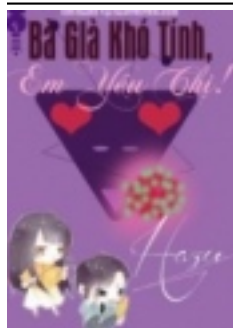
Bà Già Khó Tính, Em Yêu Chị !

Contents

Bà Già Khó Tính, Em Yêu Chị !	2
1. Chương 1: Biệt Đội Gái Ế.	2
2. Chương 2: Biệt Tài..	4
3. Chương 3: Không Thể Trốn Thoát.	6
4. Chương 4: Gặp Phi Công.	7
5. Chương 5: Hợp Đồng Diễn Viên.	8
6. Chương 6: Tai Nạn Bất Ngờ.	9
7. Chương 7: Chiếc Điện Thoại Mới.	11
8. Chương 8: Chỉ Có Thể Là Bạn Thân.	12
9. Chương 9: Kí Ức Đau Buồn.	13
10. Chương 10: Tâm Sự Chiều Qua 1	15
11. Chương 11: Tâm Sự Chiều Qua 2.	17
12. Chương Thông Báo.	18
13. Chương 12: Đóng Phim 1.	18
14. Chương 13: Đóng Phim 2.	19
15. Chương 14: Dụng Độ.	21
16. Chương 15: Thùy Linh Xem Bói.	23
17. Chương 16: Lại Dụng Độ Golia.	24
18. Chương 17: Party Nhí Nhỏ!! 1.	26
19. Chương 18: Party Nhí Nhỏ!!2 Và First Kiss.	28
20. Chương 19: Thanh Hà Mất Tích.	30
21. Chương 20:	32
22. Chương 21: Bí Mật Đà Lạt?	33
23. Chương 22: Bí Mật Đà Lạt (tiếp)	34
24. Chương 23: Nhập Học1.	35
25. Chương 24: Nhập Học 2.	36
26. Chương 25: Lập Lại Trật Tự Tự 1.	38
27. Chương 26: Lập Lại Trật Tự 2.	39
28. Chương 27: Trộm Ổi.	41
29. Chương 28: Cuộc Chạm Mặt Bất Ngờ 1.	43
30. Chương 29: Cuộc Chạm Mặt Bất Ngờ 2 Và Ngày Đầu Lên Lớp.	44
31. Chương 30: Buồn Chuyen Là Niềm Đam Mê!!	46
32. Chương 31: Buồn Chuyen Là Niềm Đam Mê!!! 2	47
33. Chương 32: Hot Boy Về Trường!!	47
34. Chương 33: Này Hot Boy! Hãy Tránh Xa Tôi Một Mết!	49
35. Chương 34: Hoàng Dương, Thanh Hà Và Bí Mật Đà Lạt 1!!	50
36. Chương 35: Hoàng Dương, Thanh Hà Và Bí Mật Đà Lạt 2!	51
37. Chương 36: Tiếp Cận Gián Tiếp.	52
38. Chương 37: Tiếp Cận Mục Tiêu . Chiêu Mỹ Nam Kế.	54
39. Chương 38: Học Sinh Mới.	55
40. Chương 39: Chiêu Điện Hồ Li Sơn. Bách Phát Bách Đỗ 1.	56

41. Chương 40: (tiếp)	57
42. Chương 41: (tiếp)	59
43. Chương 42: Đột Nhập Một Cách Đường Đường Chính Chính!! 1	61
44. Chương Thông Báo.	62
45. Chương Thông Báo 2	63
46. Chương 43: (tiếp)	63
47. Chương 44:	65
48. Chương 45: Ăn Mừng.	67
49. Chương 46: Trở Về Đột Xuất 1.	70
50. Chương 47:	72
51. Chương 48: Màn Cầu Hôn	73
52. Chương 49: Chuẩn Bị Công Cuộc Ra Mắt Nhà Chồng.	75
53. Chương 50: Ra Mắt Nhà Chồng Và Sự Cố	78
54. Chương 51: Trở Về Quê Đạo.	80
55. Chương 53:	82
56. Chương 54:	84
57. Chương 54:	86
58. Chương 55:	88
59. Chương 56: Quỳnh Thư Bị Bắt Cóc.	89
60. Chương 57:	91
61. Chương 58:	92
62. Chương 59: Kết Thúc Mọi Rắc Rối.	94
63. Chương Ngoại Truyện: Đám Cưới Của Ai?	97
64. Chương Đôi Lời Tác Giả.	100

Bà Già Khó Tính, Em Yêu Chị !

Giới thiệu

Tin báo lá cải ngoài chợ (hàng chất lượng chỉ có vài con sâu):CHUYÊN MỤC “Ế”. Tôi 24 và tôi khôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-gia-kho-tinh-em-yeu-chi>

1. Chương 1: Biệt Đội Gái Ế.

Hà Thành-nơi quy tụ những con người của sự tình tế vì vậy có “gái ế” là một điều hiển nhiên.

Chủ Nhật: 5h30 phút. Khu nhà trung cư C.

“Quần áo, điện thoại, túi... à túi đâu rồi...”

“Bụp...xoảng...á ...ú...” Những tiếng “động nhẹ gió đưa” văng vẳng trong căn hộ trung cư C115 rất đỗi quen thuộc lại một lần nữa được phát lên.

-Này, Trương Quỳnh Thư, mới sáng sớm có trật tự cho người ta ngủ không hả? Tiếng ngái ngủ của cô gái vang lên thánh thót dù vẫn đang ở trong trạng thái đầu bịt gối, người quẩn chân, chân tay lăn lộn.

-Rõ, thưa sếp.

Quỳnh Thư vuốt ngực nhẹ nhàng sau câu nói. Tay cô bê túi xách, nách cô kẹp đôi giày. Dù có cố nhẹ nhàng đi chăng nữa thì ...

“Choang....!!!” Hai mắt cô nhắm nghiền lại. Cô không muốn ngắm nhìn khoảnh khắc thiêng liêng- bình hoa thủy tinh ôm hôn thấm thiết với sàn nhà.

“Trương Quỳnh Thư...” tiếng hét đã được volum tăng bậc hai. Văng đó chính là dấu hiệu nhận biết của sự chết chóc.

1,2,3 cô đếm thầm trong lòng mình. Nếu là bình hoa bình thường thì không sao, hướng chi đây lại là bình hoa mà ả Thùy linh vừa được một thằng trai mon men tặng hồi tối qua...

-Kiểu này chắc chết quá. Cô run run mở núm xoay cửa, đối với cô “tê” là thượng sách nhưng hôm nay có hai con quỷ cái ở nhà thì...

-Không phải chắc chết đâu mà hôm nay chết-chắc....

Casting:

Trương Quỳnh Thư: tuổi 23 tính theo tuổi các cụ là 24.

Nghề nghiệp: Phóng viên, báo chí.

Tình trạng: Độc thân.

Tính tình: Sợ nhất hai con bạn cùng phòng , còn đâu không sợ ai, cứng đầu (bố mẹ cũng phải bó tay)

Năng khiếu: chém gió vi vút, trình độ ” điền kinh” cao.

Thùy Linh: tuổi 23....

Nghề nghiệp: chuyên viên quảng cáo.

Tình trạng: Độc thân “Ế nặng”.

Tính tình: Nhí nhảnh, mơ mộng. Nhưng một khi đã máu thì đừng hỏi “bố cháu” là ai?

Năng khiếu: Hát hay.

Thanh Hà: tuổi 23 và cũng như thế...

Nghề nghiệp: Huấn luyện viên võ thuật.

Tình trạng: Độc thân” cũng ế”.

Tính tình: lạnh lùng với người ngoài.

Năng khiếu: Đánh nhau..

(mời các bạn tiếp tục đọc)

Thùy Linh cầm chổi, Thanh Hà cầm cái hót rác . Hai gương mặt phát tia lửa điện vào người của cô. Sáng nào cũng vậy, cứ giờ “hoàng đạo” này là cô lại phá giấc ngủ của họ với cái tính hậu con nhà đậu của mình.

-Hai đại tiểu thư bình tĩnh, nổi cáu là xấu da mặt đấy. Hôm nay chủ nhật muối muối phải đi làm đột xuất nên có chút bức mình mà không biết đã phạm phải thời gian ngọc ngà châu báu của hai vị tiểu thư. Có gì xin thứ lỗi... A này... tay cầm thau hót dọn dùm mình nha.

Nói rồi cô té chạy ra ngoài với tốc độ ngang Quang Trung đánh giặc, khiến hai cô bạn đuổi nhau mà té âm vào cửa. Thùy Linh vớ tay bật công tắc thì một hình ảnh lung linh hiện lên:”Lấp lánh ngôi sao vàng, dịu dàng mùi hoa đất,...bình thủy tinh.....đã vỡ...ở ở...

-QUỲNH THƯ.... Chạy-đăng-trời.

Tiếng hét vang vọng khắp không gian bao la của tòa trung cư. Từ khi ba cô nàng đến đây, mọi gia đình đã phải trang bị thêm cho gia đình mình những cánh cửa cách âm đời mới để tránh hậu quả thùng mùng nhĩ và để cho con em mình có tương lai đôi tai không bị hỏng.

Thật là buồn khi trốn trại mà gặp phải tình trạng:

“THANG MÁY HIỆN ĐANG TRONG THỜI GIAN BẢO HÀNH VÀ SỬA CHỮA, QUÝ KHÁCH THÔNG CẢM ĐI BẰNG CẦU THANG BỘ PHÍA BÊN TRÁI CẠNH NHÀ VỆ SINH CÔNG CỘNG”

Bảng thông báo to đùng hiện lên như để kiểm tra mắt cho người cận thị. Cái cầu thang bộ ai mà chả biết lại còn phải chú thích cạnh nhà vệ sinh công cộng nữa chứ.

Lết xác từ tầng sáu cho tới tầng một , Thư thông thả ngồi thụp xuống massa cho cái lưng của mình.

-Này Quỳnh Quỳnh Quỳnh Thư, em em là nà hot lắm nha, lắm nha. ngày ngày nào anh anh cũng nghe thấy thấy tên...em...em...

Tên bảo vệ trông xe thụp thò rồi te te chạy đến chỗ cô bắt chuyện. Coi bộ như anh ta thích cô từ lâu lắm rồi, nhưng cô thì...

-Em tôi hot thì liên quan gì đến tôi. Mà anh anh nghe chứ anh có nghe đâu mà quan tâm làm gì.

-Không không,...ý anh à anh nói nà...em...em...

-Nín.Tôi không rảnh ,tạm biệt nhá.

-Ồ..ơ...

Nói rồi cô đi vào lấy chiếc xe máy Atila đời cũ ra để đi làm. Một làn khói đen xì xả thẳng cút đít theo chiếc xe của cô. Đó là chiếc xe rất rất quý được truyền từ đời bố sang đời anh rồi sang đời cô. Ba đời đấy chứ có ít ỏi gì đâu. Tuy biết chiếc xe sẽ gây ô nhiễm môi trường nhưng vì chiến dịch bảo vệ đồ cổ nên cô vẫn quyết định “phải giữ bằng được chiếc xe cho tới đời con cô mới được”.

2. Chương 2: Biệt Tài..

Trời trong xanh, nước long lanh ấy thế mà xuất hiện những làn khói ma mị từ chiếc xe nào đó khiến cho bầu trời u ám. Chim sặc khói, người sặc khói...tất cả “sặc” trong làn khói.

-Zin zin...xịt xịt....tít...

Sau tiếng nổ từ to-nhỏ-tí tách-xịt dần. Cả bầu trời như vừa được cứu thế. Ánh nắng đã mọc, chim bắt đầu hót những tiếng hót vui mừng. Chỉ có duy nhất mình cô đang bực bội đá vào chiếc xe cổ của mình.

-Mày có biết đây là lần thứ hai lần mày hỏng trong tuần không? Quỳnh Thư bực bội cong mông lên đẩy chiếc xe vào quán sửa chữa.

Ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế nhựa của quán sửa xe, đôi tay cô khuấy đều nhâm nhi li nước “lọc”.

-Này bà chị, em bó tay rồi. Xe này nên được đưa vào” Viện bảo tàng sắt vụn” thì hơn. Chỗ em hết thuốc bó rồi. Chàng trai trẻ vứt chiếc tua vít, cờ lê đại loại là mấy cái thứ trên tay xuống đất một cách tuyệt vọng.

-Chị cũng muốn lắm nhưng chị đang phải bon chen nơi Hà Thành trật trội, ăn còn chả đủ huống chi mua xe mới.

-Thế thì kiếm đại anh nào đi.

-Chị mà biết hần ở đâu chị cho nó mầy phát tát vì tội không kiếm chị bắt chị đi tìm rồi. Mà thôi chú em cứ sửa tạm cho chị đi.. giờ chị đi làm tí trưa chị ghé qua.

Xách chiếc túi, cô đứng dậy đi thẳng thăm nguyên rửa cái xe đáng chết. Cứ tưởng chủ nhật này được yên thân ở nhà, ai dè cái lão đầu trọc bắt cô đi viết bài thức tể cho báo E-V-D (ế vô đối).

Vùng vằng vùng vằng cô cứ đi mà không biết trước mặt mình là....

“Choang....” một cục to đùng dính trên đầu cô. Thực ra là cô có để ý đến chiếc ghế quay phim của lão diễn viên đang quay cảnh từ trên cao hạ xuống. Nhưng nhanh quá không kịp tránh nên mới xảy ra cơ sự.

-Ôi, sao, trăng ở đâu mà nhiều quá vậy nè!!! -Cô bất tỉnh nhân sự.

Những chiếc quạt từ khắp phía được thổi vào người cô. Người xoa dầu, người chườm đá mà cô vẫn chưa tỉnh.

-Nước,...nước,...một giọng nói yếu ớt từ cô vang lên khiến ọi người thở phào nhẹ nhõm.“May không sao?” một vài tiếng nói nhỏ vang vọng đầu đó.

Anh trợ lí cầm chiếc ống hút vào chai nước định đưa cho cô uống thì một lực mạnh mẽ từ cô giật lấy. Là cô đang tu ừng ực chai nước như vừa đi sa mạc về. Anh ngỡ ngác dốc ngược chai nước-“Không còn một giọt nào?”. Chai lavi tinh khiết đóng hộp một lít anh để dành cho nam diễn viên chính mà cô tu một hơi hết, thật là bá đạo.

-Hết rồi còn đâu,hơ hơ? -Cô cười trừ rồi định bước dậy đi thẳng. Thì một lực túm áo cô lại.

Biết mình gây ra lỗi lớn nhưng vì sĩ diện cô vẫn làm mặt vô tội để rồi còn chuồn.

-Em xin lỗi vì tính hậu đậu cẩu thả, nhà em nghèo sỏi đá nhiều hơn cơm. Mong các anh các chị gờ à đánh khề. Em sinh viên nghèo không biết tôn quy trật tự, không biết mình xâm phạm núi thái sơn. Em biết rằng đường đời nhiều sỏi đá. Mong anh chị có đánh ngã nhưng hãy chừa rằng để mai này em còn kiếm nghề nuôi thân.

Cô nói một liên một hồi rồi chạy thẳng khiến cho ông đạo diễn ngỡ ngác như con chó lác. Anh trợ lí thì ngỡ như bò đeo nơ, còn mọi người xung quanh thì há hốc mồm như vừa trải qua một sự kinh hoàng.

-Ôi! Đúng người chúng ta cần tìm rồi. Đuổi theo. Sau câu nói của ông đạo diễn, hầu như tất cả mọi người trong đoàn làm phim đuổi theo cô.

Với kinh nghiệm hai năm nhà báo và bề dày lịch sử công việc đã khiến chuyên môn điện kinh được nâng cấp.

-Đuổi theo ta ư,đừng có mơ...hahaha -cô cười tươi nhìn lại những chiến công của mình. Để viết được những bài báo hay, những típ giật gân mà bao nhiêu lần cô phải chạy trốn khỏi đám du côn, lũ chó đại hay những quả trứng thối và những mớ rau sấu... mấy người này á chỉ là cồng rãnh sao đủ trình để sóng sánh với đại dương. Nhất là ông đạo diễn kia, ực a ực ịc có khi lẫn theo cô thì may ra còn kịp.

-Hộc...hộc..hộc...nước nước...-ông đạo diễn chạy được vài bước đã thở hổn hển...-đuổi kịp không? ông nhào nhác nhìn xung quanh.

-Dạ đạo diễn, cô ấy chạy nhanh quá không đuổi kịp ạ....hộc hộc...

-Nhất định phải tìm về...sỉu...

Chưa kịp nói hết câu, ông ta đã lẫn quay ra đường. Tìm nhân tài cho đất nước quả là một chuyện không tưởng nhất là với những người“lăn nhanh hơn chạy”.

-Trương Quỳnh Thư, nhân viên tòa soạn XXX... chiếc thẻ nhân viên của cô đang ở trên tay của của Quốc. Anh xoay đi xoay lại chiếc thẻ, miệng nở nụ cười tỏa nắng.

-Hôm nay nghỉ sớm, tôi muốn về.

Casting:

Trần Thiên Quốc: 18 tuổi.

Nghề nghiệp: Diễn viên.

Tính tình: Hải hước, trẻ con (với cô), ở ngoài trầm lặng.

Tình trạng: Độc thân (nhiều gái theo).

Năng khiếu: Diễn xuất, ca nhạc,...

3. Chương 3: Không Thể Trốn Thoát.

Quỳnh Thư ngồi vắt vẻo ở quán bún riêu cua ngoài đường phố sau cuộc “trốn thuế đèn bù vừa nãy”. Ngu gì về vợ, bài chưa có, bụng chưa no. Ăn đã rồi tính tiếp. Với trình độ siêu đẳng chém gió như thần của cô thì hai mươi phút nữa về chém là ok có bài.

”Con cò đã lớn, đậu sập cành tre...

đi cửa trai trẻ biết đâu đường về...

Khi đi có hỏi nhưng về không chào...

thằng nao léng phéng chị ày chừa”(tiếng nhạc chuông vang lên dữ dội).

-Alo...xếp à, yên tâm là em đang đi thực tế.

-CÔ ĐANG Ở ĐÂU, VỀ NGAY TÒA SOẠN CHO TÔI.

-Xếp, em đâu có bị “tạ năng” đâu mà xếp nói lớn thế, hỏng hết loa điện thoại em.

-Này Trương Quỳnh Thư...

Giờ chiếc điện thoại ra xa khỏi lỗ tai, cô thầm nghĩ: cái lão trọc này hay thật, lại còn biết mình trốn việc nữa chứ, hứ ngu gì...mà về với.

-Dạ xếp, em về ngay đợi em...ăn nốt bát bún riêu mất công gọi ...

Nói rồi cô dập máy, có mỗi bát bún mà mãi chưa ăn được. Người ta nói: Trời oánh tránh bữa ăn, vậy mà cái điện thoại ngu ngốc kia cứ kêu hoài làm phiền, tức mình cô quăng vào túi xách cho sập nguồn luôn.

Cái con điện thoại 1200 thời cổ từ bố cô truyền lại tính đến cô lại là đời thứ ba. Chức năng nghe gọi nhắn tin xuyên quốc gia. Ngày sặc ba bốn lần, màn hình phẳng mờ ảo, các nút: có chín còn năm. Thế mà có người trả giá cô có chịu bán đâu.

Sau hai phút tính cả thời gian: ăn, ăn và ăn thì cuối cùng cô cũng lê được đôi chân về tòa soạn. Mà lạ thay hôm nay tòa soạn đông đúc, xe cộ khắp nơi, lại có cả đám như fan hâm mộ của ai đó. Vợ vàng chạy vào thì cô bị mấy người kia túm lại.

-Này, con kia, ai ày vào đây hả?

-Mấy em nói gì vậy? Đây là cơ quan chị thì chị chả được vào. Mặt cô ngơ nghe nhìn lũ fan cuồng của ai đó. Cô mà biết tên nào cầm đầu thì cô sẽ nguyện rửa không tha cho chúng.

-Chị già, chị nói láo thì cũng phải biết đang động vào lũ ngổ ngáo chứ. Tụi này đâu có ngu. Thẻ nhân viên của chị đâu.

Nghe chúng nói như vậy, tay cô thò lên cổ mình, chết thật: cái thẻ mất mịa nó đâu roài. Vợ ngược nhìn lên cái đám rồi nhặng mặt cân phần, môi tần son mà cô hoảng hồn. Chưa kể đằng sau còn có mấy ẻm 3D nồng nàn quyến rũ.

-Thế bây giờ là bà chị muốn gì hả? Mấy con bên cạnh vén ống chân quần ống tay nhìn cô với ánh mắt của một sóat thủ máu lạnh. Thôi thì nước đã đến cổ, đằng nào cũng chết. Vậy thì một sống một còn đi.

Một làn gió thoáng qua rồi vụt ngắt trước không khí nóng hừng hực ở tòa báo. Cô bặm môi nhìn thẳng, lướt mắt sang trái rồi trợn mắt qua phải kiểu như thăm dò tình hình. Tất cả lũ nhặng nhút cũng xoay chuyển người theo đôi mắt của cô.

-Ôp Pa À..... cô hét toán loạn lên khiến lũ kia nháo nhác.

-Ôp pa ộp pa.... đũa nào đũa đẩy mắt sáng lên vội vàng tô lại son trát lại phấn không thì chỉnh lại quần áo....

Trong lúc sơ hở cô chạy vút vào trong tòa soạn với tốc độ nhanh nhất và rồi...

-Bụp....

Chiếc cửa kính trong suốt khiến cô không nhận biết được mà đâm vào. Thôi thì thêm cục u nữa cho đầu nó cân.

Quần áo tả tơi, đầu tóc rơi rụng...khiến cô trông thảm hại vô cùng. Lết xác vào phòng làm việc của mình cô thoáng thốt khi thấy tay đạo diễn lúc này. Kinh thật, lão ta biết cả chỗ làm việc của cô kiểu này thì cô chết chắc.

-Xỉu tập hai.

4. Chương 4: Gặp Phi Công.

-Tăng tốc độ, lấy thêm nước vào đây nhanh...

Tiếng quát tháo của lão đạo diễn, ông trưởng phòng vang vọng khiến cho cô giật mình. Mở mắt ra cô nhìn mọi người chăm chăm một lượt rồi nhìn lại mọi thứ xung quanh.

3 cái quạt cây chia vào cô dù trong phòng vẫn có điều hòa. Thêm cả hai bình nước khoáng mỗi bình 15l. Chưa kể hai chậu nước đá cạnh người cô. Có cần làm quá lên như vậy không? Định bắt cô trả hết chỗ này sao, hay bây giờ cô giả bộ xỉu tiếp.

-Này, có ai biết chuyện gì xảy ra với Quỳnh Thư không hả? Ông trưởng phòng quát lên.

-Dạ cô ấy bị đám fan của Quốc ngoài kia gây lộn. Chưa hết, lúc vội chạy cô ấy đâm đầu vào cửa kính, vẫn chưa hết trước đó cô ấy đâm vào ghế quay phim ạ... -Chắc cô ấy muốn cho cái đầu của mình nó được cân bằng....bởi hai cục u....đó mà...

Anh trợ lí cô lao công tranh nhau kể diễn biến sự tình của mọi việc xảy ra nhanh dần đều.

-Thôi khỏi, em không có sao? Vào việc chính luôn đi, xếp kiểng em có việc gì?

-Này Quỳnh Thư...

Chưa để hai người nói tiếp Cô hùng hổ đứng dậy đồng dục tuyên bố

.- Sếp ơi.....sếp- Đòi mắt cô sụp xuống vẻ hối lỗi.-Đạo diễn.....Em xin lỗi đạo diễn, em không có trốn tội đâu, có gì thiệt hại em hứa ,em đảm bảo là em sẽ đền bù mà đừng có bắt em nghỉ việc chứ xếp.Tội nghiệp em.huhu. Chả hiểu nước mắt cá sấu của cô ở đâu tuôn ra, tay chấp trước vẻ cầu khẩn tha mạng về tội nghiệp.

-Hahahaha..... nghe xong câu nói cả đoàn người cười như chưa bao giờ được cười. Ngay cả Quốc anh đứng đằng sau mọi người cũng phải bật mồm mà cười.

Còn Thư-cô đơ người ra chả hiểu cái gì cả. Trong tâm trí cô nghĩ :chắc hội này muốn cho cô nghe tiếng cười mãn nguyện cuối cùng trước khi cho cô trở về cõi âm địa phủ đây mà.

Lão đạo diễn vui vẻ lau nước nước rồi ôm vai bá cổ tay trưởng phòng. Ôi mịa ơi đừng cảm động quá thế chứ!

-Đúng là nhân tài kiệt xuất! Xin chúc mừng tòa soạn có một nhân viên ưu tú...

-Vâng cảm ơn...

Hai ông vẫn đang trong trạng thái ôm hôn thắm thiết chúc mừng nhau.

-Thư làm tốt lắm.-Ông trưởng phòng quay sang nắm lấy tay nóp thật chặt khiến nó nó rùng mình.

-Dạ!rất cuộc thì chuyện gì xảy ra vậy ạ.... cô ngây ngô hỏi.

-Không sao? Để tôi giải thích. Quốc lên tiếng sau một hồi im lặng làm khán giả của chương trình hài xuyên quốc gia tại văn phòng chém gió thành bão.

-Đây từ đầu...blobluabc....xxxxzzzyyy....hiểu chưa. Vừa nói anh vừa lau mồ hôi trên trán (dù cho có ba cái quạt và một cái điều hòa bên mình).

-Hiểu à mà chưa. Từ cái chuyện tôi đâm đầu vào ghế rồi đến cái chuyện anh phải tìm gặp tôi thì nó có liên quan gì tới nhau không?

-Ừch..... Quốc té ngựa, hơn một tiếng đồng hồ anh giải thích cho cô mà cô không hiểu chút nào sao?

-Ý tôi muốn nói là muốn Thư làm diễn viên cùng tôi trong bộ phim mới đó.

-A ha, cảm ơn ý tốt nhưng tôi không thể nhận được.

-Sao?

-Không là không hỏi nhiều, à mà cậu kia, cậu là Thiên Quốc đúng không?

Nghe câu hỏi anh vuốt tóc ngẩng mặt cao, đôi tay thoăn thoắt chỉnh lại vạt áo:

-Xin giới thiệu tôi là Trần Thiên Quốc,xxx.....

-Stop. Là một nhà báo tôi biết. Nhưng chú em à, thay đổi cách gọi đi. Chị hơn chú bốn tuổi. Vừa nói cô vừa xòe ngón tay của mình trước mặt anh. Nhanh như cắt anh nắm lấy đôi bàn tay đó và nói.

-Nhóc lừa ai, mặt thì non choẹt, người cao ba mét bẻ đôi. Anh vừa nói vừa so cái chiều cao khiêm tốn ấy với cơ thể “sào chọc” của mình.

-Này chú em, chị thấp nhưng có người vẫn phải ngược nhìn chị đấy còn hơn ai cao chỉ như cái sào chọc *shit*, mà chị nói luôn nha, chị ết 58 hần hơi đấy, tính đến thời điểm hiện tại là chị hai mươi ba tuổi còn tính theo tuổi các cụ là 24. Chú em mới có 18 đẹp ngay cái kiểu ăn nói hỗn xược đi. Mà này đi đâu thì ắt dật thôi kéo lại có mấy con chó đi theo cắn bừa.

-Có gì chứng minh không nhóc con? Quốc ngồi khiêu khích cô. Nguyễn rửa tên ranh con láo toét cô đưa cho hần chứng minh thư của mình.

-Mở to mắt ra mà coi cho nó kĩ, kéo lại bảo người lớn nói dối trẻ con. Cô dương dương tự đắc nhìn anh. Bà chị chính hiệu đó.

Nhìn vào chứng minh thư của cô, anh không chút do dự kiểu như hỏi lỗi hổ thẹn. Thay vào đó, anh cầm lấy đút luôn vào túi quần mình.

-Chào nhóc nhé! mai gặp lại. Vẫy tay cô anh đi thẳng.

Nhìn anh đi cô lấy làm tức giận, cái tên khùng điên trên cao nguyên này, điên hả trời. Còn chứng minh thư của cô -anh đang cầm. Làm sao đây....Vội vàng đuổi theo...thì hần đã lĩnh mất tiêu rồi. Chết thật.

5. Chương 5: Hợp Đồng Diễn Viên.

Dẫn những bước chân voi của mình vào trong phòng của lão đầu trọc, thẳng chân cô đập cửa cái “uỳnh”. Trước khi mọi chuyện được tiếp diễn chúng ta sẽ làm quen thêm nhân vật. Trưởng phòng đầu trọc, nghe biệt danh có vẻ là một lão già bụng bự hơi đầu. Nhưng sự thật thì nó luôn phũ phàng. Anh 32 tuổi: tên là Quyết họ và tên đầy đủ Cù Trọng Quyết, ở cái tuổi 30 do tình thần khủng khoảng mà anh đã bị mắc một bệnh hiểm nghèo đó là ghê đầu và rụng tóc. Vì được các y bác sĩ tận tình cứu chữa nên ngày hôm nay anh mới lấy được vẻ đẹp troai phong độ như thế này.

-Này Thư, em lấy lại cho anh vẻ nữ tính được không? Ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế đẩu, anh ra dáng một vị trưởng phòng gương mẫu.

-Không, mà ai cho anh bán đứng em vậy hả?- Cô bực mình ngồi huych một cái vào xô pha tay rót cốc nước mà tu ừng ực hồng giảm bớt độ nóng bực trong cô.

Biết nóng vội là rất dễ đổ vỡ, hướng chi trong cô đang ngập tràn ngọn lửa phừng phừng. Nhẹ nhàng tiến gần đến chiếc sofa. Anh cười hiền dụ dỗ...

-Anh có bán đứng em đâu, anh bán ngồi mà....

-Phụt..... bao nhiêu giọt nước lợc mắt tinh khiết được nằm trọn vẹn lên mặt Quyết. Lấy khăn lau mặt mình, anh nhăn nhó.

-Em có phải trả thù anh một cách kinh khủng như vậy không?

-Ồ, xin lỗi mà sao anh dám gán em đi làm diễn viên ấy hả? Em là nhà báo công việc viết báo chứ không phải diễn thuê ...

-Đừng giận, nếu em làm tham gia bộ phim ấy thì danh tiếng tòa soạn nổi, lương em cao hơn, nhiều zai theo hơn.....cái gì cũng hơn....mà này bộ phim đó chỉ là phim ngắn thời gian tham gia ít thôi mà. Anh vừa lau mặt vừa giải thích cho cô hiểu rõ ngọn ngành đầu đuôi câu chuyện.

Nghe Quyết nói, lòng cô cũng mát gan mát dạ một phần nào. Thôi thì mình cũng có nhiều lợi. Cái tất yếu là cô kiếm được nhiều tiền,hahahahah.....

Giờ này về nhà thì cũng chết, vì hồi sáng cô nữ đặc tội với hai con bạn thân. Phóng qua phòng chị nhân viên trong tổ cô mượn tạm bộ đồ khác mặc vào. Buộc tóc gọn gàng, cô bước ra cổng đón taxi.

-Uầy, hôm nay Quỳnh Thư nhà ta đi taxi à nha-Tiếng lão bảo vệ ngập tràn niềm bất ngờ. Xưa kia cô toàn đi con Atila cù, đi xe buýt gấp gáp lắm thì mượn xe hay quá giang. Thế mà hôm nay cô lại đi taxi. Thôi rồi có lẽ Hà Thành nên chuẩn bị ô dù phòng mưa to chiều nay ập đến.

-Bác cứ đùa cháu, thực ra là trưởng phòng trả tiền cho cháu, thôi chào bác cháu đi. Cô ghé sát tai bác bảo vệ thì thầm rồi bước lên taxi.

Sau bóng lưng cô, lão bảo vệ lắc đầu: Vẫn chứng nào tật đấy,bệnh hiểm nghèo khó chữa.

Sau khoảng 15 phút cô đã đến đài truyền hình. Là một nhà báo cô đã quá dỗi quen thuộc. Tháo chiếc kính râm cô tự tin bước vào.

-Chào chị, chị tìm ai? Tiếng của cô tiếp tân niềm nở đón chào.

-Cho tôi gặp đạo diễn, tôi có hẹn...

-Vâng mời chị lênxxxx

Bước lên lầu ba bằng thang máy không tốn một sức lực nào. Từ tốn cô mở cửa phòng ra bắt gặp ngay gương mặt ông đạo diễn đang niềm nở đón chào. Cô là người ưu tiên nhất không phải casting phim trước khi quay vì ông đạo diễn đã chứng thực tai nghe mắt thấy tài diễn xuất của cô. Quá khâm phục.

-Hợp đồng kí xong, cảm ơn em đã hợp tác. Ông đạo diễn vui vẻ đưa cho cô bản hợp đồng.

-Vâng cảm ơn đạo diễn.

-Trưa nay đoàn phim có liên hoan một bữa, em đi cùng chứ!Tiện thể giới thiệu người mới luôn.

-Dạ vâng .Cô đáp lại nhẹ nhàng.

Một bữa cơm miễn phí chuẩn bị chào đón cô. Với tiêu chí ” Ăn là không mất tiền thì mình cứ ăn tự nhiên” nên cô đồng ý luôn. Free ngu gì không nhận.

6. Chương 6: Tai Nạn Bất Ngờ.

Trời trưa nay khá là oi bức, ngồi trên chiếc xe của đài truyền hình-chiếc xe to rộng điều hòa đầy đủ mà cô vẫn cảm thấy nóng.

-Mia nó, báo chết tiệt , rõ ràng nó báo nắng mà chả thấy hột mưa mù nào cả? Cô bực tức lắm nhảm một mình.

Nghe tiếng nói, lão đạo diễn ngẩn người:-Em nói cái gì thế?

-À, dạ không, ý em bảo là trời nóng thế này, bây giờ mà mưa thì mát phải biết... Cô nhìn lão đạo diễn báo ục ục cười trừ. Béo lẳn quay thế kia chẵn hết điều hòa của cô rồi còn đâu. Thảo nào mà cô hóng mãi chả có hột gió nào phả vào người.

May mà nơi mà mọi người tập trung ăn uống cũng không cách xa đài truyền hình là mấy. Nên cái nóng được bỏ qua nhanh.

Bước vào nhà hàng một cảm giác mát lạnh khiến cô thoải mái. Kinh nghiệm hai năm nhà báo trong nghề, cô đi vào và nở một nụ cười ấm áp khiến và thân thiện khiến cho ai cũng ngẩng nhìn cô. Nhưng họ không biết được rằng vẻ ngoài thân thiện như vậy nhưng cô rất là trẻ con. Khuôn mặt trẻ măng của cô khiến ai cũng lầm tưởng là một cô học sinh nổi bật nào đó được tiếp nhận.

-Xin chào mọi người, đây là Quỳnh Thư-người sẽ đảm nhiệm nhân vật nữ chính trong bộ phim mới của chúng ta.

Sau câu giới thiệu không cần nhờ của lão đạo diễn cô cười trừ rồi giới thiệu lại:-Xin chào mọi người,mình là Thư 23 tuổi, mình là người mới vào mong mọi người giúp đỡ, .

-Ô chị 23 tuổi nhìn chị trẻ thật...

-Thế mà đóng cặp với Thiên Quốc...

-Trái lệch lắm....

Những tiếng ồn ào vang lên cô nghe thấy tất cả. Bực mình cô đi theo lão đạo diễn ngồi vào bàn. Đã chào hỏi tử tế rồi mà mấy người không biết lượng sức mình gì cả. Dù biết là vậy nhưng đôi chân cô vẫn phải nhẹ nhàng kéo cái ghế từ từ mà ngồi. Tự dặn mình là phải bình tĩnh và bình tĩnh.

-Chào nhóc... tiếng nói thánh thót như chim hót của Quốc vang lên khiến cô giật mình. Sao nó lại ở đây cái thằng nhóc bố lão dám lấy chứng minh thư của mình.

-Không dám, chào-chú-em-mặt-dày. Cô nghiêng răng nhìn anh. Trái lại với vẻ tức giận, anh vẫn nhăn răng ra cười.

Bữa ăn được bắt đầu với bao nhiêu món ăn ngon. Và cô thích thú với điều đó. Cứ ăn, ăn và ăn mà không để ý đến ai.

-Này, nhóc là heo hả? Quốc chống đũa nhìn cô, thi thoảng anh cũng gấp thức ăn vào bát của cô.

-Cám ơn-đó là tất cả những gì cô nói được xúc tích và ngắn gọn nhất.

Mới gặp nhau có mấy tiếng mà Quốc rất thích trêu chọc cô. Dù cô có hơn tuổi anh nhưng đáng về tính cách thật sự cô rất giống trẻ con. Cảm nhận được ánh mắt đăm đăm vào mình, cô bắt đầu ngẩng đầu lên và chuẩn bị cho việc kết thúc bữa ăn.

-Nhìn gì mà nhìn, bộ chị xinh quá hay sao vậy?

Nghe tiếng nói Quốc không nói gì, anh nhẹ nhàng lau chỗ thức ăn còn dính trên miệng cô. Giật lấy khăn cô tự lau ỉnh.

Cô đứng dậy xin phép thì cánh tay Quân chặn lại.

-Nhóc đi đâu vậy?

-Đi gặp anh William Cường, có gì không?

-Vậy anh đi gặp cùng nhóc nhá!

-Hả? thôi khỏi, ở đây đi ,mà tôi cảm cậu gọi tôi là nhóc và xưng anh đấy.

Nói rồi cô bỏ đi, thực ra là cô đi WC rồi chuẩn luôn, chứ chần chừ ở đây là không về được với tên này. Dù sao cũng gặp hần dài dài nên chuyện lấy lại chứng minh để sau cũng được.

Xong xuôi cô nhẹ nhàng chuẩn khỏi nhà hàng. Vội cầm chiếc điện thoại 1200 cũ kĩ nhắn tin cho lão đạo diễn thì cô va phải ngay....

-Ồ hơ,... cô giật mình với con người trước mặt mình là tên nhóc con bố lão.

-Định chuẩn sao? Quốc đứng dựa lưng vào chiếc cửa kính, hai tay khoanh lại nhìn cô.-Đã gặp xong ai William Cường gì đó rồi hả?

-Chị chú có làm gì đâu mà phải chuẩn,hứ không rảnh,.. Ồ mà gặp William Cường rồi sao?. Cô gân cổ lên cãi rồi vùng vằng bỏ đi. Khổ thân là chiếc guốc không nghe lời nên đã...

-Queo...á...ú.... đôi guốc gãy mất gót nằm yên vị trên sàn nhà.

-Nhóc muốn đi nhưng chiếc guốc muốn ở lại rồi đó. Nói rồi Quốc bế xốc cô lên ô tô của mình khiến cô không kịp ú ớ. Chiếc xe phóng vù vút trên con đường oi ả vắng bóng người.

7. Chương 7: Chiếc Điện Thoại Mới.

-Cứu tôi với, bắt cóc, bắt cóc..... Quỳnh Thư vừa kêu vừa đập cửa bùm bụp.

Với tốc độ nhanh như chớp trên con đường quốc lộ vắng bóng người. Chiếc xe bỗng đột ngột dừng lại tấp vào lề đường. Những tia lửa lóe sáng lên sát vào mặt đường tạo nên những đường đen vô cùng quyến rũ. Đây phải gọi là “Hung thần sa lộ” đích thực của năm.

Đôi mắt cô từ từ mở ra cùng theo đó đôi tay kiểm tra nhịp tim đập. May quá mình còn sống, tưởng sắp được xuống châu Diêm Vương làm vợ cương thi nữa chứ. Cô nhìn Quốc thở phào một cách nhẹ nhõm.

-Có muốn xuống không? Tiếng nói bất chợt vang lên, cô mừng lắm. Cô đã phải chờ đợi giây phút này từ lâu lắm rồi. Vui mừng, cô tháo dây an toàn. Vội lao mình ra cửa xe thì mới chợt nhận ra sự thật-phũ-phàng. Mịa nó chứ! dừng lại giữa đường quốc lộ không một bóng ma nào ở đây thì dừng làm gì. Bây giờ mà xuống khác gì nướng người trên ngọn lửa hung tàn.

Nhẹ nhàng đóng lại chiếc cửa xe. Như một chú mèo ngoan, cô tự thắt dây an toàn và trật tự ngồi vào ghế phụ.

-Tưởng nhóc muốn xuống. Quốc nhếch môi mỉm cười rồi chiếc xe lại lao vun vút vào con đường quốc lộ.

Người cô yên tọa trên xe nhưng cái mồm và cái đầu không yên tọa, cô chửi rủa cái thằng ranh bố lão dám chọc cô, mịa nó chứ nó nghĩ mình là ai. Ồ nhưng mà nó là ai nhỉ?(bó tay với cô)

Một lần nữa chiếc xe lại được dừng lại. Nhưng có vẻ lần này thì nó có phần yên bình bề lạng hơn lần trước. Chỉ là tung hai con xe máy đằng trước, bẹp hai con xe đằng sau mà thôi.

Bước xuống xe, hàng loạt con mắt hướng mảy về phía Quốc. Ai biểu anh quá ư là đẹp trai. Nam thần của năm mà lại. Đeo thêm chiếc kính quá chuẩn hội người mù Việt Nam. Ý nhằm hội sao hàng đầu Việt Nam.

Bực mình vì cái lũ hám trai cứ tí ta tí tởn gần đến chiếc xe và nhóc con. Cô lao vào khu mua sắm. Ồ mà hần ta đưa cô đến đây làm gì nhỉ? Định bán mình chẳng? Nghĩ vậy cô chốc chốc rùng mình. một cảm giác lạnh sau gáy càng rõ rệt.

-Này nhóc con, nghĩ gì thế!

-“Bà mày đang điên đây” ...a chị nghĩ gì không có liên quan tới nhóc. Cô nói rồi lè lưỡi phui mông đi thẳng. Quốc nhìn cô, càng nhìn anh càng thấy cô nàng này đáng yêu chứ không phải một bà già khó tính. Nhưng thật sự thì anh không biết cô lại là một người khá khó tính. Lấy ví dụ điển hình nhất là chuyện tiền bạc.

Loanh quanh loạng choạng thế nào cô lại vào gian hàng điện thoại. Tiền thì cô không có, điện thoại thì đang nhắn nhó. Ôi! nhìn mà thấy.....sương cả mắt. Vô tình vào đây thì ngắm cái đã đi để tới nay về còn ôm mộng mua điện thoại mới.

Những chiếc điện thoại lung linh được đặt trên những giá lấp lánh khiến cô hoa cả mắt. Lướt qua một lượt rồi cô hạ mắt mình vào một chiếc điện thoại vỏ màu xanh lam-màu mà cô rất thích.

-Thích nó chứ?

-Thích tất nhiên là thích rồi. Cô vô tư trả lời mà không quan tâm nguồn đang hỏi. Đôi mắt sáng rực lên khi thấy chiếc điện thoại còn treo móc hình con ếch mắt lồi trông rất ư là dễ thương.

-Chị em lấy cái này. Quân nhắc chiếc điện thoại ra khỏi vị trí ban đầu của chúng và đưa cho cô.-Tặng nhóc này.

Sau câu nói cô nhìn chằm chằm vào anh. Đôi tay nhanh chóng sờ vào mặt rồi đến trán.

-Này ầm đầu hay là hai dây thần kinh chập vào nhau đấy hả? Mắc mớ gì chị phải lấy. Hứ định lừa chị à.

-Nhóc có thấy ai lừa mà mua cho nhóc điện thoại chưa hả? Yên tâm anh không có lừa nhóc đâu. Đây là đồ dùng cần thiết anh mua để cđi đóng phim, cứ coi như là trả công cho casting lúc sáng.

Nghe Quốc nói mà lòng cô nguôi ngoai phần nào. Bởi bởi lẽ cô không muốn mắc nợ ai cả.

“Ôi thì mình phục mình quá, tài năng thiên bẩm lẽ ra phải được phát hiện sớm, 23 tuổi quá muộn ột nữ diễn viên trẻ triển vọng” Cô tự mình nghĩ, tự mình cười như một con tự kỉ bệnh lâu năm. Nhưng cô đâu có biết rằng chiếc điện thoại này là do anh bỏ chính tiền của mình ra để mua tặng cô. Chả là lúc gặp cô nhắn tin bằng chiếc điện thoại 1200 cổ anh rất chi là “sốc”. Ý định anh lờ cô đi là cũng để mua điện thoại cho cô và xin số. Một công đôi việc ấy mà.

-Khoan đã-Cô bỗng chốc dừng lại, khiến anh đang đi mà đâm luôn vào người cô, quay mình lại cô giơ ngón tay lên và nói rằng:- Điện thoại thì chị nhận, nhưng cấm nhóc xưng anh nghe chưa, láo. Nói rồi cô giật lấy điện thoại te tởn nghịch linh tinh. Lôi con củ gạch 1200 cô tháo sim nhờ anh lắp thẻ để nghịch tiếp.

-Cục gạch sẽ được về nhà trưng bày làm đồ cổ, còn em hãy về với đội của chị. Cô vui vẻ đút hai chiếc điện thoại vào trong túi xách của mình.

8. Chương 8: Chỉ Có Thế Là Bạn Thân.

Quỳnh Thư mệt mỏi lê xác trên lên phòng. Trời ơi gương mặt thanh tú của cô giờ đâu còn nữa. Đúng rồi hậu quả của việc này được bắt nguồn từ khi gặp tên oắt con đó. Là nó, tại nó và chỉ có nó. Chắc có lẽ từ bây giờ cô phải mua thêm mo đeo vào mặt thì mới dám ra đường.

Kết nối vào internet cô down một bức ảnh của tên Quốc, ngay lập tức cô kết nối với máy in. Kết quả là một tấm hình to bằng cỡ A3 sắc nét chuẩn rõ khuôn mặt của hấn ta.

Lấy bộ dụng cụ: Keo, kéo, cô dán lên cửa phòng.

Vận động chân tay cô chuẩn bị cho trận chiến bằng bài hát quen thuộc: "Giờ hai tay nào, nắm lấy cái tai nào lắc lư cái đầu nào, ô sao bé không lắc ,ô sao bé không lắc, giờ hai tay nào túm lấy cái mông nào lắc lư cái mình nào, ô sao bé không lắc, ô sao bé không lắc, giờ hai tay nào túm lấy cái chân nào....(bài luyện tập cơ thể đó ạ).....

Tập được ba bốn lần cô bắt đầu cảm mũi tên, ánh mắt cô nheo lại như một 'SA" thủ đích thực.

-Haha, mày chết rồi oắt con... vừa nói cô vừa ném một mũi tên trúng con mắt phải (cô này ác ghê)... Chuẩn mắt phải, thôi thì thêm mắt trái cho cân nha cưng....giờ thì đui cả hai mắt ày ngày mai gia nhập hội người mù Việt Nam nghe con....

-hahaha.... Thư cười như chưa từng được cười.

Còn tám mũi tên, cô kẹp vào các ngón của hai bàn tay.Mỗi bàn tay kẹp ba mũi tên, cô bắt chéo tay và bắt đầu phóng... Đúng lúc đó thì...

“Cạnh” cửa phòng mở ra

“Vụt vèo, piu.....” Ngay sau đó Cô tung thêm hai chiếc cuối cùng:“Pập”

“Ôi, Ô mô, vim,thai, đao li, thơm tho...” Cô bỗng chốc rùng mình nhìn hai người đối diện. Mỗi người ba mũi tên với vị trí tuần tự giống nhau: Đỉnh đầu 1 cái, hai nách mỗi bên hai cái, và khoe miệng...hi mỗi người kẹp một cái.....

-Ồ hơ... hai bạn tốt,...có chuyện gì đêm khuya muốn tâm sự với mình vậy...? Cô vừa nói vừa lùi lại sau những bước tiến của Thùy Linh và Thanh Hà.

Những bước tiến được tiếp tục cho đến khi cô lùi đến bức tường...

“Viu vèo...phụt”...

“Chuẩn không cần chỉnh!!” Thùy Linh và Thanh Hà đập tay nhau mừng chiến công ghim chặt cô vào tường.

“Hai bạn thân, áo này mình mượn, rách rồi giờ làm sao, mai mặc gì ý nhằm trả đồ kiểu gì?” Cô méo mào nói, hiện tại người cô không thể cử động khi mấy cái mũi tên đang ghim chặt cô vào tường.

“Mặc xác bà”... Hai người họ đồng thanh rồi cùng nhau xuống nhà lấy thêm dụng cụ phụ họa cho nó sinh động.

Ba phút-thời gian không quá dài cũng không quá ngắn. Cửa phòng vẫn được mở từ khi hai người họ đi và cho đến khi họ trở lại. Trên tay Thùy Linh là một chiếc chổi lông gà to tròn bông xù. Còn trên tay Thanh Hà là ba chiếc bát ăn cơm.

Khua khuẩy chiếc chổi lông gà trên người Quỳnh Thư, cô hét lên vì nhột...

-Á.... Linh thân mến...ú....Linh đáng yêu....ớ...haha.. tơ nhột....

-Này thì nhột này, này thì nhột này,.. càng nói Linh càng xoáy chổi lông gà vào những chỗ ” cú bị buồn ” của cô....

Nhìn thấy cô bạn quần quai trong tê dại Linh mới dừng chiếc chổi lông gà. Nháy mắt với Thanh Hà. Hiểu ý, cô quay sang nói với Quỳnh Thư:

-Có muốn chuyển hình phạt không?

-Có có... -Thư vui mừng hơn hở thoát khỏi kiếp nạn này, chứ từ nãy đến giờ đứng mãi như thế này mệt mỏi lắm...

-Thế thì bây giờ đứng tấn...

-Hả...???

Sau sự đồng ý hợp tác từ hai bên, cô được thả và làm nhiệm vụ mới , đó là đứng tấn. Thư vặn vẹo chân tay rồi cũng bắt đầu tư thế đứng tấn: Giơ tay kiểu luyện công, xòe chân kiểu đạp xe...là một huấn luyện viên võ thuật Thanh Hà nổi cáu vì chưa có một thể loại đứng tấn như cô...

-Quỳnh Thư, bà đứng cái dáng gì thế này, đây người ta gọi là bơm xe đạp tụt van, chứ tấn cái nổi gì, đứng lại xem nào?

Nghe xong câu nói Thư phụng phịu đứng lại dáng sau lưng chỉ dẫn: Hai chân bằng vai,hai tay duỗi thẳng, cúi người xuống thấp....

-Đứng như thế này mỏi lắm.....

-Này thì mỏi này... nói rồi Thanh Hà đặt luôn ba bát nước lần lượt theo thứ tự: Đầu, và hai tay... và cầm cô làm đổ...không thì chết chắc. Đây gọi là nợ cũ nợ mới trả luôn một thể. Người ta nói đầu có sai: quân tử trả thù mười năm không muộn. Huống chi mới có một ngày...Muahahahaha.....khụ khụ-sắc nước bọt...

9. Chương 9: Kí Ức Đau Buồn.

Quỳnh Thư-Thùy Linh-Thanh Hà là cặp ba bạn rất rất rất thân với nhau. Họ quen nhau được ba năm.Lí do quen? Đơn giản chỉ vì họ nhận ra mình là những con người tình tế(ế thì nói luôn đi bà ơi). Tuy mỗi người một vẻ, mười phần không tròn mười nhưng họ biết cách nhường nhịn chia sẻ và đồng cảm nên đã ba

năm-một khoảng thời gian cũng khá là dài để họ thân thiết gắn bó . Đây người ta gọi là: chỉ có phụ nữ mới đem lại hạnh phúc cho nhau. Kể ra cách họ gặp nhau cũng kì lạ nhưng mà thú vị.....

Nhớ về ba năm trước:....

Giữa một bầu trời đen như con chó mực, tại ngã ba đường có ba cô gái dáng vẻ thót thoảng đến hết hoảng. Họ cứ chạy, chạy và chạy mà không biết..

-Boong, bốp, bình....cả ba ngã lăn ra đường với đầu u một cục. Đỡ nhau dậy định chào hỏi nguyên nhân thì chẳng biết từ đâu ra một đoàn chó bec dê đen đứng từ hai phía:

-Mia nó tận năm con chó, cũng may còn một đường, chạy dê anh em ơi... Quỳnh Thư hồn nhiên kêu gào kéo theo hai cô gái không quen. Theo định luật phản xạ từ nhiên họ cứ chạy chạy và chạy. Nhưng khổ nỗi hai chân thì đâu làm sao được bốn chân của chó chứ hướng chỉ ở đây lại có tận năm con. Đúng lúc chạy đến có một cái ngõ, khổ nỗi đó là ngõ cụt, thế là ba cô gái đang vượt rào leo tường...

Thanh Hà vốn là huấn luyện viên võ thuật nên việc leo rào dễ như ăn cháo, Quỳnh Thư-nhà báo việc này đối với cô không khó nhưng cũng chẳng dễ tí nào. Còn mỗi Thùy Linh-nhân viên quảng cáo e lẹ dịu dàng đang loay hoay không biết tìm cách nào để lên thì một trong năm con chó chạy đến định cắn. Nhưng may mắn là hai người bạn mới tóm được cái tay của cô hai chân co quắp bầu vú lên tường... còn mấy con chó cứ nhảy nhặng ở dưới, cứ mỗi lần nó nhảy lên là cô phải cong mông không thì nó cắn...

-Tí tách... tách...

-Cái gì kêu đấy-Thư hồn nhiên hỏi...

-Kệ ,kéo người lên đã - Thanh Hà không mấy quan tâm vì cứu người là quan trọng nhất-Bây giờ tôi hô từ một đến ba, hai chúng ta cố sức kéo, còn áo hồng(Thùy Linh ấy mà, lúc này chưa biết tên nhau đó mà) cố sức vươn chân lên đây rõ chưa...

-OK cả ba đồng thanh và bắt đầu...

1,2,3XOẠCH,..... Oạch..... lên được rồi.Những tiếng kêu phát ra cùng một lúc.

-Ồi mui mui- Quỳnh Thư bịt miệng tay chỉ vào quần Thùy Linh Kêu lên...

-Rách quần rồi....hai tí ơi huhuhu -Thùy kinh nhẩn nhó khúm núm khép nép hai chân trên tường.

Nghe xong hai cô nàng bên cạnh té ra cười như hai con thần kinh đêm khuya..Chỉ khổ ối Thùy Linh

Cái lũ chó khốn nạn, đã leo lên tường rồi mà không tha. Đã thế lại còn cắn nhặng ở dưới khiến cho cả ngõ bật đèn sáng đi tìm hung thủ. Thanh Hà , Quỳnh Thư vội vàng leo xuống đại một nhà bên dưới để tìm quần áo mới cho cô bạn áo hồng kia.

-Này đi nhanh lên.-Thư ra hiệu cho Thùy Linh từ đằng ra đang đi một cách rất ư là nhẹ nhàng từ tốn-Khổ lắm, đêm này ai ngắm mà khúm núm.

Nghe tiếng nói Thùy Linh cũng an tâm hơn hẳn mà tự tin bước vào.

Chả biết tóm được cái gì gì đó chỉ biết bằng vãi, Thanh Hà vội kéo xuống ra hiệu cho hai cô bạn chuẩn thẳng.

-Này thay vào đi. Cô đưa cho Thùy Linh một mớ lau nhàu.

-Gì thế này, nhìn như cái nong nôm, lại còn hoa cà hoa cải. Nếu mà lấy thêm rỏ rá, kiểu tay nhật lá chân đá ống bơ thì khỏi nói: chính hiệu một bệnh nhân tâm thần rồi.

Thôi thì đành ngậm ngùi mặc vào với tiêu chí: Đêm khuya trời tối, ma nó ngắm . Là một nhân viên quảng cáo chuyên mặc đồ hiệu mà Thùy Linh có ngày hôm nay phải mặc một chiếc váy từ thời cổ chí kim.

Lời thôi một hồi cô cũng thay xong. Bước ra khỏi bụi chuối, một “nàng công chúa thời pha lê ông cưỡi trường” xuất hiện. Nàng công chúa của chúng ta : trên mặc một chiếc áo công sở màu hồng, dưới là một chiếc váy nhàu nát hình hoa cà hoa cải đủ loại xanh đỏ tím vàng, chưa kể váy hồng dun, vừa đi vừa xách.

-Tôi không ngờ tiểu thư đây có một mắt thẩm mỹ vô cùng tinh tường, tại hạ xin bái phục bái phục...-Thư chấp tay kiêu bái phục trước Thanh Hà...

-Không có gì...trời đêm tối nhá nhem nên tại hạ chỉ lấy đại không ngờ túm phải một chiếc váy thời cổ chí kim vô cùng tinh tế và thuần khiết “rất hợp” với tiểu thư đây...hahahah

-Hai người có thôi hay không.... Thùy Linh tỏ ra giận dữ trước sự trêu đùa thẩm họa thời trang này...

-Trật tự, có muốn cãi trường không hả?-Hai cô bạn đồng thanh khiến cho Linh có chút hơi hoảng:À thôi khỏi, mình đùa thôi mà.

Nhìn cô bạn vừa đi vừa phải xách váy vì tụt. Quỳnh Thư đã hi sinh chiếc dây buộc tóc cho Linh buộc túm vào khỏi tụt. Bởi vì Thanh Hà cắt tóc kiểu tomboy nên cô không phải buộc tóc.

-À quên mắt chưa giới thiệu: Tôi tên là Quỳnh Thư 20 tuổi and 2 you?

-Thanh Hà..20.

-Thùy Linh...cũng 20.

Ba cô bạn bắt đầu làm quen và rủ nhau cùng đi về vì trời đã gần 3h sáng.

Bắt một chiếc taxi về nhà của Thanh Hà vì có lẽ nhà cô gần nhất mà cũng bình yên bề lạng nhất, không sợ ai dòm ngó...Ba cô nàng không kịp tắm lần quay luôn ở phòng khách mà ngủ như ba con lợn. Kiểu này hỏi sao mà không ế.

10. Chương 10: Tâm Sự Chiều Qua 1

Trở về với thực tại khu nhà chung cư C115 của ba cô gái cùng góp tiền mua.

-Ba mươi phút rồi, nghỉ.. Sau tiếng nói của Thanh Hà, Quỳnh Thư vui sướng nhảy cẫng lên và...không để ý đến...

“Choang,choang,choang”... ba bát nước vỡ toang nằm bất động dưới sàn nhà. Cô lăm lét nhìn gương mặt hai cô bạn thân với ánh mắt khoan hồng.

-Thôi tha cho lần này..... Chưa kịp để Thanh Hà nói hết, Quỳnh Thư nhảy cẫng lên ôm hôn cô bạn thắm thiết...

-Anh biết chỉ có em tốt nhất anh trên đời này, yêu ẹm quá...

Đẩy con nhỏ xuống giường,Thanh Hà hát hàm nói: Chưa hết.. anh phải dọn dẹp đồng này ngay bây giờ và một tuần làm osin không công cho hai em này nhé! Anh iu dấu...moa...nói rồi cô túm vai Thùy Linh nhìn cô đang nằm vắt vẹo ở giường..

Dọn dẹp xong đồng bát vỡ, cô bắt đầu đi dọn nhà nấu ăn cho tụi hung thần kia ăn....Khổ thân cô, ba đứa đều ăn như trâu như bò suất ăn toàn gấp đôi người khác nên việc nấu là cả một nghệ thuật kì công.

-Này, xuống ăn không thì bảo? Cô đứng ở phòng bếp í ới gọi hai con bạn thân ra ăn cơm.

Sau đúng một phút ba mươi giây ba cô gái hội tụ tại phòng ăn và bắt đầu chiến. Cách ăn của ba cô nàng với tính chất: bình đẳng , độc lập tự do, không lo không ngon miệng.

Mỗi người sẽ được ăn như một suất cơm đồng đều nhau,giống hệt nhau. Hôm nay thế nào mà Quỳnh Thư ngồi một phía, hai cô bạn cùng ngồi về một phía.

-Này, anh chàng trên phòng đang là phi công hả? Thanh Hà Bỗng nhiên dừng việc ăn lại nhìn Linh và hỏi Quỳnh Thư.

-Phụt.... bao nhiêu cơm dính hết lên khuôn mặt giận dữ của hai người đối diện. Nhìn thấy thế cô băng quơ vu vơ đáp lại hồn nhiên: Sorry en lai hai bầy bê, đây là hiện tượng tự nhiên mà đã đã là tự nhiên là không thể biết trước. Người ta nói rồi, trời đánh tránh bữa ăn có gì hỏi sau nhá.hihi Nói rồi cô lại tiếp tục ăn phần

thức ăn của mình. Tức giận vì bị mất cơm hai cô bạn thoăn thoắt gạt lại khay cơm của cô đổ bát mắm vào cho chừa.

-Thế bây giờ bây bi có khai ra không nào hay muốn tắm nước mẩn trộn cơm đây.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng soát thủ kia cô đành khai hết sự thật..

-Chuyện là như thế này...axbyxuhfiqw125786489.....

Quỳnh Thư kể truyện thu hút như một cuốn tiểu thuyết, đúng là nghiệp vụ báo có khác. Cứ đến mỗi đoạn cao trào là hai cô bạn “À” hay “Ồ” lên một tiếng, hoặc đến chỗ nào phần kịch quá hai cô bạn còn cho chân ngồi xỏm cả trên chiếc ghế mà vênh tai nghe.

-Bây giờ mới đến phần chính của câu chuyện- Quỳnh Thư tỏ ra khuôn mặt nghiêm trọng và bắt đầu dẫn dắt vào vấn đề.

Vào hồi...(mịa nó không nhớ) chỉ nhớ đoạn....

Cầm chiếc điện thoại mới trên tay cô vô cùng phấn khích, mở hết cái này cái kia ra xem. Chiếc điện thoại thu hút tâm hồn cô khiến cô bỏ mặc hiện tại mà đắm đầu vào game-trò chơi mơ mộng. Rồi thì hai tiếng đã qua, đôi mắt cô mệt mỏi, chiếc điện thoại thì cũng hết pin nên cô cất vào túi xách. Giờ cô mới nhận ra tên Quốc kia đang dựa ngủ ngon lành trên vai cô. Thảo nào mà chơi game cô thấy nhúc vai thế, cứ tưởng mình quá phấn khích nên không quan tâm. Lướt mắt một lượt xung quanh cô nhận ra mọi ánh mắt tia lửa điện nhìn vào mình. Ô chộ ơi toàn ánh mắt thân thương quen thuộc mới kinh chứ.

-Này trông cách ăn mặc cô ta kìa, chả ra thể thống gì...nhân viên 1.

-Đúng rồi trên mặc bộ váy dáng công sở dưới lại đi đôi đầu lâu, chắc một mới..-Nhân viên hai.

-Mà cô ta là ai mà đi với anh Quốc nhỉ? Ước gì anh ấy cũng dựa vào vai mình ngủ như thế-Nhân viên 3...

Là nhà báo nên khả năng nghe nói nhìn nhận cô rất rõ, dù chỉ nghe loáng thoáng tiếng xì sầm nhưng nhìn khẩu hình của họ cô có thể đoán họ đang nói gì. Chắc có lẽ cô về cô sẽ viết một bài báo mới nói về tình trạng :” Phái nữ hay ảo tưởng sức mạnh” một hiện tượng quá phổ biến hiện nay.

Mọi chuyện bây giờ mới được bắt đầu. Đôi vai của cô mệt lả khi bị làm gối cho tên nhóc kia nằm. Vươn vai đứng dậy khiến hần ngã lăn quay ra đất. Nhìn thấy cảnh này, bao nhiêu nhân viên nữ khách hàng xót xa chạy đến đỡ anh đứng dậy. Biết mình vừa gây ra lỗi lớn cô chuồn thẳng. Với cái đôi dép đầu lâu đang ngự trị trên đôi chân thì có lẽ cô nên đi thay một đôi mới. Lảng vảng đi quanh hàng giày, cô chọn ỉnh một đôi giày kiểu cách thể thao nhưng lại cô cùng nữ tính. Đi xong đôi giày mới cô nhờ đóng gói lại đôi dép đầu lâu kia để còn trả chủ nhân của nó.

“Qt, et...” Chết tự nhiên bụng lại réo lên khi qua khu ăn uống. Thôi đành liều vào ăn khi trong túi còn có năm trăm ngàn tròn . Cô gọi một cái pizza, hai chai nước ngọt mấy li kem và rồi tự mình thưởng thức.

Biết rồi đấy, cô là người một khi đã ăn là không để ý đến trời đất gì cả. Thế là cô cứ ăn ăn và lại ăn.

Từ đằng xa có một người rất đẹp trai đã quan sát cô từ nãy đến giờ. Anh ngồi ở bên đối diện cô. Nhưng vì ham ăn mà cô không hề biết. Hai mươi ba tuổi mà như con nít vậy.

Đánh chén sạch xong cô vô vênh râu cáo gọi phục vụ trả tiền:

-Dạ của chị hết năm trăm năm mươi ngàn ạ. Anh chàng phục vụ cười tươi khoe hàm răng sáng bóng đưa cho cô hóa đơn.

Nghe xong câu nói cô đứng hình:-Chết , mịa nó còn 500k 50 nghìn lấy đâu ra bây giờ.

Gương mặt cô thoáng chút bối rối, còn gương mặt anh phục vụ thì toát lên nét không hài lòng pha chút khinh bỉ. Nhìn mặt tên phục vụ cô bực mình.

-Thằng này láo, dám nhìn mình với con mắt đó chứ, hứ có năm mươi nghìn mà cũng, khổ thân mày chưa, người ta nói đâu có sai” Chết vì ăn là cái chết đáng lẩn tẩn mà”.

Thư ơi là Thư nhục quá.

11. Chương 11: Tâm Sự Chiều Qua 2.

Cười trừ với thằng phục vụ láo toét, cô lú lú: Chết chị còn 500k, năm mươi nghìn....đội chị một chút..

-Không cần ,để tôi trả... người con trai lúc nãy tiến gần cô và phục vụ nói chuyện. Anh đưa luôn 1 triệu cho tên phục vụ và nhắc hắn khỏi trả lại.

” Khiếp Phí phạm”-Cô nghĩ thầm.

Nói xong anh ngồi luôn bên cạnh và bắt chuyện.

-Chào em, anh tên Dương rất vui được làm quen với em.

-Dạ em chào anh... cô e lệ nhìn tên con trai trước mặt, đẹp thì đẹp thật nhưng cảm giác nhìn anh ta có chút vấn đề... nan giải... mà giác quan thứ sáu của cô mách bảo điều đó.Nhưng dù sao hắn cũng trả tiền hộ cô cho cô khỏi mất mặt.

-Em có thể cho anh số điện thoại được không? Dương vừa nói vừa đưa chiếc điện thoại ra chỗ cô đứng lúc đó thì...

-Quỳnh Thư đi về... Tiếng nói phát ra từ đằng sau, đó là Quốc . Nhìn khuôn mặt anh kìa hằm hằm đỏ lên tức giận cô cũng hơi hoảng. Cô nhận ra mình cũng có lỗi một phần trong chuyện này.

Chưa kịp để cô nói gì Quốc đã kéo tay cô đi ra ngoài quán, nhưng khổ nỗi đôi tay đằng sau cô cũng bị kéo lại. Một lực lượng bình luận rất đông cho tình yêu tay ba giữa hai anh đẹp trai và một con quái thú. Cái quán ăn thương mại hằng ngày thưa khách là thế, ấy mà hôm nay quá tải số lượng người.

Quỳnh Thư đang ở trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan: Đi cũng không được mà ở lại cũng không xong. Hai tay cô cứ kéo lên kéo xuống khiến đôi tay rã rời.

-Anh là ai?-Quốc nhìn tên đằng sau đang cầm tay cô.

-Thế Anh là ai?-Dương cũng vịn lại tên phá đám.

-Buông ra...cô hét lên đúng lúc cái bài hát “Ai Ai Ai” kết thúc và bắt đầu bài hát “Buông Tay” được vang lên. Con nào rảnh quá vậy? Mà cũng biết đúng thời điểm quảng bá nhạc nữa chứ.

Hai cánh tay tự động...buông. Xoay người và hai cánh một cách tự nhiên cho khỏi mỏi, cô lấy chiếc túi đưa cho Quốc, giật điện thoại bấm bấm gì đó rồi trả Dương. Cô bỏ đi trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

-Chuyện gì vậy?- mọi người bàn tán xôn xao trước hành động kì lạ của cô.

Trùng mắt nhìn tên Dương, Quốc nói một câu thách thức rồi bỏ đi: -Cứ cẩn thận đấy.

-Tôi sẽ chờ-Dương cũng hồn nhiên đáp lại ở phía sau..

Vội vàng đi, cô không may trượt chân ngã. Ôi thôi mong sắp được hội tụ với đất rồi. Nhưng may mắn là Quốc đến đỡ cô kịp.

-Cám ơn nha! cô cười hì hì rồi bước đi tiếp. Cả một đoạn đường dài cô đi trước Quốc lẻo đẻo đằng sau cho đến khi ra chiếc xe của anh.

-Leo lên đi-Quốc mở cửa xe và cô bước vào. Hứ, hắn bắt cóc mình rồi phải trả mình về là đúng rồi, ngu gì bắt taxi tốn tiền,hahaha-Cô thầm nghĩ.

-này...sao lại cho người lạ số điện thoại-Quốc vừa cho xe chạy vừa hỏi tội cô.

-Ồ,hỏi làm gì, mà thôi mất công hỏi đây trả lời cho nghe, mà nhớ giữ bí mật đấy nhé. Nói rồi cô ghé sát tai anh thì thầm.

-Đây là số điện thoại “HÚT BÊ PHỐT” dán ở tòa nhà đối diện nên bấm số cho luôn. Đây gọi là đền bù cho anh ta vì đã trả tiền ăn.

Cô nói rồi mà Quốc không nhịn được cười, chiếc xe cứ vi vút lượn lờ trên đường khiến cô la oai ái anh mới dừng được xe....

-Cho anh cười nốt rồi anh lái, không xảy ra tai nạn đấy.... và cứ thế nửa tiếng hần như thẳng hăm, cứ cười cười và cười....

Hahahahaha..-khụ khụ..... Thùy Linh nghe xong câu chuyện mà rớt nước mắt, Thanh Hà cũng không ngoại lệ khi dùng hai tận hai túi giấy ăn nguyên vẹn.

-Hai con kia, chúng mày bày việc cho ta làm đấy hả?

-Quỳnh Thư ạ, bạn đúng là một nhà báo giỏi, câu chuyện của bạn nó cảm xúc lắm ý..hahahaha....

-Ta rớt hàm rồi ta lên oánh răng đi ngủ đây, hahaha...

Hai cô bạn ôm nhau cười lên phòng, còn mỗi Quỳnh Thư vẫn mặt đơ ở dưới nhà...

-Là sao? Cô tự hỏi mình và đi dọn lại bãi chiến trường-Biết thế không kể? Chúng nó chả an ủi mình thì thôi lại còn cười, hứ...

**** Ở một nơi nào đó...

Dương vui vẻ bấm số gọi điện cho cô gái ban sáng, hình như cô ấy tên Thư...

-Tút TUT TUT...

-Alo,. Thư hả Dương đây??

-Thư nào, Đây là công ti hút bể phốt, thế anh có hút không?...

-Dương???????

12. Chương Thông Báo.

Xin chào mọi người, đây không hẳn là lần đầu tiên viết truyện nhưng mình vẫn không có kinh nghiệm cho lắm. Bộ truyện này mình viết chỉ mang tính chất giải trí ọi người nên câu văn nó không được trau chuốt . Vì vậy mình mong các bạn thông cảm. Còn nữa truyện mình viết được ba ngày và được 11 chương quả là kì tích, cái này không phải mình khoe khoang mà ý mình muốn nói rằng là mình đột nhiên có ý tưởng và viết một thể vì vậy mà có những chi tiết hơi lố mang tính chất hơi khác người. Và lời cuối: Mình cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện của mình. Mong các bạn tiếp tục ủng hộ mình để mình có cảm hứng sáng tác.
Cúi đầu Xin lỗi về sự các chương thông báo làm gián đoạn câu chuyện. Mong mọi người thông cảm. Love all...*_*/

13. Chương 12: Đóng Phim 1.

Mọi việc của Quỳnh Thư dường như được dừng lại để cô chuyên tâm vào công công việc đóng phim của mình. Hiện tại bây giờ trong lòng cô vừa vui nhưng lại có thêm những khoảnh khắc lo lắng. Là một nhà báo, việc quay phim diễn ra như cơm bữa với các bài phỏng vấn hay chương trình truyền hình thực tế. Nhưng khi làm việc là cô có kịch bản trước mọi chuyện được diễn ra tự nhiên và cô nắm thế chủ động. Còn đóng phim khiến cô phải học thuộc kịch bản làm theo đạo diễn và không hăng có được ý kiến trong mình.

Hôm nay cô lại phải thức dậy sớm để kịp đến đài truyền hình. Thật may mắn khi hôm nay cô đã không đánh đổ hay làm thứ gì ảnh hưởng đến quá trình ngủ nướng của hai cô bạn thân.

Kịch bản cô chưa nhận, nội dung chưa xem qua, nên trong lòng cô càng lo lắng. Bước xuống tầng trệt của khu trung cư cô đã thấy một chiếc xe hơi bóng loáng dừng đó. Máu hóng hót trong lòng cô dâng cao khiến cô mon men đến gần.

-Cuộc đời thật là bất công, thằng hai hộp sữa con không hộp nào! Đứa thì thừa tiền không tiêu đến, kẻ kiết sát không một hột ăn! Thư vừa đi vừa lẩm nhẩm bài học triết lí của mình thì một tiếng kêu phát lên:

-Này nhái xanh...

-Mịa nó, có con nhái mà cũng giật mình, không biết thằng cha nào điên vậy? Bỏ qua những thứ không liên quan cô bước đi thẳng. Nhưng từ đâu một cánh tay vương lấy tay cô khiến cho cô ngã té gổì.

-Thằng điên nào vậy, định cho bà cắm răng xuống đất hả con... Cô bực mình xoa mông đứng dậy không thèm để ý đến ai đó đứng kia...

-Này bà chị khó tính kia...

Nghe xong câu nói máu nóng cô dồn lên não, đôi mắt tối sầm lại quay sang trút giận cái tên trời đánh phá buổi sáng của mình:

-Này, vừa mới sáng ra đã ồn ào bộ định ám đen cả ngày tôi hả, bà mày đây muốn nói gì nói tiếp đi. Người đầu mà đeo kính đen như hội người mù Việt Nam, lại còn đeo khẩu trang như thằng mắc cúm H5N1. Trời nóng ba mấy độ C mặc thêm bộ như bộ áo mưa. Này, đây là khu trung cư chứ không phải bệnh viện tâm thần đâu nha.

-Nói xong chưa... Một tiếng lạnh lùng vang lên nhưng có lẽ chưa đủ độ thể thối “hot” trong cô.

-Chưa...- cô chống hai tay vào hông thở hổn hển sau một tràng dài cô trút giận. Nhặt cái túi rơi ở đất lên, cô quay mông đi thẳng. Nhưng nào ngờ cái tên “đen xì” kia vác cô đi vào trong xe một cách nhanh chóng.

Ngồi an tọa trên xe , cùng với nhiệt độ điều hòa thấp cô mới bình tĩnh...

-Á, bắt cóc bắt cóc....lại một lần nữa cô la lối om sòm và đập cửa. Lần này thì chiếc xe không dừng lại mà còn phóng nhanh trên đường.

Cô kêu hoài tử cũng mỗi mồm cô thể là sau 10 phút thì cô cũng im lặng được trên xe.

-“Run, run....lạnh quá !!!” Hai tay cô đan vào nhau, người cô khê rung lên.

-Này.....trong đây....bao...bao...nhiều độ... mà lạnh quá....vậy...? Hai hàm răng lạnh cạnh, đôi môi khô nẻ, cổ lấm cô mới rặn khỏi mồm được mấy câu.

-23 độ, thông cảm điều hòa hồng... người con trai đó bắt đầu tháo khẩu trang...-Anh sợ cái lạnh...nên mượn tạm bộ hóa trang ấy mà...

-Á, thằng ranh con lão toét mày định hại chị mày hả...?Cô tức giận khi nhìn thấy mặt của Quốc-tên trời đánh xấu xa trong lòng cô.-Ôi mẹ ơi lạnh quá.....

Đưa cho cô chiếc áo ở bên cạnh, anh nở một nụ cười mà mãnh:-Nhìn thấy bà chị đầu bốc khói nên mới đưa vào xe cho hạ hỏa thôi mà....

Mặc chiếc áo khoác cô mới thấy ấm hơn đôi chút, chẳng biết điều hòa có hồng hay không nhưng chắc chắn là nó trả thù cô vì lúc này cô chửi một chàng dài....Giờ thì cô biết được cảm giác tuyết rơi mùa hè rồi. Đấy cứ cãi là mùa hè không có tuyết rơi đi,ngồi trong đây bão tuyết chứ chả đùa.

Bặm môi dữ tợn cô thâm nghĩ cách trả thù, nhưng nó kém mình mấy tuổi trả thù nó liệu có phải người lớn bắt nạt trẻ con không ta? Cô nghĩ thâm trong đầu. Dù sao thì cô vẫn quyết định trả thù cả nợ cũ lẫn nợ mới..

14. Chương 13: Đóng Phim 2.

Cũng đã hai mươi phút ngồi trên xe mà sao vẫn chưa tới đài truyền hình. Cô nhớ hôm trước cô có bắt taxi và khoảng mười lăm phút là tới nơi nhưng sao bây giờ lại...

-Này, sắp đến nơi chưa? Cô quay người sang hỏi.

-Chưa phải gần tiếng nữa, chúng ta đi đến nơi diễn luôn không cần đi cùng đài truyền hình.

Quốc vẫn tập trung lái xe, anh nói với cô nhưng khuôn mặt chẳng thèm liếc nhìn, đúng là thằng ranh lão toét mà!! Cô hơn hẳn tận bốn tuổi mà hắn cứ coi cô là trẻ con không bằng. Hứ! đến tháng mười này là cô tròn hai tư tuổi rồi đấy chứ đùa đâu.

này, là tại hắn. Tính đi tính lại từ lúc cô gặp hắn cô gặp xui xẻo hắn. Đồ ác ôn, đồ hung thần nhìn cái mặt chỉ muốn đâm ột phát cho tõe mỗ đi. Suốt ngày cười bộ định tính làm diễn viên quảng cáo kem oánh răng chắc.

-Ai nhờ đỡ mà kêu nặng, bộ chị đây kêu chú em là phải đỡ chị chắc....chưa nói hết câu cô được rơi tự do trên bờ cát...

-Đây là do nhóc phần nành nhé...Quốc cười nháy mắt với cô rồi đi trước. Mấy cô diễn viên kia cũng cười khẩy rồi ra chỗ Quốc mà ưỡn ẹo. Còn cô :

-Người ta nói một đằng thì phải biết đằng mà làm một nẻo chứ, ời ời cái mông của tôi. Còn đâu là mông nữa,huhu.... Cô đứng dậy mếu máo rồi cũng lết thân đi tới đoàn làm phim. Cô thề rằng xong vụ này cô sẽ làm thêm bài báo :” Vô chuối! nguy hiểm tính mạng! Không phải dạng vừa đâu?”

Ông đạo diễn ục ịc mặc một bộ hoa cà lá cải đến chào hỏi từng diễn viên và đưa ỗi người một tập kịch bản:

-Các bạn hôm nay chúng ta sẽ quay cảnh đầu tiên.....blubloa(mình không biết cảnh đóng phim nó như thế nào mong các bạn thông cảm nếu mình có miêu tả không đúng). Do thời tiết có chút khắc nghiệt mà chúng ta chỉ có thể diễn ở trên bờ biển này và hòn đảo phía trước chúng ta . Dự án phim, chúng ta sẽ quay trong vòng bốn tuần, các bạn sẽ được chu cấp ăn ngủ nghỉ sinh hoạt ở khách sạn bên đây, các bạn rõ chưa.....

Xong phần thao thao bất tuyệt chả ai nghe của ông đạo diễn thì mọi người ai nấy tập trung vào kịch bản của mình và bắt đầu học thuộc như một con vẹt...

-Anh à, (ngáp)....chúng.... ta.... có.... thể.....(ngáp)....ói...chuyện được không....? Ngáp..oaoa.....

Đọc được mấy dòng mà cô ngáp dài ngáp ngắn, ời cái kịch bản.... Tiện tay cô vứt cái kịch bản ra một xó ngã lưng về phía chiếc ghế cô nhìn ra biển. Cảnh đầu tiên chỉ là phần cô đứng từ xa mà ngắm nhìn hai diễn viên khác à mà điều đặc biệt là cô không có lời thoại trong cảnh đầu nên cô chả buồn đọc làm gì cho tốn calo. Nhắm đôi mắt...cô thả lỏng mình.

Đặt tờ kịch bản xuống chiếc bàn, anh lắc đầu nhìn cô cười thâm” Đúng là”...

15. Chương 14: Dụng Độ.

Tạm dừng với cô bạn Quỳnh Thư chúng ta sẽ quay trở về với cô bạn Thùy Linh...

6h sáng

-Ầm ầm ầm... Thùy Linh bực mình dẫm những bước chân voi trên nền nhà không được mấy vững chắc.

-Nhẹ cái chân thôi kéo ục nhà... Thanh Hà vẫn từ tốn nhâm nhi li trà nóng. Cô một giáo viên cõ thuật nên tâm tư luôn cẩn thận, hành động từ tốn và đặc biệt không trẻ con như hai con bạn kia. Đặc biệt cô được ví như là phụ huynh của của Linh Thư vìchir có cô mới giải quyết được mâu thuẫn trẻ con giữa hai người.

Kể ra ba cô gái mỗi người một tính cách thể mà có thể sống với nhau “Hòa thuận” đến ba năm, thật đáng khâm phục.

Buổi sáng hôm nay âm u đến buồn tẻ. Lí do duy nhất khiến mọi thứ trở nên như thế này là do thiếu bóng cô bạn Quỳnh Thư đây mà.

-Chán quá à, đã một tuần rồi không được con Thư,ta thấy nhớ. Mà nó nợ mình làm ô sin một tháng mà giờ nó đi mất tiêu rồi. Thùy Linh rót một cốc nước lọc tu ừng ực.

-Không sao? Chúng ta sẽ tính lùi xuất mà, khà khà. Thanh Hà đặt tách trà đã cạn nước xuống bàn về mặt gian tà nguy hiểm.

Ở bãi biển:

-Hắt xì....sụt sịt...Mịa đứa nào nói xấu mình vậy? Quỳnh Thư lay lay sống mũi nguyên rửa đứa nào nói xấu cô, mới sáng ra đã như thế này rồi.

Như mọi ngày Thùy Linh lại đến công ti làm việc. Công việc của cô là chuyên viên kiêm luôn người mẫu quảng cáo. Với body chuẩn lại được tài ăn nói cô là hình mẫu chuẩn của các chàng trai nhưng không hiểu sao cô vẫn ế. Kể cũng lạ cái thằng hôm nọ tặng cô bình thủy tinh chỉ liên lạc được đúng một ngày rồi sau đó mất tích luôn không để lại dấu vết. Khổ nỗi cô có yêu cầu cao sang gì đâu, cô chỉ cần một người đàn ông đẹp như Kim Tan giàu có như Goo Joon Pyo, đây tất cả chỉ có thể mà tại sao ông trời lại từ chối nguyện ước nhỏ nhỏ nhỏ như thế này.

Ngồi vào bàn làm việc cô quăng luôn chiếc túi xách vào bàn, khuôn mặt hiện lên hai chữ thất tình nặng nề. Lại kể hôm nay cô từ trên xuống dưới đều một màu đen thui. Tóc búi àu đen, cặp kính râm màu đen, bộ đầm màu đen, đôi guốc màu đen và ngay cả cái túi xách cũng đen nốt.

-Này chị Thùy Linh, chị có nhất thiết phải diện cả cây đen như thế kia không? Một cô bé tiến gần cô nói.

-Chị đang để tang mối tình ngày hôm kia kìa chị nói với em ý...

-Tình nào mà tang hả chị ...mà chị mới gặp anh ấy thôi mà đã yêu đâu mà thất tình.

-Yêu rồi mà, anh ấy còn tặng chị bình thủy tinh đẹp cực kì... Thùy Linh xoa xoa cằm ngẫm nghĩ.

-A...ca này em bó tay tạm biệt chị em về làm việc đây. Cô bé cười nhún nhó trở về chỗ của mình, công nhận chị ấy khổ thật hai mấy tuổi đầu mà chưa mối tình nào vắt vai được ba ngày, chắc kiểu này bị ma ám. Thoáng nghĩ cô lại chạy đến chỗ Thùy Linh.

-Này chị Thùy Linh, em có cái này hay cực...xì xì xì xỏ... cô bé thào thì gì gì đó vào tai Linh khiến cho cơ mặt của cô dần dần ra và nở một nụ cười chết người.

-Thùy Linh, Ngọc Dương hai cô làm gì mà cười với nhau như hai con ma vậy hả? Đây là công ti không phải công viên mà cười như hai con điên vậy? Ông trưởng phòng béo ục ịch như con lợn nái được cái ông lại tên là Hợi,(họ tên đầy đủ Định Trọng Hợi nói lái sang là Định Chọc Lợn) tỏ vẻ không hài lòng khi nhìn thấy nhân viên vô tư trong giờ làm việc.-Hôm nay tôi đến đây là để thông báo với mọi người rằng,tôi sẽ đi công tác ba tháng hoặc có thể lâu hơn vì thế sẽ có một vị trưởng phòng mới nên thay tôi đó là...Chưa kịp để ông nói hết Thùy Linh đã lên tiếng.

-Em đứng không sếp, tại vì em thấy em là một con người chăm chỉ hiền lành, hoà đồng với các nhân viên. Cô đứng dậy, gương mặt ngẩng cao tỏ vẻ khí thế của một nữ anh hùng.

-Tôi xin cô, cô mà làm trưởng phòng thì tôi sẽ không chắc cuộc sống của nhân viên sẽ được bình yên, nào thì tiếng cười man rợ mỗi khi cô vui sướng, kiểu cách soi gương nổi da gà và cả tính bà chằn lửa nữa chứ..Cho tôi xin hai chữ bình yên. Ông xếp lau mồ hôi sau lời cô nói, quả thực nếu cô mà làm trưởng phòng thì chắc ngay ngày mai đội ngũ công ty có lẽ sẽ phải đăng một loạt tin về tuyển lại nhân viên mất.

-Xếp cứ nói quá! Cô phụng phịu đi vào chỗ của mình.

Chỉnh lại vạt áo, ông trưởng phòng đứng nghiêm nghị như chuẩn bị nói một điều gì đó nghiêm trọng,rõ nhất là gương mặt của ông:

-Mọi người trật tự, người giúp tôi quản lí...ngừng một chút ông trưởng phòng mới nói tiếp-là một anh chàng trẻ tuổi tài cao... hoan hô nào. Ngay sau đó cả phòng vỗ tay nhiệt tình:-Sếp ơi trưởng phòng mới đâu rồi ạ,nhân viên nữ nhao nhao lên hỏi.

-Ồ mà anh ta có đôi chút việc bận trên phòng giám đốc tí nữa sẽ qua chào hỏi, được rồi tôi đi đây.

-Ôi dào ôi...mọi người trong phòng lại ầm ĩ về anh trưởng phòng mới, nhất là mấy nữ nhân viên kia.

Chả quan tâm đến họ cô đi vào nhà vệ sinh. Hiện tại cô đang cần một chút nước mát cho sự chán nản của mình.

“Ting, ting, ting” tiếng điện thoại cô vang lên:

-Alo Thùy Linh nghe.

-Cái gì? Chết tôi rồi. Làm sao đây? Thùy Linh la lên trong phòng vệ sinh-Thôi tôi tắt máy đây.

Sau cuộc điện thoại Kiều Linh thần thờ về phòng. Lấy chiếc túi xách cô lững thững đi về.

-Ngọc Dương ơi chị chả buồn làm em đi cùng chị luôn được không?

-Cũng được em hôm nay cũng có gặp khách hàng nên chơi ăn gian thời gian một chút cũng không sao? À chị ơi chị xuống nhà xe đợi em trước đi.

Đáp lại lời Ngọc Dương cô lững thững bước xuống nhà xe. Dắt chiếc xe ra cô đâm sầm phải một người. Quay mình lại bốn con mắt ngược nhìn nhau.

16. Chương 15: Thùy Linh Xem Bói.

Sau giây chạm mắt với mắt thì:

-Đi không biết nhìn đường à. Thùy Linh bực bội nay còn đang bực hơn, từ sáng đến giờ cô cứ gặp phải những cái chuyện chả đâu vào đâu là thế nào?

-Này cô kia, cái này tôi phải hỏi cô mới đúng, đi không biết nhìn đường à! Một anh chàng cao ráo nước da trắng ngần về mặt điển trai dễ nhìn đang đầu khẩu lại với cô. Bực mình thật, cô chống chân chống xuống, hai tay chống hông xả cho anh ta một chàng dài:

-Này cái anh kia đi đứng thế nào thì phải biết chứ, người có mắt đằng trước thì phải biết tránh cái người không có mắt đằng sau chứ, tôi dắt xe thì làm sao biết anh đứng đó. Mà bao nhiêu đường không đi cứ đâm vào cái chỗ này làm gì?

-Cô..thú vị thật? Anh chàng khoanh tay nhìn Thùy Linh.

-Hả? Nhìn cái gì mà nhìn tôi chọc cho đui mắt bây giờ, tránh ra tôi dắt xe. Thùy Linh bực dọc với cái tên điên trốn trại này.

-Tôi không tránh đấy thì sao? Mà cô ở bộ phận nào vậy? Anh chàng ngồi lên luôn chiếc xe của cô. Người xa nhìn vào không biết cứ tưởng đây là một cặp tình nhân.

-Xuống ngay. Cô tức giận nổi trận lôi đình.-Anh là ai trong công ti này mà mặt dày thế hả? Tôi là ai có nhất thiết cần anh quan tâm không? Anh có phải giám đốc đâu mà có quyền hỏi tôi.

-Nếu tôi nói tôi là phó chủ tịch hội đồng quản trị thì sao?

-Ồ! Thùy Linh có hơi chút bối rối-Anh nói điều vừa thôi,tôi không có tin... mà thôi anh tránh ra tôi đi có việc.

-Việc gì?

-Mặc tôi, đi ra!!

-Tôi không đi!!

-Đồ mặt dày! nói rồi cô đâm vào chân anh ta một cái rồ đau, rút chiếc chìa khóa cô đi thẳng.-Không có xe máy tôi có thể đi taxi mà,chào anh đồ khùng!

Không hiểu sao cô lại cảm thấy vui trong lòng sau màn đầu khẩu không chiến thắng. Cô đã đức kết được kinh nghiệm ình:” Mọi thứ phải có thêm bạo lực mới thành công”

Đứng chờ ở cổng một lúc sau thì Ngọc Dương cũng tới.

-Chị Linh, em tưởng chúng ta đi xe máy chứ!

-A lúc nãy có con chó cản đường nên chị nghĩ đi taxi cho đỡ đen,xuất hành mà gặp chó là xui lắm đó!

-Vậy hả chị, ờ mà công ti mình có chó sao?

Nghe câu hỏi bất ngờ cô cũng lảng vảng :-Chắc cho của ông bảo vệ ấy mà, thôi đi nhanh em không lại trễ!

Hai cô gái leo lên một chiếc taxi, rồi đi thẳng đến nơi cần đến.

-Này chị, vừa nãy em thấy một anh chàng đẹp trai đi từ nhà xe lên, về mặt anh ấy cau có trông thật đáng yêu!!

Nghe câu nói cô gơ tay sờ trán Ngọc Dương:

-Em có bị sốt không, cái thằng như khỉ ho cò gáy đến từ chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi đấy mà đẹp trai, đừng nói là em thích hẳn ta chứ!

-Thích là thích thế nào, chị coi thường em quá! Ngọc Dương nhíu mày tỏ đôi chút bức mình. Đột nhiên cô quay sang nắm tay Thùy Linh khiến cho cô giật cả mình: Em không thích mà em bị mê anh ấy mất rồi. Bỏ tay.

Cái nắng tháng sáu sao mà oi ả. Trời xanh mà xanh lăm, không một gợn mây bao phủ khiến ặt trời càng ngày đột kích công phá. Bước xuống nền bê tông một cảm giác lạnh đột ngột sang nóng khiến cho Thùy Linh cảm thấy khó thở. Chưa hết một quang cảnh hoang sơ tàn lụi khiến cô nổi da gà.

-Liệu có ổn không?

-Ổn chứ chị! Không thắc mắc gì nhiều Ngọc Dương kéo tay cô đi thẳng vào trong.

Một căn nhà huyền bí hiện ra. Nói cho oai thứ thực ra là một căn nhà tường đổ vách nát, nóc rơm mục bên cạnh có vài con gà nhảy lung tung.

-Chào thầy ạ! Ngọc Dương cúi đầu chào người đàn bà béo ục ịch người mặc quần áo hoa cà, tay cổ đeo chẳng chặt dây rợ, đầu chắt bà ta cắm rổ hoa măt. Thấy cô im im Dương kéo tay cô.

-Dạ. con con chào thầy ạ-Thùy Linh có chút hơi hoảng trước bà này.

-Hai con đến đây làm gì? Bà ta vẫn nhắm mắt ngồi xếp vàng mà hỏi.

-Dạ con đến xem đường tình duyên ạ. Thùy Linh nhìn người phụ nữ khác người này rồi cũng ậm ừ trả lời.

Tại Công ty Design...(công ti Thùy Linh làm việc)

Người con trai bước vào văn phòng trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

-Ui, đẹp trai quá...chả lẽ đây là trưởng phòng mới. Tiếng nhốn nháo của nhân viên nữ trong phòng.

-Xin chào mọi người tôi là Hoàng Phong, từ bây giờ tôi sẽ là trưởng phòng mới của mọi người. Mong mọi người giúp đỡ. Tối nay tôi có chuẩn bị một Party nhỏ, mong mọi người đến chung vui cũng coi là quà làm quen và sự hợp tác của chúng ta. À mà mọi người ở đây đông đủ hết chứ!

-Dạ thiếu hai nhân viên là Thùy Linh và Dương Ngọc hai cô ấy đi gặp khách hàng ạ!-Một nhân viên nữ lên tiếng.

-Thông báo giúp tôi nhé! Hoàng Phong cười thật tươi đốn gục bao trái tim ngã xuống. Lướt qua bàn làm việc của một người anh chợt dừng lại nhìn thật kĩ bức ảnh được đặt trên bàn đó rồi mỉm cười.-Chào nhóc bướng bỉnh! Chúng ta có duyên thật rồi.

17. Chương 16: Lại Đụng Độ Golia.

Leo lên xe về công ti thì cũng đã đến giờ ăn trưa. Ngọc Dương bận tiếp khách hàng đã đi trước thế nên cô cũng kiếm đại một nhà hàng gần công ti để lấp khoảng trống dạ dày. Chọn ình chiếc bàn gần cửa kính hướng ra ngoài đường, cô gọi suất cơm quen thuộc.

Nhớ lại lời lẽ bà bói lúc nãy cô chả muốn tin, đã thế còn mất hẳn hai trăm nghìn nữa chứ! Có lẽ không bao giờ cô đi xem bói nữa. Nào thì hôm nay con đã gặp được ý chung nhân và cuối năm nay sẽ xuất giá lấy chồng, cuộc sống đầy đủ hạnh phúc, vợ chồng hòa thuận năm sau sẽ sinh đứa con đầu lòng chắc chắn là...gái ở mà cũng có thể là trai. Mịa nó nói thế cũng nói tất nhiên là không con trai thì chả là con gái. Ô! hình như con thể giới thứ ba. Quên mất! Nhưng con cô thì làm sao có thể bê đê được chứ. Mẹ nó- một con người gái chính hiệu thì sẽ lấy một người đàn ông chính hiệu. Vì vậy kết hợp của chính hiệu thì phải ra chính hiệu chứ, trừ khi lỗi kĩ thuật. Mà bà bảo hôm nay gặp được ý chung nhân, thật nực cười. Xem nào, sáng ra gặp tên bảo vệ cà lăm, đi tiếp đến công ti gặp ông xếp bụng bự, chưa hết lại còn gặp phải cái tên Golia đáng ghét.

Hoàng Phong lái chiếc xe ô tô của mình đi ăn trưa. Đập tay vào buồng lái anh tỏ ra bực mình, lúc nào cũng kẹt xe, biết vậy đi bộ cho lành. Hà Nội mà không đông sao được, nếu thừa xe thì đã không phải Hà Nội nữa rồi. Quay khuôn mặt nhìn trước nhìn sau như kẻ ăn trộm thì một hình ảnh đẹp tựa thiên nga đập ngay vào mắt anh. Đúng là ông trời xe duyên mà.

Đánh chiếc xe tấp vào nhà hàng gần đó, anh bước vô ngồi đối diện với Thùy Linh. Còn cô với cái tính một khi đã ăn là không biết gì(học tập được hai cô bạn) nên cô vẫn vô tư nhai và nuốt.

-Chết, nghẹn mất rồi. Cô vừa nói vừa vớ cốc nước bên cạnh. Đốc chiếc cốc chống ngược cô uống một hơi đã đời, cảm thấy cơn nghẹn lắng xuống cô liền hạ chiếc cốc xuống bàn thì đập ngay vào mắt thấy một con Golia đáng vớ quen thuộc.

-Phụt....nước từ miệng cô bắn tung tóe. Người ta nói đâu có sai” Gắn mực thì đen, gần đèn thì rạng” sống chung với hai con bạn thân tính cách cô được nâng cấp lên một tầm ới.

Vuốt gương mặt thanh tú của mình Hoàng Phong nhăn nhó khuôn mặt:- Này cái cô kia, sao cô dám.... cô biết gương mặt....anh ú ớ không lên lời tay vội lau rồi chỉ trở linh tinh. Chắc anh sốc lắm, lần đầu tiên đây mà.

Còn Thùy Linh cô vẫn đơ đơ ra chả hiểu gì. Tát vào má mình hai phát cho nó cân cô mới tỉnh:-Là thật hả?

-Này cái anh kia, anh có biết việc làm của anh là suýt hại chết một người lương thiện như tôi không hả? Anh có biết chết vì nghẹn là cái chết hổ thẹn không mà vô tư ngồi đối diện tôi.

-Này cái mặt tôi rất đáng giá đấy, có người muốn ngắm nhìn mà không được, còn cô thì... Chưa kịp nói hết câu anh đã bị Thùy Linh nói chen vào:

-Thì thì cái gì, mặt bì thì có...ai muốn thì anh bưng mặt anh ra đấy đi, còn tôi thì không cần.

Nói rồi cô đứng dậy trả tiền khiến anh cứ ngơ như ngỗng đi vệ sinh. Chưa bao giờ có người chê anh thảm hại như vậy?

Dự định của cô là sẽ ăn thật chậm và nghỉ nhờ điều hòa thoáng mát của cửa hàng, mất tiền thì phải có quyền chứ. Nhưng giờ đây cô phải mệt nhọc lết xác lên công ti nghỉ tại phòng. Tất cả những ám ức này chỉ do một người đó là Golia đáng ghét. Hắn tưởng hắn cao hơn cô, đẹp trai hơn cô, ý nhằm mặt đẹp như Hàn xẻng là cô có thể không cửa mà tự đổ à. Chờ đấy, mẫu người lí tưởng của cô là anh Kim Tan kia...hắn á xách dép nhá!!

Mở cửa huych một cái, cô tức tối bước vào phòng. Cầm con gấu bông để ở bàn cô đấm cô bóp cho lòi hai con mắt(con gấu này mắt lò xo đàn hồi được) vừa thực hiện hành động cô vừa chửi cái tên hách dịch này cho bớt cơn giận.

-Tên Golia đáng ghét, tên hách dịch mà cứ để bà mà gấp mà một lần nữa xem, ta ày biết tay..này chết này...

Đứng ở cửa phòng nhìn cô tức giận Hoàng Phong cứ bụm miệng cười, trông cô tức giận thật đáng yêu. Mở cửa phòng anh giơ tay lên miệng ho một cái.

-Khụ khụ... ai xấu số vậy hả cô Thùy Linh?

“Chắc, hắn biết tên mình à,kiểu này toi rồi đây, mà kệ nó đi, công nhận trình độ điệu đà của hắn cao gớm, mới có mười phút mà đã thay bộ quần áo khác rồi. ” Thùy Linh giãn dần cơ mặt sau vụ bạo hành con gấu bông kia. Nhưng thấy hắn đang ở trong phòng mình cô chợt giật mình...chả lẽ hắn là...không thể như thế được.

-Này, tên Golia kia vào đây làm chi, đây là công ty chứ không phải là Trung Tâm TT đâu? Cô nói rồi đá cái ghế đầu xoay lại. Đặt mông xuống cô nhìn hắn bằng ánh mắt tia lửa điện.

-Cô?? Hắn nói không lên lời... Ai cho cô gọi tôi là Golia hả?

-Sao không được? Cô hắt hàm hỏi.

Giờ thì anh tức giận thật rồi. Một con người không hẳn là hoàn hảo về mọi mặt nhưng cũng là hình mẫu lí tưởng cho bao người, vậy mà cô chà đạp chữ xéo không lương tay. Tiến lại gần cô với đôi mắt không mấy trong sáng, đôi tay anh chống lên bàn để gương mặt mình sát vào gương mặt cô.

Che đôi tay lên miệng mình cô mở to con mắt nhìn anh ta, đôi môi cô cố mấp máy nhưng không rõ lời.

-Này, anh...định...làm...gì hả? Anh là ai mà vào được công ti tôi.

-Muốn biết không? Càng nói anh càng tiến sát khuôn mặt mình hơn: Tôi là...

Đúng lúc đó thì đám nhân viên quay về, ai cũng sửng sốt khi thấy họ gần bên nhau như thế. Mắt ai cũng dương to như đèn xe tăng, miệng ai cũng há hốc để lộ cả thức ăn còn sót lại trong miệng(eo ơi bẩn kinh).

Trong giây phút đó, cả hai đều ngượng ngùng. Lấy lại phong độ của một vị trưởng phòng gương mẫu anh ra ngoài trước để lại đám nhân viên đơ toàn tập trong phòng. Còn cô thì gương mặt đã đỏ ửng từ bao giờ.

Sau khi anh đã rời khỏi phòng, bọn nhân viên bắt đầu lấy lại sức sống và bu lại vào chỗ cô như đám ruồi nhặng tìm được miếng ngon.

-Chị Linh ơi chị quen với anh ấy à?

-Chị ơi...

- này em...

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập khiến cho đôi mắt cô long sòng sọc. Đưa hai tay bịt tai cô hét toáng lên như cháy nhà:

-Stop! Chỉ là tôi đi đường bị bụi mắt nhờ anh ta thổi hộ thôi!

-Thật thế không, nhìn mặt hai người đỏ chót như đi ăn vụng ót kia mà.

Những tiếng bàn tán khiến cô thật nhức đầu, ót có ba nghìn được hẳn nửa cân, mua một cái đậu hũ bà chủ vui tính cho hẳn ba quả ót free, thế mà kêu đây và kia phải đi ăn trộm ót ót á, tỉnh mộng đi.

Trong đầu cô nghĩ với ngọn lửa bùng cháy nhưng ngoài miệng cô vẫn phải ngọt ngào cho đám ruồi nhặng này quên đi hình ảnh vừa qua. Cái tên Golias đáng ghét dám làm mất hình tượng trong trắng hiền lành mà cô đã phải cất công xây dựng hai mươi ba năm qua.

-Tại mọi người cứ nhìn vẻ chộc ngoáy thì ai mà chẳng ngại, mọi người cứ nghĩ xem, nếu mọi người cứ bị người khác nhìn chằm chằm vào mình hỏi xem có ngại không?

Sau câu nói bao nhiêu cái gật đầu tán thưởng.

“Chí lí quá!” một vài nhân viên nữ rạng rỡ khi vẫn biết Hoàng Phong vẫn độc thân và chuyện họ nhìn thấy chỉ là hiểu lầm.

“Bệnh hám trai của giới nữ nặng quá rồi!”-Cô thầm nghĩ mình may mắn khi được vào số ít bệnh nhân không hám trai(Cô này mà không hám trai á, trời sụp).

18. Chương 17: Party Nhí Nhố!! 1.

Người ta bảo rồi:” Không cần nói mà chỉ cần nhìn là đủ hiểu”.

Và kèm theo đó là:“Hành động đi trước, Lời nói đi sau”

Cả buổi chiều văn phòng của Thùy Linh im hơi lặng tiếng nhưng cô cảm thấy khó chịu vì những ánh nhìn dò xét, những khuôn mặt “Dễ thương” cứ nhằm vào cô. Chỉ có mỗi con bé Ngọc Dương là vô tư ngậm kẹo mút và làm việc.

-Này chị Linh ơi, tối nay đi ăn party đi. Ngọc Dương đẩy ghế bên cạnh cô rồi nói.

-Party à, đi luôn.

-Vâng, chị cứ ở nhà em ghé qua đón nhé!

-ok.

Thùy Linh cũng có đôi chút thoải mái trong lòng, cả ngày hôm nay cô đã quá vất vả cho những chuyện bao đồng. Có lẽ cô nên dành chút thời gian giải khuây. Người xưa bảo rồi” Trẻ không chơi về già sẽ hối hận” vì vậy cứ phải xả hết mình trước khi bị xích cổ tống về nhà chồng. Lại nhắc đến việc chồng con, cuộc điện thoại sáng nay đã làm cho cô hết hồn. Đó là cuộc điện thoại” Ân ái” mẹ cô gửi tặng cho cô qua lời của cô em gái.

“Mẹ bảo rồi trong vòng một tháng nếu chị không đưa bạn trai về nhà thì mẹ sẽ lôi cổ chị về tống cho đứa con trai bạn mẹ, có vẻ mẹ ưng thẳng đó lắm, nhưng vì hạnh phúc con cái mẹ đã cho chị một lối thoát..”

Nhớ lại những tiếng nói cô không khỏi rùng mình, thôi thì chuyện tới đâu hay tới đó. Mà lạ thật cô mới có hai ba tuổi thôi. Có phải là gái già ế đến đâu đâu mà mẹ cô cứ sợ báo cô về già.

Tối đã đến...

Một ngôi nhà chỉ có thể nói là quá tuyệt vời: to, cao, rộng...và mang đầy đủ tính chất khái niệm và hệ quả của một ngôi biệt thự sang trọng.

-Thưa cậu chủ, thức ăn đã được bày lên, đèn hoa trang trí đủ cả rồi ạ.Bà quản gia cung kính nói.

-Được rồi. Hoàng Phong cất lời lên một cách lạnh lùng nhưng trong bụng anh đang có những đốm lửa nhen nhóm. Anh-con trai của tổng giám đốc công ti Design nhưng lại giấu thân phận để tự lực làm việc. Anh muốn ọi người thấy, anh sẽ tự dựng cơ nghiệp chứ không phải nhờ đến danh tiếng của bố anh. Đồ ăn sẵn tuy ngon nhưng khi chính mình tạo ra mình sẽ cảm thấy vui vẻ với kết quả mình đạt được.

Chiều dần tàn cũng là lúc báo hiệu ột cuộc ăn chơi lí thú. Những chiếc xe mô tô hay vài chiếc ô tô đã đến trạm dừng chân của nó. Cánh cổng to được rộng mở chào đón những con người đẹp và quyến rũ bước vào.

Bước xuống lầu với bộ áo đơn giản nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp trai vốn có. Người ta nói rồi: đẹp, mặc gì chả đẹp. Và anh là một ví dụ điển hình.

-Chào sếp...

Những tiếng nhón nháo, những ánh mắt thơ ngây, những khuôn miệng chúm chím đang ngược mắt lên nhìn anh. Lướt mắt qua một lượt anh thấy khá là đông đủ chỉ thiếu người mà anh đang chờ. Không hiểu sao anh rất thích trêu đùa với cô, anh thích cách cô bối mớ xỏ xiên và những cái hành động trẻ con của cô.

-Nào mọi người chúng ta hãy phá tiệc đi nào!

Sau tiếng nói mọi người reo vang lên đi vào đại sảnh. Những chiếc đèn neon nhẹ nhàng chiếu ánh sáng từng góc ngách không để àu đen xen vào.

-Oa nhà đẹp quá! Những ánh mắt long lanh ngưỡng một cứ nhìn sẫm soi như nhà quê mới lên thành phố vậy?

Rồi thì người cần tới cũng đã tới.

-Chị Thùy Linh, Ngọc Dương sao hai người đến muộn quá vậy? Một vài tiếng nhắc nhở ở bên trong. Nghe tiếng nhắc khéo cô ngượng ngừng bước vào.

Bước vào đại sảnh, hai người choáng ngợp trước những gì hiện lên trước mắt mình. Mịa nó chứ, người thì rõ lắm của, người thì không có xu thối nào để ăn. Ông trời thật quá bất công mà.

-Chào, chúng ta lại gặp nhau rồi! Hoàng Phong tiến gần đến chỗ Thùy Linh.

“Cái thằng cha này sao lại ở đây, mà nghe nói trưởng phòng mình mời đi cơ mà, à chắc là thấy ăn chơi nên đú theo ăn bám đây mà” Thùy Linh nghĩ thầm trong đầu.

-Này anh kia, sao anh lại ở đây?

-Nhà tôi sao tôi không được ở...

Tiếng nói vang lên như một tiếng sét ngang qua tai cô:

-Cái..cái..gì?? Thùy Linh giật mình nuốt một hơi ngạc nhiên, đôi mắt cô mở to hỏi lại: Đây đây là nhà anh...???

-Đúng đây là nhà tôi!! Có chuyện gì không?

-À không, tôi đi trước.-Nói rồi cô cười trừ chuồn thẳng, lần này thì chết cô thật rồi, từ lúc gặp anh ta cô cho anh ta ăn bao cú tức..chưa kể cú dẫm chân ngoạn mục. Chưa bước được đến bước thứ ba đôi tay cô đã bị một lực kéo ngoạn mục khiến cô ngã về đằng sau đó.

-Hình như cô chưa biết tôi thì phải, tôi là Hoàng Phong trưởng phòng mới của cô!!!

Đôi mắt cô mở to nhìn anh rồi bật phá lên cười khiến anh ngơ ngác:-Này tôi nói thật đấy!! Anh sợ cô không tin nên đã biện minh cho lời nói của mình.

-À không, đã là sếp thì em phải tin chứ ạ!! Cô vừa nói vừa cố giữ nụ cười đang bùng nổ trong lòng mình.-Mà sếp ơi, em có một thắc mắc!!

-Gì???

-Sếp bị trĩ à!!

Nghe xong câu hỏi anh tí sặc, may là không phải bữa ăn chứ không thì..

-À em nhầm , em định hỏi là sếp bị gout à???

Sốc tập hai, một con người đẹp trai ga lăng như anh mà cô nhìn vào chỉ hỏi xem có bị trĩ hay gout không. Anh tự hỏi xem cái đầu của cô chứa những cái gì ?

-Kh...ông???Hoàng Phong lấp bắp cho câu trả lời.

-Vậy em cứ tưởng, tại tên của sếp là Hoàng Phong cho em liên tưởng đến lọ thuốc Hoàng Thống Phong chuyên trị gout hay trĩ gì đấy của con ông bác em ông chú anh bố bạn của chị họ em bên nhà ngoại.

Ôi trời ơi, Hoàng Phong nghe xong mà ngất. Chắc mai anh phải đi đổi tên giấy khai sinh mất. Hoàng Phong là tên ông nội anh đặt cho với ý nghĩa một cuộc sống quyền quý hạnh phúc,thể mà khi nhắc đến Hoàng Phong trên đầu cô lại hiện cái lọ thuốc trị trĩ với gout chứ!!

“Ôi cái đầu của tôi!!”

19. Chương 18: Party Nhí Nhỏ!!2 Và First Kiss.

Mặc ọi biểu hiện của Hoàng phong có như thế nào, cô không quan tâm mà nhập tiệc.

Tiến gần đến chỗ Ngọc Dương hai người bắt đầu gấp thức ăn. Nào thì gà, không thì thịt lợnvân vân và mây mây... Nhìn thấy cô như vậy Ngọc Dương ngán ngẩm.

-Chị ơi ăn từ từ thôi, nhìn đĩa thức ăn của chị kìa...chắc chắcđấy hỏi sao chị không ế!

-Ăn thịt gà thì phải gặm miếng to nó mới sướng miệng chứ! Cô nói xong rồi lại bắt đầu thi hành nhiệm vụ!-À quên mất em nói chị thì nhìn lại mình đi...

Ngọc Dương nhìn thức ăn trên đĩa của mình, một đĩa đầy lù có ngon không còn một khe chống nào để đút nữa..-Hứ! em gấp miếng nhỏ tổng cộng vào mới bằng cái đùi gà to chị chiêm của em chứ!!Ngọc Dương không thèm quan tâm và lao vào cuộc chiến.

Không khí của bữa tiệc đến vui vẻ. Người nào người đấy miệng cũng không ngậm lại được. Nào thì đám nhân viên nữ quây vào Hoàng Phong nói chuyện hỏi han, còn đám nhân viên nam thì tụ hội một xó bàn chuyện tán gái. Chỉ có mỗi cô và Dương lập team ăn và uống.

-Này!! Mọi người tập trung ra khu vườn hoa hồng chơi trò chơi nhá!!Tiếng Hoàng Phong vang lên khiến ọi người đều ngược nhìn. Thùy Linh nghe tiếng cũng vội ngóc đầu lên xem anh giở trò gì. Chả qua là cái bụng của cô đã được lấp đầy nên cô mới thông thả thôi, chứ những lúc cô đói thì cô không biết trời đất là gì??

Sau tiếng nói mọi người lần lượt đi theo hướng khu vườn hoa hồng đỏ.

Khu vườn hoa hồng được trồng cạnh khu bể bơi sang trọng. Những ngọn đèn cây được bày biện xung quanh trông sáng cả con mắt. Đây như một thiên đường vậy?

Lững thững ôm bụng no căng, cô cùng Dương dắt nhau ngồi bên bể bơi.

-Chị ơi, em no quá! Lâu lắm rồi em mới được ăn ngon như thế này đây!!

-Chị cũng thế! Cô xoa xoa cái bụng rồi ngã người vào cái kệ thang ở bể bơi.

Mọi người đã đến vườn hoa hồng và bắt đầu trò chơi. Nói là trò chơi cho nó oai chứ ra ngoài đây toàn bật nhạc nhảy nhót, không thì thi hát karaoke đến là nhức óc.

"Ting ting ting" Bỗng nhiên tiếng điện thoại cô rung lên.

-Dương chị ra đằng kia một chút, ở đây ồn quá chị không nghe được điện thoại.

Nói rồi cô chạy ra đằng cổng chính cho bớt ồn.

"Alo! mẹ à"

"Ngày mai con có rảnh không?"

"Con rảnh! có gì vậy mẹ"

"Tốt! Mai đi xem mặt với mẹ!"

"Chết, mẹ ơi con sức nhớ mai con phải đi kí hợp đồng với ông sếp đầu to bụng bự khó tính, ông ấy ghê lắm, nếu con không đi là con bị cắt lương xẻo thưởng, không những thế, mỗi khi ông ấy tức có khi con bị đuổi việc đấy. À mà cái lão này á ghê lắm, mới vào công ti thôi nhưng sát khí đằng đằng khiến ai ai cũng phải nể sợ"

"Con định lừa mẹ đúng không?"

"Con đâu dám, mà mẹ ơi con mới hai ba tuổi thôi lấy chồng thì sớm quá à"

"Hai ba là vừa rồi, mẹ đi xem bói rồi người ta bảo hai tư là tuổi kim lâu không lấy được chồng nên cho dù thế nào con cũng phải cưới trong năm nay"

"Mẹ.....mẹ"

"Không lằng nhằng, con ở đâu mẹ cũng lôi con về, nhớ nhé!"

Thùy Linh thở dài sau cuộc điện thoại của phụ huynh. Lững thững bước vào cô giật mình khi thấy Hoàng Phong ở đây.

-Này, anh kia anh nghe trộm điện thoại của tôi đấy hả? Đồ bất lịch sự.

-Tôi mà không nghe sao tôi biết được cô Thùy Linh có một ông sếp sếp đầu to bụng bự khó tính.

Chả qua là lúc anh đi lấy li nước lọc thấy cô chạy vội ra nghe điện thoại nên anh ra xem sao ai dè biết được sự thật phũ phàng.

"Cái thằng cha này tai thính ghê" Cô nguyên rủa anh trong lòng mình. Nhưng dù sao anh cũng là sếp của cô nên cô vẫn phải nhún nhường chịu nhịn không thì kết quả...

-Đâu có, tôi chỉ là.... Dạ cháu chào bác ạ!! Cô hét to lên rồi chạy một mạch đi. Còn Hoàng Phong anh thờ thần quay lại không một bóng người.. Lại bị cô lừa ột vỏ nữa.

-Thùy Linh, cô đứng lại cho tôi...Hoàng Phong hét lên từ đằng sau còn Thùy Linh hộc tốc chạy hét lên từ đằng trước: Cậu nói vô dụng nhất thời đại, ai bảo người đang bị đánh đứng lại cho bị đánh.haha

Thế là cuộc chiến mèo Phong và chuột Linh diễn ra gay gắt tại bể bơi. Cô cứ đi đâu gặp gì là vút cho Phong, còn anh vừa chạy vừa né. Vì Thùy Linh mặc váy nên tốc độ của cô khá chậm. Đôi chân dài của thanh niên mét tám đuổi cô quá là dễ dàng nhưng...

-Thùy Linh tôi bắt được cô rồi! tiếng nói phát lên cũng đúng lúc Phong túm được vai cô . Thùy Linh giật mình quay lại, với vận tốc nhanh phanh không kịp của Phong đã khiến cả hai ngã vào nhau. Và một cuộc lăn tròn ngoạn mục và kết thúc bằng việc môi chạm môi. Ồ !kiss rồi kìa.

Đôi mắt cả hai mở to...và vẫn giữ nguyên hiện tượng.

20. Chương 19: Thanh Hà Mất Tích.

Thùy Linh bước chầm chậm vào phòng. Cầm con gấu bông trên tay cô lại nhớ tới tên Golia bị trĩ viêm gout đáng ghét. Hắn đã cướp mất nụ hôn đầu tiên mà cô đã cố gắng gìn giữ suốt hai ba năm cho người chồng tương lai của mình. Tên đáng ghét, tên dâm tặc, tên du đảng đúng là quân khốn nạn mà.

Nhớ lại...

Sau màn Kiss không mấy lãng mạn cho lắm thì mặt hai người đỏ như quả gấc. Trái tim hai người như hòa cùng nhau mà đập.Sau khoảng thời gian khá lâu, Thùy linh bặm môi đứng dậy đập cho Phong một cái rồi đi thẳng không để lại một lời nhắn nào. Còn anh thì cứ đờ đờ ra, ngồi thừ lù một đống như thằng tự kỉ, đôi lúc đưa tay lên môi mà cười thầm một mình.

-Trời ơi, ông muốn con sống sao? Thùy Linh đập đầu vào gối tự tử.

Rốt cuộc thì sau một tháng đóng phim vất vả thì Quỳnh Thư cũng được trở về yên bình với mái nhà yên ả. Thật sự là lần đầu tiên đi đóng phim cũng thú vị. Ngoại trừ mấy cái cảnh sướt mướt không hợp với cô nhưng mà chả hiểu sao cô đóng đạt đến mức ông đạo diễn khóc sướt mướt mấy mấy gói giấy thơm.

Kể ra cái nhân vật cô đóng quá ngu . Phải tự tử vì một thằng không yêu mình. Bao nhiêu năm ăn cơm bố mẹ, đèn sách học tập để rồi kết thúc bằng cái chết. Haizzz cô thở dài... thế mà mình cũng đi đóng, mình phục mình quá.

Mệt.Phải nghỉ dưỡng sức ột tháng hoạt động hết công suất đã. Ý nghĩ chợt lóe lên thì cô đã sâu vào giấc ngủ.

9h tối.

Mở mắt ra cô cảm thấy khoan khoái sau giấc ngủ dài. Đạo đi đóng phim có nhiều cảnh quay đêm đã thế lại phải quay lại nhiều lần vì những lí do vớ vẩn như: quả dưa vô duyên rơi đúng lúc hai nhân vật chính kia kiss nhau, không thì gió biển to quá khiến nữ diễn viên không dám mặc váy, còn nữa đến cảnh hai người ăn bữa tiệc trên biển một lần gió mạnh mẽ cuốn đi những hạt cát hạ vào đĩa thức ăn khiến cho hai diễn viên bị sặc. Còn một kỉ niệm đáng nhớ nhất trong chu kì đóng phim là vụ ” xa vào nhà băng”.

Chuyện là như thế này. Vào ngày hôm ấy, cô đi loanh quanh thì thấy một đoàn người đưa cá vào nhà lạnh, vốn là một nhà báo nên tính tò trời dậy khiến cô chui đầu vào trong. Duyên như thế nào mà Thiên Quốc cũng đi theo cô vào . Ai dè anh mạnh tay quá đóng sập cửa . Vốn cái cửa đã hỏng dở lại chỉ có chốt bên ngoài, do sơ suất mạnh tay mà mấy người bị nhốt trong đấy đúng một tiếng đồng hồ. Sau khi đã được lực lượng cứu hộ cứu nạn giúp đỡ đoàn người vô cùng cảm kích khi thoát nạn.Người nào người nấy mặt đầy tuyết, run run. Riêng cô và Quốc hai người còn có thêm “râu tuyết” trên mặt. Thế là bộ phim phải ngừng quay ba ngày cho hai diễn viên ổn định sức khỏe.

Ai nói khỏe mạnh là tốt nào?? =.=

Khẽ cười trước những kí ức vừa qua cô cầm chiếc điện thoại:-Ôi mẹ ơi chín mươi tám cuộc gọi nhờ từ mẹ, sếp, đạo diễn. Một trăm tin nhắn từ Thanh Hà, Thùy Linh và tên Quốc đáng ghét. Bọn họ định bạo loạn chiếc điện thoại của cô sao? May là mua điện thoại mới rồi chứ phải em cục gạch chắc có lẽ đã từ trần tạm thời rồi.

-Thư ơi!!Tiếng nói vọng từ nhà ngoài vào. Thấy thế cũng cũng tò mò ra xem sao.Hóa ra là hai cô bạn cùng phòng.

-Hé lô!! Cô vẫy tay họ.

-Này,sao tụi tôi gọi không nghe hả?

-Ngủ quên,hử!

-Mà này, tụi này mua sẵn đồ ăn này, vô ăn đi.

-Ok, hai bấy bê.Cô đáp ngắn gọn rồi bước vào phòng ăn. Thế là cả ba lại bắt đầu cuộc chiến .

Bữa ăn cũng đã xảy ra được mười lăm phút nhưng ai nấy đều im lặng và dành riêng cho những suy nghĩ của mình.

-Này sao mặt mày ủ rũ thế hả Linh em? Thư bỗng ngược lên hỏi.

Sau ánh mắt lo lắng của hai người bạn, Linh gặm nốt chiếc đùi gà rồi từ từ nói,về mặt của cô vô cùng nghiêm nghiêm trọng:

-Chuyện cũng đã lâu rồi(điều có một tuần thôi mà), đó là một ngày tháng sáu trời nắng nhẹ, muối đánh con xe đi làm...

-Tua đi em ơi...đến chỗ nào gay cần ý... Thanh Hà dừng đưa hỏi.

-Chuyện đâu còn có đó thịt chó còn có mắm tôm, không có đầu làm sao có đuôi, từ từ nào.-Ngừng một chút để uống cốc nước lấy sức lực để kể rồi cô tiếp tục câu chuyện của mình- Đó là chuyện ông sếp mới..... abcdef.....

Thùy Linh ầm ỨC kể lại những chuyện vừa xảy ra. Còn hai cô bạn mặt cứ ngơ ngơ đôi chút thì cười rộ lên như hai con điên khiến Linh có vẻ bực mình.

-Này, thế mà cười được à, không an ủi người ta thì thôi, đây lại còn... Cô nhăn nhó trước biểu hiện của hai nàng bạn thân kia.

-Thùy Linh này,sau khi tụi mình đào sâu và nghiên cứu kĩ dựa dưới kết luận của : Bộ trưởng Bộ GD&ĐT: Tôn Thất Học, Bộ trưởng Bộ Lao động, thương binh và xã hội: Tôn Thất Nghiệp., Bộ trưởng Bộ Y tế: Tôn Thất Đức, Bộ trưởng Bộ Quốc phòng: Tôn Thất Thủ, Bộ trưởng bộ NN&PTNT: Tôn Thất Bát, Bộ trưởng Bộ Ngoại giao: Tôn Thất Thế, Bộ Trưởng Bộ KH&ĐT: Tôn Thất Sách, Bộ trưởng Bộ Nội vụ: Tôn Thất Sùng, Bộ trưởng Bộ Tài chính: Tôn Thất Thu, Bộ trưởng Bộ Du lịch: Tôn Thất Thiếu và giáo sư người Hàn Quốc Chim Đang Sun, giáo sư người Nhật Cutataxoa thì tụi mình có thể kết luận cậu đang lâm phải tình trạng: Ghét của nào trời trao của ấy. Quỳnh Thư vênh râu hùm tỏ vẻ đồng ý với kiến trên.

-Này, hai người này không được cái nước nào cả, không an ủi người ta thì thôi, đây lại còn... Thùy Linh giận dỗi bỏ đi rồi bực mình quay lại.

-Trương Quỳnh Thư, phạt cậu tổng cộng là một tháng làm ô sin, hứ cho chữa tội bao đồng!

-Đúng rồi, tí quên ở lại dọn dẹp vui vẻ nhé bé cưng!! Nói rồi Thanh Hà vỗ vai an ủi cô, tay cầm theo li nước mà về phòng.

-Mình đúng là ngu mà, biết thế cứ im lặng, người đời nói đâu có sai” Im lặng là vàng” . Nếu im lặng thì bây giờ đâu có phải làm khổ sai không công như thế này đâu, Quỳnh Thư ơi, mày ngu lắm !!!

Cô vừa nói vừa vỗ vào đầu mình, cái tật quan tâm và chọc ngoáy bạn bè chết vẫn không chữa, thôi thì số trời đã ấn định thì cô phải làm theo thôi!!

Thật khổ cho Thư khi hai người bạn có một bộ óc nhớ lâu và kĩ. Lại được tính chọc ngoáy và đá đểu nên giờ đây cô mới bị như thế này mà. Tất cả mọi việc sẽ được giao cho cô đảm nhận từ nấu ăn giặt giũ cho đến lau bồn cầu. Đó chính là hình phạt cộng thêm cả lãi suất một tháng cô vắng nhà.

Một ngày nữa lại bắt đầu.

Vì phải chịu án phạt mà Quỳnh Thư đã phải banh mắt từ năm giờ sáng nấu cơm dọn nhà cho hai con heo đang ngủ trong kia. Nói là nấu cho oai chứ cô để sẵn ba bát ô tô và ba gói mì tôm ở bàn, đĩa nào ăn có

rót nước nóng à ăn. Còn nhà dọn hôm qua rồi để mai dọn thế. Rốt cuộc việc cô dậy sớm là để xem phim ấy mà.

Trời hôm nay mưa sầm sập, mưa xối xả, mưa to ơi là to. Nói chung là do trời có bão .

Đã sáu giờ rồi mà chưa thấy một bóng dáng đứa nào mò xuống ăn sáng, thế là cô đành phải làm đồng hồ báo thức khua bọn kia dậy.

-Linh ơi là Linh ơi..... sáng rồi dậy đi mà...

-Ta chưa có chết mà mi réo tên ta như thế...tiếng ngái ngủ của Thùy Linh sau cánh cửa.

Bước đến cánh cửa phòng Thanh Hà, cô thấy không đóng liền bước vào. Không một bóng người, chặn gối lại được gặp một cách gọn gàng.

-Con nhỏ này, trời mưa đi đâu được chứ!! Thư thắc mắc rồi tiến đến chiếc bàn làm việc. Một bức thư viết vội hiện lên sau tập sách ở trên bàn.

-Quái lạ!!

21. Chương 20:

Cầm lá thư trên tay, cô bước ra nhà bếp.

-Này Linh em, Hà hâm hấp nó đi đâu gửi lại thư cho tụi mình nè!

-Đọc xem nào? Thùy Linh vừa rót nước nóng vào bát mì tôm vừa hóng chuyện.

"Hà Nội, Việt Nam, Châu Á, Trái Đất , Hệ Mặt trời. Ngày buồn tháng nhớ năm thương. Trung cư cô đơn căn nhà sâu..

Thân gửi hai người bạn yêu quý: Thư Tâm Thần và Linh Lú Lẫn. Tôi tên là Hà Hóm Hỉnh. Khi các bạn đọc được bức thư này cũng là lúc tôi đã xa khỏi đây rồi. Lí do: Vào hồi 0:00 tôi đã nhận được một cuộc điện thoại từ phụ huynh và hai bên họ hàng nội ngoại. Do chưa kịp chuẩn bị tinh thần, tôi đã phải rời đi mà không một lời vĩnh biệt. Sau khi các bạn đọc xong bức thư này mong các bạn hãy gọi điện lại cho tôi. Hãy thông cảm vì điện thoại tôi hết tiền.

Thân!!".

-Con này được lắm nó dám gọi mình là Thư Tâm Thần chứ. Quỳnh Thư vút lá thư trên bàn và tay cầm bát mì tôm.

-Tâm Thần còn đỡ, con hâm hấp này còn gọi mình là Linh Lú Lẫn chứ?

-Tâm Thần hơn? Thư nhai nhồm nhoàm vụn vụn lại.

-Lú lẫn hơn?

-Tâm Thần hơn.

-Lú lẫn hơn...

Thế là cả hai người cứ cãi nhau về việc Tâm Thần và Lú Lẫn. Không ai chịu ai...(bó tay)

-Stop...Cả hai người cùng đồng thanh vang lên vô cùng tâm đầu ý hợp.

-Rốt cuộc tội ở đây là do cái đứa tên là Hà Hâm Hấp, Hà Hung Hăn , Hà Hôi Hám... Linh vuốt cằm suy nghĩ.

-Đúng,chúng ta phải hợp tác bắt con này về xử tội dám bêu xấu hai mình tinh xinh đẹp có tố chất của đất nước. Thư gạt đầu về đồng tình.-Thôi có thực mới vực được đạo, làm bát mì tôm cái đã rồi tính sau.

Nói rồi hai cô gái dầm đầu vào hai bát mì tôm chuẩn bị năng lượng ột ngày dài.

Trời càng ngày càng mưa to khiến cho nỗi lo lắng của hai người bạn không yên. Cầm chiếc điện thoại trên tay Thư liền bấm số gọi cho Thanh Hà. Vừa gọi cô vừa chạy quanh nhà, chiếc điện thoại vẫn chỉ là những tiếng “Thuê bao quý khách vừa gọi, hiện tại không liên lạc được xin vui lòng quý khách gọi lại sau”.

-Con nhỏ này, làm gì mà không thông báo cho anh em một tiếng, cứ để mình gặp nó xem mình cho nó một trận.

-Này, Thư em ngồi xuống đi, mắt Linh xoay như chong chóng rồi nè!

Sau câu nói của Linh thì Thư mới chịu ngồi yên trên chiếc sofa mà chờ đợi.

Rốt cuộc thì cô ở đâu...

-Ở đây nè!! Hắt xì! Cảm lạnh rồi!

Vừa mới xuống sân bay Liên Khương, Đà Lạt, Thanh Hà đã quấn chiếc khăn kín cổ rồi mà cái lạnh vẫn cố len lỏi xà vào thân cô.

Có chuyện gì mà cô phải bay về Đà Lạt trong đêm vậy nhỉ?

22. Chương 21: Bí Mật Đà Lạt?

Đà Lạt sương mù! Nhắc đến cái tên thôi là ta đã thấy vẻ mộng mơ của một thiên đường có thực. Đà Lạt lạnh lắm nhưng cũng ấm áp vô cùng khi ta bắt gặp những gánh hàng rong: ngô nướng, củ luộc buổi đêm khuya hay là những quán cháo, tiết-sung ở vỉa hè!

Đường Đà Lạt đều là những con đường dốc thẳng tắp với đủ loại hoa kiêu sa vươn lên bên lề đường. Nhắc đến Đà Lạt ta phải nhắc đến hoa hồng. Ai có cơ hội ghé qua Đà Lạt thì hãy tự thưởng mình những bông hoa hồng đẹp, những miếng mứt hoa hồng đặc trưng hay là thêm những đồ rau tươi sạch sẽ.

Sau mấy tiếng mệt mỏi ngồi trên máy bay, Thanh Hà quyết định đi bộ cho đỡ mệt. Lê chiếc vali đi dưới lòng đường cô thực sự cảm thấy thoải mái và thân quen. Cũng đã ba năm rồi cô chưa về nơi đây.

Cô một con người với vẻ bề ngoài khá là mạnh mẽ cứng nhắc nhưng trong lòng cô rất dễ xúc động yếu đuối. Xa gia đình khi cô mười lăm tuổi vì do vụ tai nạn bất ngờ, một mình cô đã lên Hà Nội sinh sống.

Cô thích cái cổ kính của Hà Nội. Khác với Sài Gòn thì Hà Nội mang cho cô sự bình yên nhưng cũng không kém phần sôi động. Cô thích chạy bộ xung quanh vòng hồ hay là những buổi dạo quanh bên công viên. Lần này cô về Đà Lạt là để thăm đứa em gái của mình và một chuyện khác nữa. Cô nhớ ngày đó khi cô mười lăm tuổi thì đứa em gái của cô tròn mười tuổi. Hai đứa trẻ mới lớn không hiểu mấy chuyện đời đã gặp phải cảnh ba mẹ mình mất một cách đột ngột. Sau chuyện đó, hai chị em cô được một người họ hàng nhận nuôi. Nhưng vì không muốn phụ thuộc cô đã một mình lên đường tìm kiếm cuộc sống riêng của mình.

Bước đại vào một chiếc khách sạn, cô chọn mình một căn phòng hướng ra trung tâm của Đà Lạt. Tắm rửa, ăn uống xong cũng đã nhận thấy cũng quá trưa có lẽ cô nên thưởng mình một giấc ngủ dài sau những mệt mỏi.

Một ngày đã qua...

Quỳnh Thư cả ngày chả làm được cái việc gì nên hồn vì cứ nghĩ tới con bạn thân. Còn Linh thì không khá khẩm hơn được mấy khi thấy cảnh Thư lượn lờ như con cá vàng bơi trong chảo mỡ.

-Cái con này, đi đâu phải để lại lời nhắn chứ! Gọi thì cũng không được!!

Vừa dứt câu thì tiếng chuông điện thoại của cô vang lên. Là số của Thanh Hà.

-Cái con điên kia, mày đi đâu đấy hả, mày có biết tại tao lo ày lăm không? Thư bực mình hét một trận vào chiếc điện thoại.

-Không có gì, mình về Đà Lạt, à có chuyện này....đi vào đây luôn nhá! Thanh Hà nói chuyện gì đó với Thư làm cho cô có chút háo hức, có chút hoang mang rồi thì có chút lo sợ.

-Ừm, được rồi!! Đợi cắt cái đuôi đã.

Tắt điện thoại, Thư ngẩn ngơ nhìn vào nhỏ Linh, thực sự là cô không biết mở miệng với nó như thế nào.

-Linh này, tụi mình rất rất thân nhau phải không? Thư ngồi xuống so pha hai tay đan vào nhau nhìn Linh.

-Đúng!!Rồi sao?

-À, giờ mình có việc vào Đà Lạt cùng với Hà Hâm hấp kìa, Linh cố gắng ở nhà tắm bổ dưỡng béo, cuối năm lấy chồng...nhá!!

-Huhu, không biết đâu, Thư cho em theo với cầm tay cho em đi chơi...hai anh nữ boe lại đưa em ngây thơ tội nghiệp hiền lành này à (ời ời hiền lành dễ sợ).

Nhìn khuôn mặt ủ rũ của Linh, Thư ngán ngẩm lắc đầu:- Ừ thì em rất tốt nhưng than ôi ừ thì anh rất tiếc, anh đi có việc chứ không phải đi ” chơi”.

-Không biết đâu?? Đôi mắt linh chớp chớp mồm đung đưa không ngớt .

-Ở nhà ngoan, hôm nào về anh có quà!!

-Nhớ nhé!!

Có vẻ Thùy linh rất dễ bị dụ, nghe xong vụ hứa hẹn quà cáp mà cô vui vẻ bật phim Hàn Xẻng mà xem. Còn Quỳnh Thư thì miệng há không ngớt: -Em ơi đừng tin nó lừa đấy, nó có tiền đâu mà đi mua quà,khà khà. Nhưng mà thôi, chót hứa với nó thì phải mua chứ không nó lại cho đầu quay như đĩa hát bát bay ngay vào mồm thì khổ???

Đặt ngay vé máy bay, Quỳnh Thư chuẩn bị lên đường đi Đà Lạt?

23. Chương 22: Bí Mật Đà Lạt (tiếp)

Ngay sáng hôm sau Quỳnh Thư đã có mặt ở Đà Lạt.

-Ở đây này? Từ xa một cô gái mặc bộ đồ đen, tóc ngắn vẫy tay chào.

Cái bóng dáng quen thuộc này chỉ có thể là Thanh Hà-một phần tử hơi quái dị. Nhận ra người quen, Quỳnh Thư vội bước đến cốc đầu cái con bạn trời đánh.

-Sao mày đánh tao? Thanh Hà xoa xoa đầu mình chỗ con bạn thân mới cốc một cái đau điếng người.

-À không thích cốc đầu hả, vậy chuyển sang cách đánh “ka le te bẻ que không gãy, xé giấy không rách, đập vách đầu tay, nhưng mà may thay mình lại mang cái thuốc kẻ này bên mình nhỉ?”

Nói rồi Quỳnh Thư rút ra một chiếc thuốc ngăn bằng nhựa dẻo có thể co giãn đập nhẹ vào tay mình. Nhìn thấy vậy Thanh Hà không khỏi hốt hoảng, cái thuốc dẻo này cô đã được thưởng trước đó rồi. Đó là cái thuốc mà nhỏ Thư nó đánh cô khi cô dám ăn vụng đùi gà khi bà Linh đang nấu. Một ấn tượng sâu xa khó quên khiến cô không khỏi rùng mình...

-Thôi khỏi? Mình xin. Đi về khách sạn đi để bàn việc quốc gia đại sự nào?

Hai con người không hẳn nổi trội trong đám đông nhưng lại là điểm thu hút cực kì ấn tượng. Thư thì như ma chơi khi khoác bộ quần áo trắng toát từ đầu cho tới chân và Thanh Hà như giới thiệu từ ban nãy đến như cột nhà cháy từ chân lên đầu. Bước ra khỏi sân bay ,Thanh Hà xách vali dùm con nhỏ bạn, hai người nắm tay đi thẳng về phía khách sạn khiến ọi người xung quanh trầm trồ:

-Gái đẹp đã hiếm mà chúng nó lại còn yêu nhau...(nhảm rồi mấy thím)..

Vứt chiếc vali lăn lóc trên sàn nhà,Quỳnh Thư nằm lăn quay ra giường.

-Này ! Chuẩn bị đi, ngày mốt là đi đấy? Thanh Hà rót cho cô một li nước lọc. Vội ngóc đầu lên nhận lấy li nước, cô hồn nhiên hỏi lại:

-Đi đâu ấy nhỉ?

-Chắc tui đập đầu vào gối tự tử quá!! Thanh Hà ôm vẻ mặt đau khổ nhìn vào con bạn đến hồn nhiên này.

Chuyện là như thế này: cô em gái của Thanh Hà ở trường hay bị bắt nạt nên cô muốn vào đây nhận làm giáo viên giúp đỡ em mình. Vả lại ở một mình buồn chán nên cô rủ theo Quỳnh Thư, đằng nào thì Thư cũng là một nhà báo nên việc đi lại dễ dàng và đây có lẽ là một cơ hội sẽ giúp cho bài báo mang tên Quỳnh Thư sẽ được nâng cấp lên một tầng ới về lĩnh vực thực tế, học đường.

Lí do cô không muốn rủ Thùy Linh đi cùng là cô đã chót hứa với tên Hoàng Phong (ông sếp mới của Linh) là sẽ tạo cơ hội cho hai người gần nhau hơn. Có vẻ như anh chàng này bồ kết ẻm Linh nhiều lắm nhưng ẻm lại không biết. Mục đích của việc hứa hẹn này là có hai nguyên do. Lí do nhỏ là cô muốn ẻm Linh thoát khỏi thân phận F.a để cô dừng hành hạ thể xác và tinh thần của hai người bạn cùng phòng với những tiếng cười man rợ, những đêm khóc lút nhà vì xem phim Hàn Xẻng. Và lí do cao cả thứ hai là Hoàng Phong đã hứa với Thư và Hà là nếu anh ta cưới Linh thì sẽ cho hai người ăn thỏa thích tại ngày cưới của hai người. Một bản hợp đồng giao dịch có lợi cho đôi bên, phải gọi đây là một mũi tên bắn trúng hai con chim.

24. Chương 23: Nhập Học1.

Ngày đến cũng đã đến. Thanh Hà lịch lãm trong bộ đồ thể thao khỏe khoắn mà không kém phần sang trọng. Còn Thư thì khổ hơn, phải đóng giả vai học sinh với cặp kính dày cộm, mái tóc buộc hai bên kiểu "Em ở nhà quê mới lên, nên em không biết gì?".

Thật sự soi mình trong gương, Quỳnh Thư không thể nhận ra một cô nàng cá tính, đầy nhiệt huyết của ngày nào mà thay vào đó là một con bé mặt búng da sữa ngoan ngoan hiền lành. Nói cho oai chứ, đeo cái kính vào trông mặt đến là ngu, đôi mắt thì ngơ ngơ lại được bà cô Hà đeo cho thêm cái nơ hồng chấm bi vào mắt kiếng. Đây phải gọi là Nobita phiên bản Việt Nam chính hiệu.

-Nhìn ta giống bà bói lên đồng rồi đấy, tha cho ta đi. Thư bực mình, lấy cặp sách đeo vào người chuẩn bị đi học.

-Thôi, cứ coi đây là kỉ niệm trở về tuổi thơ đi. Ta đã i vé rồi,mi chỉ việc đi thôi.

Trường trung học phổ thông Cẩm Bàng.

Người ta nói rằng: "Nhất quỷ nhì ma, thứ ba học trò" cấm có sai mà. Bước vào trường mà cứ ngỡ bước nhầm vào một nơi quái quỷ nào đó. Ngôi trường khá là khang trang với những đồng rác đồ sộ được xếp tầng tầng lớp lớp ở hai góc sân trường.

-Này, Hà ơi, liệu chúng ta có ổn không, nhìn khung cảnh" khang trang mà đồ sộ" ta thấy ngợp thở rồi đấy.

-Chắc không sao đâu? Đi gặp ông hiệu trưởng đi.

Nói rồi hai cô bạn nắm tay nhau như một mẹ một con đi trên sân trường. (Giống thiệt mà).

Đà Lạt lại một ngày sương mù dày đặc. Bây giờ mới là sáu giờ ba mươi nên sân trường còn khá vắng bóng người. Nhìn thấy cảnh tượng nên thơ mà Quỳnh Thư đã cho ra một bài thơ độc đáo:

" Bước tới trường em mây mù nhiều

Cảnh vật vắng vẻ bóng cô liêu

Cao cao riu rít tiếng chim hót

Lác đác trên sân mấy "Thúy Kiều".(Mấy bà lao công đó ạ).

Trời còn khá sớm thế mà ông Hiệu trưởng đã có mặt ở trường từ lúc nào rồi. Thật đáng là một bậc tiền bối đi trước làm gương cho thế hệ sau tiếp thu. Khổ nỗi cái bọn học sinh trường này có mắt không trông. Một tấm gương cao sáng bóng sáng chói sáng lóa sáng đến đui cả mắt mà không biết học tập theo mà lại đi bái sư "Tặc Răng" nhí đu cây, leo tường...

Xách chiếc ba lô đựng đu trên tay, Quỳnh Thư vừa nhảy chân sáo vừa hát véo von...“Hôm nay em đến trường, bạn đánh em gần chết ở ơ, bao nhiêu bạn quay phim, một mình em đánh tiếp. Con thì la o ó, con thì gáy khò khò...”

“Bụp” Thanh Hà thẳng tay giáng một cú trúng đầu cô.” Đây là trường học, hát linh tinh cái gì vậy?”

-Không được thì thôi hát bài khác, làm gì mà đánh người ta như thế!!-Thư xoa xoa cục u trên đầu rồi lại tiếp tục chương trình ca nhạc buổi sáng:- Nghe người ta hát lại đây nè:

” Nhà Hà bên bến sông..... có cây cầu bằng bê tông, chiều nào Hà cũng đi đánh cầu lông, một hôm đi dèp tông, Hà ngã đập cả mông í a, mặt sưng hai má hồng nè! ngại quá ngại quá!! Rồi...Chợt Thùy Linh ghé qua kéo theo nàng ...

“Bụp” Có muốn chết không hả?

Thanh Hà nổi điên với con bạn hồn nhiên thơ mộng. Thật đáng buồn khi Showbiz đã bỏ lỡ một thiên tài nhạc chế khủng điên này.

Cuối cùng thì cũng đã đến phòng Hiệu Trưởng. Đó là một căn phòng cũ kĩ nằm cuối hành lang tầng ba cổ kính. Chiếc cánh cửa bằng gỗ khang trang vang lên những tiếng ” kẻo kệt” vui tai của lũ một đã được mở sang hai bên như chào đón cặp đôi cô giáo-học trò mới vậy?

-Cháu chào chú! Dạ cháu là Thanh Hà người mà đã liên lạc với chú từ hôm trước đấy ạ!

Tiếp lời Hà thì Thư cũng hết mực tỏ ra mình là một học sinh gương mẫu:

-Dạ, con chào thầy ạ! Con tên Quỳnh Thư năm nay con 18 tuổi.

-Chào cháu, chào con! Ông hiệu trưởng cười hiền nhìn hai người đối diện rồi tiếp lời-Ta đã xem hồ sơ của cháu rồi. Nhà trường bây giờ đang thiếu vị trí giáo viên chủ nhiệm lớp 12-a2. Cháu vào đây giúp bác quản lí nhé! Còn cô nhóc kia là họ hàng với cháu à, thế thì cho nó vô luôn lớp 12a2 đi.

-Vâng ạ! Thanh Hà, Quỳnh Thư cùng cười đáp lại.

Nhận lấy tập hồ sơ, sổ ghi đầu bài và một vài thứ liên quan đến lớp 12a2 mà hai người không khỏi rùng mình. Đây quả là một lớp bá đạo. Nhưng không sao, một khi Thanh Hà đã ra tay thì gạo say ra cám nên khỏi lo. Bóng ma học đường chính xác là đây...khà khà...

(Truyện ế quá à, dạo này au bị ốm nên chap ngắn lại không hay, xin lỗi m.n nha. Mong mọi người đừng bỏ fic của au, ủng hộ au nha!!)

25. Chương 24: Nhập Học 2.

Trang sử sổ “đen” 12a2.

BẢN TỰ BẠCH:

Tên: 12a2.

Sĩ số 39 , Hai mươi nam và mười chín nữ.

Quá trình học tập và hoạt động cơ bản của lớp trong hai năm vừa qua:

-Về mặt học tập: Xếp loại 24/24 (luôn luôn xếp đầu trường từ dưới lên).

+thành tích: Số học sinh giỏi: 0%, học sinh tiên tiến: 5%, số học sinh trung bình: 92%, số học sinh yếu: 3%.

+Danh hiệu cuối năm: Xếp loại yếu.

-Về hoạt động tập thể:

+Thành tích: Bóng đá: giải nhất. Đá cầu: giải nhất.Bóng chuyền: Giải nhất....(nhiều quá không kể được)

+Kết luận: Suất sắc.

Nhận xét của giáo viên: - Rất có ý thức trong việc trọc ngoáy trên ghẹo giáo viên, đặc biệt là thái độ trây lỳ và ương bướng.

-Lớp đẹp dễ sạch sẽ bởi được trang trí bằng giấy rác, bảng trắng tinh khôi màu phấn nhuôm.

-Thực hiện tốt năm điều lệ:

Một là, hãy tắm với Lifebuoy thường xuyên.

Hai,ba ,bốn: chưa rửa tay là chưa được ăn đó nha.

Năm, nhớ rửa tay sau mỗi lần đi vệ sinh, bạn nhé!

..

...Vì một Việt Nam khỏe mạnh hơnnnnnnnnnnn.

Mới đầu tháng bảy nhưng Cẩm Bằng đã tập trung đi học hè sớm với tiêu chí bổ túc, ôn lại kiến thức sau năm vừa qua mà nhất là lớp 12 khi các em phải tập trung cao độ cho kì thi Đại Học sắp tới.

Trống đã điểm, giờ học lại bắt đầu. Bước vào lớp 12a2 với sự “cầm đầu” là thầy Hiệu trưởng tiếp đến là cô giáo Thanh Hà và cuối cùng là cô học sinh mới Quỳnh Thư khiến ọi cái đầu mọc xum xuê tầng tầng lớp lớp (theo thứ tự nữa chứ) ở các cửa lớp khác ngó nhìn một cách bất ngờ đến lạ lùng. Cũng bởi lẽ lớp 12a2 là cái lớp được nêu danh ” hết thuốc chữa” mà các thầy cô kinh nghiệm dày dặn lâu năm trong nghề cũng phải bó tay. Nay lại thấy những phần tử “Lạ và độc” đi vào lớp này thì ắt hẳn thế giới đã nghiên cứu thành công phương thuốc chữa bệnh “nan y” cho tập thể 12a2 này.

Bước đến cửa lớp một khung cảnh hoành tráng hiện lên: Rác được trang bị khắp nơi chưa kể vỏ bìm bìm , vỏ bánh mì bay tự do rồi lại chịu lực hút trái đất. Học sinh thì dựa ngồi trên bàn, dựa cằm chỏis đuôi đánh không thì lập team tám với nhau.

Và...

Thật tình cờ và thật bất ngờ khi từ cuối lớp- chiếc vỏ chuối được tăng vận tốc và dần chạm tới đích . Theo hướng lực hấp dẫn của vỏ chuối, tất cả ánh mắt của lũ học sinh 12a2 đưa ánh mắt nhìn từ khi vỏ chuối bay và hạ cánh an toàn-đó là đầu thầy Hiệu trưởng.

-Cả lớp, thầy hiệu trưởng đến- Nhỏ lớp trưởng hốt hoảng bật hết công suất cổ họng thông báo ọi người.

-Chúng em chào thầy ạ! Lũ học sinh 12a2 rất ư là lễ phép đứng dậy cúi chào thầy.

-Được rồi! Các em ngồi xuống đi.-Thầy Hiệu trưởng cầm vỏ chuối ,hiền lành vẫy tay các trò ngồi ổn định .

-Nhưng chúng em lại kính chào chào thầy ạ!

-Ừm!Các em ngồi xuống đi!! Thầy vẫn giữ nụ cười hiền lành và đưa tay chào lại các em một lần nữa. Nhưng có vẻ lũ nghịch tặc này muốn làm cho thầy nhồi máu cơ tim đây mà...

-Nhưng mà chúng em lại kính kính kính chào thầy ạ!

-Thầy????

Nhìn thấy cảnh này Thanh Hà thở ra một hơi rõ dài ,đôi tay cô day day hai thái dương như để muốn giảm tí tress trước khi đảm nhận vai trò của một giáo viên chủ nhiệm mới. Có lẽ cô nên xuống căn tin mua ít ” singum cool air” tập trung trí tuệ, sáng khoái dài lâu cho cuộc chiến cải tạo này.... Còn Quỳnh Thư biểu tượng cảm xúc trên khuôn mặt cô cũng vô cùng khó tả và cũng khó biểu hiện. Người ta nói đúng mà” Tai nghe không bằng một thấy, trăm thấy không bằng một thử”.

Sau khi nhận mọi thông số kĩ thuật và tài liệu liên quan đến lớp 11a2 Thanh Hà đã không khỏi giật mình và thêm vẻ hơi sốc. Trong hai năm mà thay đổi tận hai mươi giáo viên chủ nhiệm, trong đó có mười giáo viên xin về hưu sớm, năm giáo viên xin chuyển trường. Còn lại năm giáo viên cùng nhau hợp tác chủ nhiệm nhưng cũng sắp chuyển đi mất rồi. Với nhiệt huyết và lòng nhiệt tình cháy bỏng của một cựu nhà giáo, thầy Hiệu trưởng tuy đầu đã bạc, răng sắp rụng nhưng thầy vẫn cố dùng hết những năng lượng còn lại của mình

để đã đăng tin tuyển giáo viên từ khắp mọi nơi nhưng kết quả chỉ là:” Thầy rất tốt nhưng em rất tiếc... em vẫn muốn sống tiếp cuộc đời còn lại.”

26. Chương 25: Lập Lại Trật Tự Tự 1.

Nhìn dáng đứng “bến tre” e lệ của thầy Hiệu trưởng mà Thanh Hà và Thư không thể nào không xót xa. Năm mươi năm vững như cột bê tông trên nền giáo giục vậy mà đến năm thứ năm mốt lại phải thuê phụ hồ đập đi . Người ta nói rồi ” Một chữ cũng là thầy, nửa chữ cũng là thầy” vậy mà cái tội học sinh này...????

Bước đến cạnh Hiệu trưởng, Thanh Hà vỗ vai an ủi, ánh mắt nhìn người thầy thông cảm chân thành.

-Thôi thầy về phòng nghỉ ngơi đi, ở đây em lo liệu cho.

-Được rồi, có gì khó khăn gọi cho thầy nhé! Thầy Hiệu Trưởng vui vẻ, ánh mắt thầy lóe lên những tia hy vọng trước người con gái trẻ tuổi này. Cũng bởi từ trước đến giờ toàn là thầy đi tìm người ta vậy mà hôm nay lại có người ta đến tìm thầy. Quả thực là ông trời có mắt, đúng là có công mài sắt có ngày nên sà beng mà!!!

Nhìn bóng thầy Hiệu Trưởng vui vẻ khuất khỏi hành lang Thanh Hà mới bước chân vào lớp . Nổ một nụ cười hiền lành mà gian ác, Thanh Hà bước lên bục giảng nhìn toàn thể một lượt học sinh rồi mới tiếp lời:

-Xin chào các em, cô là Thanh Hà và đồng thời cũng là giáo viên chủ nhiệm mới của các em...À còn một điều nữa ... Chưa nói hết câu mà lũ học sinh đã chen lấn xô đẩy nhảy xổ vào môn cô khiến cô muốn nổi điên lên...

-Cô ơi cô bao nhiêu tuổi vậy...?

-Cô ơi cô có chồng chưa...?

-Cô ơi cô từ đâu đến....?

-Cô ơi...cô ơi...

Cả lớp như một cái chợ vỡ đứa nào đứa đấy cũng hỏi như được mùa. Thanh Hà cũng hơi hoảng, chắc có lẽ sau vụ này cô phải đi du lịch giải tress không thì sớm nhồi máu cơ tim. Gái đã ế mà lại mang tật thì...ôi khổ lắm.

-TRẬT TỰ NÀO! Một tiếng hét tựa oanh vàng khiến chim sa cá chết được cất lên từ cánh cửa gỗ thì cả lớp đứa nào đứa đấy im bật hết. Đồng thời mọi ánh mắt đồng hành nhìn ra cửa. Không ai khác chính cô bạn Quỳnh Thư-dáng người nhỏ nhắn, tay xách cái loa di động vẫn còn đang trong tình trạng đưa lên mồm. Nhưng những hành động vừa rồi của cô lại còn làm cho lũ học sinh hứng thú hơn với cô bạn mới này:

-Who are you?

-Where are you from?

-Cái lớp này có trật không thì bảo?- Nói rồi Quỳnh Thư hùng hồn bước vào trong lớp, dáng người oai phong lẫm liệt như chị Bà Trưng cười voi đánh giặc-Tôi Là Trương Quỳnh Thư học sinh mới kiêm luôn chức lớp trưởng của cái lớp này!!

Sau tiếng nói thánh thót như chim hót, tập thể lớp 12a2 trở mắt lên “Ồ” một tiếng rõ to...nhưng chỉ sau vài tíc tắc là lại trở về trạng thái ban đầu...

-Bạn ấy thật cá tính...

-Bạn ấy thật đáng yêu...

-Bạn Thư ơi, ai lớp diu...

Thật sự là sốc, Quỳnh Thư không thể thốt lên được điều gì trước tình hình này. Mười hai năm cắp sách đến trường, mấy năm chân ướt chân ráo trong nghề báo, quả thực cô chưa bao giờ đối mặt với học sinh như thế này. Thật là bá đạo!!

-Ềm hèm,...Thanh Hà lấy rút một chiếc thước gỗ ở trong cặp ra với đôi mắt sắc lạnh. Giờ chiếc thước lên cao cô đập không thương tiếc cái bàn...

“Ầm...Ầm...” những tiếng rung trời lở đất vang lên khiến cho toàn bộ học sinh giam mình trong im lặng.

-Kể từ bây giờ, anh chị nào mà hó hé một tiếng thì vừa nói Thanh Hà vừa bước xuống lớp giờ cao chiếc thước gỗ cô vừa mới “chôm chôm” được của lão vệ dưới kia, im lặng một chút cô tiếp lời - Xin chúc mừng người đó sẽ được thử đồ bền dẻo cũng như độ cứng của chiếc thước gỗ. Kể từ bây giờ bạn Thư sẽ làm lớp trưởng quản lí lớp. Ai mà không nghe theo thì sẽ bị phạt.

Có vẻ như ánh mắt của lũ học sinh đã phát ra được một số nét sợ hãi và đầu hàng. Nhưng tỉ lệ còn ít lắm, nên Thanh Hà quyết định giữ chiêu thứ hai. Một chiêu đơn giản nhưng khá là hiệu quả.

- Tôi có ba quy tắc vô cùng đơn giản . Bây giờ tôi đọc một quy tắc thì các anh chị phải ghi vào giấy và nói to rõ ràng câu cuối nghe chưa.

-r...ồ...

-Nhỏ quá!! Cả lớp đứng dậy, ưỡn ngực ra đứng thẳng nào.

-D...Ạ...RỒI...RỒI...Ạ...

Mỉm cười trước thái độ hợp tác, Thanh Hà nháy mắt cho Quỳnh Thư về chỗ và bắt đầu đọc khẩu lệnh. Thế là cứ mỗi một khẩu lệnh được vang lên, tụi học sinh lại như một con vẹt phát lại...

-Một là chúng ta phải thật Quyết tâm.

-Quyết tâm , quyết tâm, quyết tâm...

-Hai, chúng ta không được Để Thua.

-Để thua, để thua,để thua..

-Ba, chúng ta phải lấy lại Danh dự cho lớp..

-Danh dự, danh dự, danh dự..

-Tốt lắm, giờ các em đọc lại khẩu hiệu cho cô nghe xem nào.

Nghe thấy vậy, cả lớp hùng hồn ưỡn ngực...

-QUYẾT TÂM ĐỂ THUA DANH DỰ...

???

27. Chương 26: Lập Lại Trật Tự 2.

Trường đã vào học được mười lăm phút nhưng có vẻ mọi thứ vẫn đứng ở ngưỡng con số 0. Rốt cuộc thì luyện thuyết một hồi rồi mà vẫn chả giải quyết được vấn đề gì!

Sau khẩu lệnh không mấy tốt cho lắm thì Thanh Hà chuyển sang kế hoạch ” cải tạo ” khác. Trở lại về bàn giáo viên, cô nhẹ nhàng lật quyển sổ nhận xét của lớp.

Bắt đầu là giáo viên dạy văn với dòng chữ nắn nót uyển chuyển:

”Học trò ngày nay quậy tới trời

Mười thằng đi học chín thằng chơi

Ba thằng đến lớp hai thằng ngủ

Còn lại thằng kia...cũng gật gù.”

Đúng là một giáo viên chuyên nghiệp đẳng cấp, nhận xét chỉ bằng bốn câu thơ. Điều đó cho thấy cô là người tận tâm với nghề, trung với nhà trường và có thảo với học sinh.

Giáo viên dạy toán...xem nào ? Có vẻ cô là một người chứng trạc và ít nói hơn. Vì vậy dòng nhận xét cũng đơn giản và xúc tích: Thông minh đột xuất, ngu lấu bất thành linh.

Tiếp theo là giáo viên Ngoại Ngữ với một dòng nhận xét cũng khá là dài: Oh my god!!! Theo sau đó là dấu ba chấm kèm theo khuôn mặt hốt hoảng.

Có một điều đặc biệt ...Um... Còn rất nhiều giáo viên nhưng họ chỉ ghi chung một dòng và với một nội dung: Tôi không có ý kiến. Chấm hết.

Hazzi...!!!

Đóng quyển sổ lại với một tiếng thở dài . Chợt nhớ đến cái câu:” Biết mình , biết người, trăm trận trăm thắng” trong đầu cô chợt lóe ra một ý tưởng. Nhếch môi cô nở một nụ cười vô cùng gian tà.

-Cả lớp, hôm nay là ngày đầu tiên cô dạy chúng ta nên cô muốn cho các em chơi một trò chơi. Các em có chịu không?

-Thôi cũng được, không phải học là tốt rồi!! Lũ học sinh nhao nhao lên vẻ hứng thú. Đúng là cái lũ nghịch tặc chỉ được cái nước ăn và chơi là giỏi.

-Bây giờ cô sẽ ra luật chơi và cách chơi. Cả lớp mình có sĩ số là bốn mươi nên sẽ chia làm hai đội. Trò chơi được mang tên: Nhạc chế...Vỗ tay nào...

-Ừi giờ ơi cái trò mèo này,...một học sinh nam bấu môi nói trước cả lớp khiến cho cô bực mình. Nhưng có vẻ một vài bạn háo hức liền hỏi cách chơi:

-Ê, thế cái trò mèo đấy chơi như thế nào thế.

Nghe cái cách nói và biểu cảm khuôn mặt của thằng ranh con bố láo cô rất chi là bực mình, không chơi thì im đi, không nói ai bảo cam đâu mà cứ rống lên. Tuy là vậy ,nhưng bên ngoài cô vẫn phải tỏ vẻ nhẹ nhàng. Vì người ta bảo rồi:” Dạy con từ thuở còn non,dạy trò từ thuở vẫn còn tinh tui”.

-Vậy em có thể thay mặt cô nói cho các bạn biết được không?

-Thôi, cô nói dở rồi thì nói tiếp đi ạ. Đứa học trò lúc này vừa nói vừa gãi đầu lại còn tỏ vẻ ngơ ngác khiến cô phải phì cười.

-Tưởng biết(Đồ sĩ diện-cô nghĩ thầm). Luật chơi là: mỗi đội sẽ cử một bạn lên hát một câu để đội bên kia đáp lại với chữ cái đầu của từ cuối, và cứ thế hai đội đáp lại nhau. Đội nào mà không hát được trong vòng ba phút đội đấy sẽ thua cuộc.ok.

Sau lời chỉ dẫn, cả lớp tỏ vẻ háo hức: Cô, em tưởng cái trò gì, chứ cái trò mèo này...tụi em chưa chơi bao giờ... chơi đi cô nhỉ?

Sau sự nhất quán giữa giáo viên và học sinh trò chơi được bắt đầu.

Tiếng đập thước được vang lên cũng là lúc tiếng hát của đội một được cất:

-Một con vịt xòe ra hai cái súng. Nó kêu rằng nếu muốn sống thì đầu hàng. Gặp cảnh sát nó pằng pằng vài phát. Bắn xong rồi cúp đít chuồn như bay. Bay-chữ bờ..hát đề..

-Bờ à...Ba bà đi bán lợn con, bán đi bán lại lon ton chạy về, ba bà đi bán lợn sề, bán đi bán lại chạy về lon ton. Ton-chữ tờ.

-Tờ...À,...Trên cành cao chim hót, chiến chiêu đi với người yêu, bao đại nhân trông thấy gọi anh ngay lên công đường, dám nói dối nhức đầu để trốn đi chơi phố phường. Em nói dối lần, chiến chiêu nhả răng cười khì.

-Khì, ka kìa...

-Ka.. khi xưa alibaba vào nhà người ta lấy xe đạp ra, alibaba, hôm nay alibaba vào nhà người ta lấy xe đạp ra, ali teo rồi.

-Rồi em đi bán sữa đậu nành, rồi em đạp chiếc xe màu xanh, em chính em ngày xưa đó, bán sữa đậu nành kiêm cả cháo lòng tiết canh..

-Canh..cua nấu với ruột bầu, chồng chan vợ húp gật gù kêu hời.

-Hai vây xinh xinh, cá vàng bơi trong chảo mỡ, ngoi lên lặn xuống, cá vàng chết đen thui.

-Thui..hát đi...Tiếng của đội một vang lên dữ dội khiến cho đội hai hoảng loạn tâm hồn. Ai biểu đội một có cô “đầu xỏ” mới làm chi. Quỳnh Thư cười khi khi cùng lũ học sinh trong nhóm. Tưởng cái trò gì chứ cái trò nhạc chế cô là vua rồi.

Thời gian bắt đầu được tính và đếm ngược:

5,4,3,2,1...Thua rồi!...-tiếng đội một vang lên ngày càng dữ dội khi đội hai thua thảm hại.hahahahaha.

Lắc đầu nhìn Thanh Hà chỉ biết cười nhẹ lắc đầu chia buồn với đội hai. Tuy vậy nhưng cả lớp lại có một tiết học rất vui(chơi chứ học gì hã má!). Cô nhận ra một điều rằng tụi học sinh này có tố chất nhưng thực sự là chưa được mài dũa đúng cách cho nên chúng mới càng ngày càng xấu. Nhưng giờ đây cô đã phát hiện ra một chiêu thức ” cải tạo mới” mong là sẽ thực hiện được thành công và được đưa lên chứng nhận cấp quốc tế.(Có vẻ hơi mơ tưởng)

28. Chương 27: Trộm Ổi.

Trở về khách sạn với gương mặt mệt mỏi Quỳnh Thư không thèm thay quần áo mà lăn ngay ra giường. Kể ra thì cái lí do mà khiến cô mệt cũng rất chi củ chuối đó là cười nhiều méo miệng. Cho nên từ lúc ở trường đến giờ cứ phải chu môi chu mỏ để kéo lại thể cân bằng.

Còn Thanh Hà thì mệt mỏi hơn khi nhận chức giáo viên chủ nhiệm của 12a2 và cũng chính là lớp của em gái mình. Nhìn biểu hiện vui vẻ của con bé ngày hôm nay cô cũng đỡ phiền lòng. Còn về kết quả học tập của nó may thay là cũng nằm trong danh sách học khá của lớp. Chắc hẳn mọi người thắc mắc là tại sao em gái Thanh Hà không nhận ra cô đúng không? Đó là vì cô đã cải trang một chút. Ba năm xa em gái và chỉ nghe được giọng nói của nhau qua những cú điện thoại thì khi ra ngoài đời thực kiếm nhau thật là khó. Nhưng có một điều tuyệt vời nhất là cô em gái của cô vẫn an toàn và vui vẻ.

—————Một ngày nữa lại bắt đầu—————

Mới bốn giờ sáng mà Quỳnh Thư đã bị Thanh Hà lôi dậy đi tập thể dục.

-Cho tao ngủ tí đi, hôm qua ta đã phải giúp mày soạn giáo án rồi mà. Quỳnh Thư úp mặt xuống gối, vẫn tiếng ngái ngủ mà đáp.

-Nói-lần-cuối, có-dậy-không?? Thanh Hà đứng thẳng hai tay chống hông, giọng nói của cô rất ư là ” nhỏ nhẹ” nhưng mà mang một tà khí vô cùng âm u ...

Rồi chả ai bảo nhau câu nào, Quỳnh Thư chạy nhanh vào làm vệ sinh cá nhân để chuẩn bị.

Đã Lat sáng sớm vô cùng lạnh, mặc chiếc áo khoác dày rồi mà Quỳnh Thư vẫn còn run.

Những con đường mang nét âm u mờ ảo dưới tác động của những ánh đèn vàng cao áp. Chưa kể những làn sương lớn vờn xung quanh cũng những làn gió lạnh đến thấu xương. Thế mà con đường đó vẫn tấp nập những người qua với những xe rau tươi ngon lành, những bó hoa tươi đỏ rực và đặc biệt là những người nhân công đi làm thuê. Đời là vậy, không ai hiểu hết. Mảnh khổ mảnh cười có ở nhiều nơi nhưng ta sẽ không bao giờ thấu nếu ta không tìm tòi.

Bây giờ là sáu giờ sáng, trời cũng đã bớt đi cái lạnh và mọi cảnh vật hiện rõ hơn. Cuộc hành trình của hai cô gái đã qua biết bao nhiêu con đường và điểm dừng chân của họ là một ngôi nhà nhỏ bên ven đồi.

-Này! đây là nhà em gái cậu à!

Nghe tiếng Quỳnh Thư hỏi Thanh Hà chỉ biết ậm ừ một cách qua loa.

Đó là căn nhà khá nhỏ và có vẻ hơi lụp xụp . Cánh cửa căn nhà nhỏ thì đã mờ toang ta từ bao giờ. Bên cạnh là mấy con gà chạy lung tung trong cái lồng rơm. Xung quanh nhà là giàn hoa giấy đỏ rực đẹp lạ kì.

Từ đằng xa thấp thoáng tiếng chiếc xe đạp lạch cạch đang chuẩn bị tiến về căn nhà nhỏ. Nghe thấy tiếng động Thanh Hà vội kéo tay Thư trèo qua khu tường đất đối diện bên cạnh để núp. Tiếng xe càng gần thì nét mặt của Thanh Hà càng nhăn nhó. Đó là chiếc xe phượng hoàng đã cũ nhưng phải trở đến hai sọt rau lớn.

Đường Đà Lạt lại toàn là đường dốc nên việc đi xe đạp rất mất sức huống chi là trở nhiều đồ thế kia. Cái nét mặt nhăn nhó của người phụ nữ đã có tuổi đã hiện rõ lên sự vất vả. Nhìn thấy thế Thanh Hà chỉ biết im lặng mà đưa mắt dõi theo. Cô nhận ra người đó!

Nước mắt cô đã rơi tự bao giờ khiến cho Quỳnh Thư vô cùng xót xa. Bởi lẽ cô đã xây ình một vỏ bọc quá mạnh mẽ để giấu đi bản chất thật của mình. Bàn tay cô run run bám chặt trên nền tường đất khiến cho những mảnh vụn rơi xuống đầy quần áo lấm lem. Vỗ vai an ủi Thanh Hà, Quỳnh Thư dựa lưng vào cái tường đất cao vồn vọt một mét ấy và nhận thấy...

-Oa, Hà ơi....đôi mắt cô sáng lên khi nhìn thấy vật trước mắt, còn đôi tay thì cứ vỗ vai rồi kéo tay Thanh Hà khiến cho cô có đôi chút bực bội.

-Người ta đang buồn đây, làm cái gì vậy? Mặc kệ mọi cảm xúc của Thư, cô dụi dụi đôi mắt xuống hai đầu gối rồi lại ngó lên xem căn nhà nhỏ đối diện.

Nhưng trái lại với vẻ thờ và ủ rũ thì Quỳnh Thư lại túm gáy con nhỏ bạn nhìn hình ảnh “Lung linh mà long lanh” trước mắt. Đó là một vườn ổi trĩu quả, quả to và mang một nét thu hút đến lạ lùng. Đôi mắt Thư càng ngày càng to, càng ngày càng sáng như hai đèn của chiếc xe tăng.

-Ồi kìa mày...Ồi! tao từng mơ là được ăn ổi Đà Lạt đó!!! Nói rồi Quỳnh Thư đứng dậy chạy vụt tới mấy cây ổi gần đó.

-Con kia mày điên à!! Thanh Hà vội chạy theo nhỏ.-Đây là hành động ăn trộm, xâm cư bất hợp pháp đó má!! Cô lo lắng loì con nhỏ háu ăn ra khỏi vườn ổi nhà người ta.

-Ta thề tao hứa tao đảm bảo ta ta chỉ hái một quả thôi rồi tao đi, thức ăn dâng lên tận mồm rồi lại để tuột mất à.

Sau màn thề non hẹn biển thì Thanh Hà cũng trèo lên cây và bắt đầu sự nghiệp trộm ổi. Thật mất mặt, hai tư tuổi đầu rồi mà còn phải ăn trộm ổi cho con nhỏ kia.

-Này quả kia,...ở chỗ đó đó...

-Cái con kia, mày có trật tự không, đây là ăn trộm đấy không của của nhà đâu mà mày la to thế..Thanh Hà nháy mắt khẽ nhắc nhở con nhỏ, nhưng sự thật quá phũ phàng...

-Kệ, sớm mà lo chi...tao bảo mày hái quả to kia mà...

Thế là một đứa đứng đu trên cây ổi, còn một đứa thì cứ ngân bài ca ở dưới....

Và rồi...

-Trộm....., ới bà con ới trộm.....một tiếng người đàn bà thất thanh ở đằng xa khiến cho hai cô gái có chút giật mình.

Ngay sau đó Thanh Hà vội leo xuống, nhưng khổ nỗi áo cô mắc trên cây ổi...

-Chết mịa tao rồi, Thư ơi cứu.... Thanh Hà nhăn nhó trong tình trạng lơ lửng trên không...

Ngay lập tức Thư phóng qua xé toang chiếc áo của cô và chạy. Không chỉ thế vừa đi cô còn chỉ trỏ la ới ới...

-Bớ người ta, ăn trộm...đuối theo nó....ăn trộm kìa bà con ới!!!

Đây gọi là vừa ăn cướp vừa la làng...??? Dân chơi thứ thiệt...

29. Chương 28: Cuộc Chạm Mặt Bất Ngờ 1.

Vội kéo con nhỏ háu ăn vào cái ngõ cụt kia để cắt đuôi bà chủ vườn ổi. Thanh Hà ngồi bệt xuống thở hổn hển. Trái lại với cô Thư hồn nhiên móc ở túi ra năm sáu quả ổi và bắt đầu ăn ngon lành...

-Này con kia, tao nhớ tao mới hái ày hai quả thôi mà...Thanh Hà vuốt ngược cổ giữ cách nói bình tĩnh.

-Hi, lúc này tao cũng hái mà...ăn không cứng?

-Hứ! không thêm!! Ăn cho no đi để bao giờ chết không lo bị đói. Nói rồi Thanh Hà ngoảnh mặt dậy về giận dữ. Cái con nhỏ chết tiệt mất ngay cái áo hàng hiệu vừa mới sắm được một tuần rồi. Đưa tay ném cục gạch cho thoát khỏi nỗi bức mình cô bắt đầu nhận ra sự khác biệt. Những tiếng : Grư grư.." cứ văng vẳng quanh đây...

-Này Thư, mày có nghe thấy tiếng gì không...?

-Tiếng gì, tao chỉ nghe thấy tiếng bụng tao đói thôi...?? Nói rồi cô lại trở lại công việc chính của mình đó là ăn ổi.

Nhưng cái tiếng kêu quái quỷ kia ngày càng một gần và càng một rõ khiến cho Thanh Hà toát mồ hôi hột, đôi tay cô cứ kéo lấy cánh tay đang làm nhiệm vụ vận chuyển thức ăn vào lỗ đen không bao giờ tắc kia :-Không phải chứ??

-Mày cứ lo bò trắng răng, bà đẩy đi rồi không bắt tội trộm ổi nữa đâu, có việc ăn thôi cứ làm phiền người ta? Quỳnh Thư bực mình đứng dậy, chống hai tay vào hông nói một tràng dài rõ to.

Trái lại với vẻ hung dữ của Thư, Thanh Hà mặt cứ ngơ ngơ đờ đờ nhìn về phía trước. Nhìn khuôn mặt như sắp khóc đó, Thư cứ tưởng mình đã chót lẽ lời mắng nó nên nó mới ức khóc như vậy.

-Thôi nào nín khóc đi Thư thương ,Thư thương...

Vẫn không một cảm xúc nào được hiện lên khuôn mặt của Thanh Hà ngoài vẻ mặt trắng bệnh đến toát mồ hôi. Đôi tay cô vẫn giữ nguyên hướng chỉ chỉ trở trở...

-Thôi tao có làm gì đâu mà mày phải xúc động đến không ngớt lên lời như thế. Thư vẫn nhìn con bạn một cách khó hiểu.

Rồi bỗng nhiên đôi môi Thanh Hà bật lên tiếng nói:-C..ó...

-Mày nói có cái gì? Thư nhìn con bạn không hiểu? Ổi ư thì còn có...

-Không,...tao...nói...là ..ó...ó.. Thanh hà cố gắng giữ bình tĩnh trước những lời nói lấp bắp..

-Ó...gì...???

Thư gãi đầu ngoảnh lại phái sau: -Ôi mẹ ơi!!! Hối sao nó như vậy??Sao mày không bảo tao là có con chó nó ở kia hả? Thư bỗng run run tiến sát lại gần Thanh Hà.

-"Bụp" Thanh Hà gõ mạnh vào đầu cô:-Tao bảo chó thì mày có nghe đâu??

-Giờ làm sao??

-Sao biết sao là làm sao? Sao mày hỏi tao? Thanh Hà rất rối trong trường hợp gặp chó như thế này. Khổ số cô suốt ngày gặp phải chó là sao nhỉ? Có khi phải học thêm lớp võ thuật chống chó hoặc là huấn luyện chó vậy??

-Trong ba mươi sáu kế, chạy là quốc sách? Thư lẩm nhẩm trong mồm nhìn con chó.

-Ngu?

-Sao mày đánh tao?

Thanh Hà gõ một cái rõ mạnh như muốn tăng nếp nhăn cho cái bộ óc hồn nhiên chỉ biết ăn kia.-Chó nó bốn chân, mà bốn chân lại chạy nhanh hai chân. Muốn chạy chỉ còn cách gắn tên lửa vào mông mà phóng thôi.

-Tao hai chân, mày hai chân không phải bốn chân là gì?

Sau câu nói hồn nhiên Thanh Hà không khỏi phì cười trước tình thế tiến thoái lưỡng nan này. Chẳng biết cái quả ổi chết tiệt kia có chứa chất kích thích nào không mà từ khi ăn vào toàn nói linh tinh.

-Thôi!! Đẳng nào cũng chết, mình cùng chạy đi...

-Ừm!!

Nói rồi hai cô gái đứng dậy nhẹ nhàng lùi từng bước theo từng bước tiến của con chó kia. Kể nếu biết nó là chó cái hay chó đực thì sẽ cô sẽ xài chiêu “Mỹ nhân kế” mà đối phó. Nhưng đây lại là loại chó béc dê to đùng xù lông chẳng biết đẳng nào mà lần.

-1,2,3 Chạy nào!! Sau tiếng hét trời sập cả hai đứa co giò phóng căng mà chạy!! Nhưng đời không như là mơ. Phóng đến đầu ngõ gặp ngay thẳng xe ôm phóng qua.

-Á!!! Bụp...Xoảng...Rầm...

Tò... tí... te.... con.... bò ...kéoxe.....

30. Chương 29: Cuộc Chạm Mặt Bất Ngờ 2 Và Ngày Đầu Lên Lớp.

Sau vụ va chạm bất ngờ thì bóng dáng con chó cũng đã mất tích. Đúng là khôn như chó. Thảo nào mà theo cảnh sát còn có “nghịch vụ chó!”...

-Này! Hai em không sao chứ!! Tên xe ôm đứng dậy tiến về phía hai cô gái!!

-Không sao cái gì mà không sao? Đi đứng qua ngõ thì phải biết bấm còi chứ! Đi đường thẳng thì phải biết tránh cái đứa đường quanh. Lái xe ôm mà như thế này hả? Thử tức giận nói một hồi một tràng xối xả vào cái gương mặt nâu nâu da trâu kia.

Trái lại với vẻ hung dữ thì tên xe ôm này có vẻ sững sốt khi gặp lại người quen:-Em có phải là Thư Thông Bể Phốt không?

-Hả? Hai người cùng đồng thanh giật mình.

-Ý! anh nhầm, em có phải là Thư người mà thiếu tiền lúc ăn ở siêu thị không? Tên xe ôm phẫn khởi cười tít mắt lại để lại ra hàm răng sáng bóng. Đôi tay cứ túm lấy bàn tay của Thư khiến cho cô hốt hoảng:

-Bỏ cái tay ra.....Mà...Anh ..mà là là ai mà mà biết cái chuyện đó... Cô hốt hoảng lắp bắp trước chàng trai lạ. Nhưng trái lại , anh chàng này lại có vẻ thích thú, hí hửng khi nói chuyện với cô.

-Xin tự giới thiệu, anh là Hoàng Dương cảnh sát đẹp trai thuộc cục cảnh sát Hà Nội...

Sau màn giới thiệu đầy ấn tượng và sâu sắc cả Thanh Hà và Quỳnh Thư cứ ôm bụng lăn lóc mà cười. Với vai Dương , Quỳnh Thư vượt ngực chân vắt chéo ra vẻ một người chị đích thực:

-Này chú em, nói điều thì cũng phải biết nhìn người, bộ nhìn mặt chị này ngu lắm hả? Mặt ngăm da trâu, đầu đội mũ cối, giầy thối áo hoa, đi xe hon da mà cứ ngỡ xe tay ga, tính mòng dề!!

-Anh nói thật! Mà em chưa nghe cái câu, ngăm ngăm da trâu nhìn lâu mới đẹp à!

-Cũng phải? Thư gật đầu tỏ vẻ chí lí, nhưng mà cái tên trả tiền hộ cô là một người cũng khá là điển trai, ăn mặc đồ hiệu, đặc biệt là da hần rất trắng. Còn đây, lướt mắt từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài: Cũng có nét giống tên kia nhưng chệch chệch....

-Này, tên kia định lừa đảo hội à, chị mày không có tiền đâu, đi thôi em yêu!!

-Tiền mà tiền nào, lừa mà lừa ai???

Nói rồi Quỳnh Thư túm gáy Thanh Hà mặc kệ cái tên “Ngăm ngăm da trâu nhìn lâu mới đẹp kia” trở mắt hốc mồm không hiểu cái mô tê gì đứng nói lảm nhảm một mình.

Mới đây thôi mà đã bảy giờ sáng, người người nhà nhà đổ ra đường. Đổ ra làm chi??? Thôi thì quan tâm làm gì?? Quan tâm hai con nhặng đang vắt chân lên cổ làm các thủ tục buổi sáng kia...

Vội chạy về nhà đã hơn bảy giờ, hai cô nàng cứ chạy như lũ nhặng xung quanh nhà, nào thì tắm không thì nấu ăn, là ừ..vân vân và tiên tiên...Leo lên chiếc xe “căng hải” hai cô gái phóng giò chạy đến trường một cách nhanh nhất.

Trên đời luôn có một định luật mà ai ai cũng biết không chỉ thế họ còn làm và nói theo. Nhưng có một điều người dân thắc mắc rằng, cái định luật do ai nghĩ ra ai thử nghiệm và đúc kết thành công như vậy? Kết quả: chả ai biết cả vì định luật ấy mang tên là:” ĐỊNH LUẬT NGƯỜI TA???” Để biết rõ chúng ta sẽ lấy ví dụ chứng minh.

Khi bố mẹ mắng con cái:” Mày xem con nhà người ta kia kia nó ..nó...blu bloa”(..Có ai biết con nhà người ta là ai hông?)

Khi giáo viên mắng học sinh:” Các cô các cậu lớn rồi mà không biết nghỉ...abc...blu bloa... người ta có câu: Tiên học lễ, hậu học văn, vì vậy muốn ăn phải lăn vào bếp..”(liên quan quá!!^^)

Khi xếp mắng nhân viên:” Công ty thì đầy việc mà các cô cậu cứ buôn chuyện ầm ầm như thế hả? Có muốn nghỉ việc không?? Người ta muốn xin vào tôi không à cho các cô các cậu một ân huệ khi làm việc, vậy mà abc...”

Là một nhà báo với vốn sống lâu lắm cô đúc kết được rằng:” ĐỊNH LUẬT CON NHÀ NGƯỜI TA” đã khắc sâu vào tâm cốt của từng thế hệ và được truyền từ đời này sang đời khác tạo nên một nét văn hóa rất riêng của Việt Nam.

-Này, tân lớp trưởng làm gì mà mặt bạn bí xị như mặt ngỗng thế hả? Một đứa con trai huých vào tay cô trước cơn mộng triết lí trong đầu.

-Đói!! Cô nói một cách rất ngắn gọn và xúc tích và kèm theo gương mặt phụ họa một cách rất ấn tượng. Có vẻ như các anh chàng trong lớp này rất ga lăng và nhiệt tình. Nghe cô than đói một tiếng bánh mì và sữa xuất hiện luôn như truyện cô bé bán diêm. Đang ăn một cách ngon lành và mãi miết bỗng dưng có một đứa học sinh phi nhanh không kịp phanh vào lớp, tí nữa thì hàm ơi ở lại răng đi nhé!!

-Này tụi bay ơi, tao vừa nhận được bức thư của lão VH gửi tặng cho cô TT.

-Đọc đi đọc đi...cả lớp nhốn nháo trước tin hót hòn họt.

Trước khi đọc bức thư, chúng ta xin phép được giới thiệu hai nhân vật chính đó là thầy VH hay còn gọi là thầy văn hóa à còn một cách gọi thân thương là Vương Hối. Tiếp theo là nữ chính cô TT: Thể Thao= Tàn Tà. Thầy một giáo viên Văn Hóa , cô một cô giáo Thể thao... Tuy hai người mỗi cảnh nhưng có thể chung quy lại: Rõ rã cặp với nhau cũng tốt. Một mối tình có thể bay cao, nhưng người ta nói bay càng cao thì ngã càng đau. Vì vậy đến khi răng sắp rụng hết hàm thì thầy cô mới tìm được tình yêu đích thực của đời mình.

Nội dung bức thư như sau:

Gửi người con gái anh yêu .một ngày buồn như con chuồn chuồn, tháng chán như con cá giếc,năm đen như con mèo hen. Tổ Nga em yêu dấu, người em như cái dấu, tóc em xù như lông gấu,tuy em như cá xấu, nhưng rất yêu em nung nấu. Đêm nay ngủ mãi chẳng được,ngủ cũng chẳng xong nhìn trăng cao tít mịt a quyết viết thư cho em.e có biết rằng anh nhớ em nhiều lắm không.Anh ăn không ngon nhưng ngủ như điên =)) anh đi giày quên đi tất, ăn sáng quên đánh răng, anh dùng xăng vo gạo, anh khờ khạo cũng vì chỉ yêu em đó, anh chỉ muốn những gì của em là của anh và những gì của anh là của riêng, của nhằm là của chung. em có biết rằng anh yêu em từ khi thấy e lon ton như con chó con cùng mấy cô bạn như lũ quỳ cái trước sân trường hồi cấp ba. Cuộc sống bây giờ cực phức tạp và nhiều giả dối, những người như thực sự thích em thì rất hiếm chủ yếu là cái hôi. Nhìn xa thì tưởng là con người, nhìn gần mới biết đời uoi xống chuồng. Nếu không được em nhận lời yêu anh sẽ đau khổ lắm, đau đến mức bơi cao không khối ăn tối không hết, không chết chả biết làm gì. Một lần và mãi mãi anh muốn nói với em rằng : anh yêu em, anh cần em như dưa bở cần đường như họ tương cần cả pháo như con báo với cánh rừng, như muối vừng với lạc, như lão hạc với con chó vàng.

Thôi mệt rồi anh đành phanh bút ở đây, chào em và iu em nhiều. Chúc em gặp nhiều ác mộng, anh sẽ hiện ra và cùng em chạy trốn. Hôn em như con cún con hôn mèo con..

-Há há há... cả lớp nháo nhào lên đòi cầm bức thư mà không để ý đến gương mặt hằm hằm ở sau cửa.

-Chết cha chúng bay, thầy Văn Hóa.....

Theo quy luật Người ta: Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ

Nhưng...

Cười không đúng chỗ thì lấy rổ mà hứng rằng...

31. Chương 30: Buôn Chuyên Là Niềm Đam Mê!!

Cầm chiếc thước dài Thanh Hà lượn một vòng quanh lớp trước sự sợ sệt của tụi học sinh. Vừa mới đầu tiết thôi mà cô đã phải leo lên leo xuống giải quyết cái vụ làm xùm này rồi. Đã thế sáng còn chưa ăn chỉ uống vội được li nước lọc lớt dạ.

-Nói, ai làm cho thầy văn hóa nhồi máu lên não phải đi cấp cứu .

Tiếng cô vang lên một cách nhẹ nhàng nhưng mang đậm tính chất đá dè. Khổ nỗi cái lũ học sinh này rất cứng đầu và bảo thủ đứa nào đứa đấy mặt cũng ngu nga ngu ngơ nhìn đàng trước lé đàng sau. Đây gọi là đứng trước vực thẳm mà không biết đường quay về.

-Tốt thôi! Cả lớp chạy hai mươi vòng sân trường cho tôi!

Sau tiếng nói cả đoàn người lũ lượt thất thểu đẩy nhau đi chạy bộ. Đúng là cái lũ lười có hai mươi vòng thôi mà làm quá vậy! Đã vậy thì..hehe -mặt Thanh Hà gian tà nhìn Quỳnh Thư khiến cô nhún vai không hiểu.

Thế là cuộc riễu bộ được bắt đầu với bạn lớp trưởng Quỳnh Thư, và sau đó là ba mươi chín thành viên ưu tú của lớp 12a2. Đây là hình phạt độc và lạ có thể được đưa bộ luật phạt của trường. Không chỉ chạy mà học sinh còn phải giơ hai tay lên múa phụ họa cho bài một con vịt cho đến khi vòng thứ hai mươi kết thúc. Người giám định chính là cô Thanh Hà mẫu mực cầm chiếc thước chỉ đạo.

-Một con vịt xòe ra hai cái sừng...(giơ hai tay chúi chúi)...nó kêu rằng....nếu muốn sống thì đầu hàng....gặp cảnh sát nó pằng pằng vài phát...bắn xong rồi cúp đít chuồn như bay (cong mông chạy..)

Vừa hát Quỳnh Thư vừa nguyên rửa con bạn đáng ghét. Những cái chiêu trò hại người này chỉ có thể là nhỏ mà thôi. Mà kể cũng lạ tự nhiên bắt mình đóng giả học sinh rồi bắt ép tù sai như thế này.

Cuối cùng thì hai mươi vòng đã xong xuôi, đứa nào đứa đấy ngồi la liệt ra sân như chờ phát nổ gạo. May là Đà Lạt thời tiết dịu nhẹ chứ vào Sài Gòn là teo rồi. Tiến lại gần đám học sinh, Thanh Hà cười hiền :

-Mức phạt đầu tiên là hai mươi vòng, lần sau mà ai tái phạm tăng lên bốn mươi vòng. Đơn giản mà đúng không? Giờ cũng đã gần hết giờ anh chị ngồi yên đây tiết sau thì vô lớp, tránh gây phiền các lớp khác ,ai không nghe tự hiểu nhé!

-Vâng ạ! Đứa nào đứa đấy thất thểu đáp lại. Từ khi bà cô này về chủ nhiệm lớp nó cứ bị ngoan , không dám ho he gì. Tốt rất tốt!!

Sau khi Thanh Hà đi cả lớp ngồi tùm tùm với nhau thành một vòng tròn buôn chuyện. Đây vẫn chứng nào tật đấy, nhưng may đây là góc sân trường nên ít ai dòm ngó được câu chuyện sắp kể. Có một điều rằng chính Quỳnh Thư là người nảy ra ý tưởng tuyệt vời này. Cô cũng rất ân hận khi thông báo với cả lớp nhưng đâm lao phải theo lao chứ. Thôi thì thưởng cho chúng nó ngày cuối cùng của sự tự do và hạnh phúc để mai này đỡ hối hận.

-Này mấy đứa, có chuyện gì hay buôn đi, không từ tiết sau là không được buôn đâu?

-Ừm đấy chí phải? Cả lớp vỗ tay đồng tình.

Nghe thấy thế một đứa con gái nhao lên trước, đòi kể: -Này, tụi bay ta có một chuyện hài cực, chuyện này à xảy ra cách đây hai ngày về vợ chồng hàng xóm.

-Thế nào thế!

-Đây này,chuyện là như thế này!Vợ chồng nhà đấy: chồng mê bóng đá, người vợ lại mê ẩm thực. Nhưng nhà chỉ có một cái tivi mà hai vợ chồng lại tranh nhau đổi kênh,thành ra mọi việc diễn biến như thế này.(cứ mỗi 3 chấm là đổi kênh,nên chúng ta ghép lại liên tiếp thành ra...) _ Sau đây chúng tôi xin tường thuật trực tiếp...món tôm chiên giòn...và đội tuyển quốc gia thái lan...chuẩn bị nguyên liệu cho... hai đội ra sân với đội hình...tôm,cà chua,hành,tỏi,tiêu đường và muối,chúng ta thực hiện món này với...huấn luyện viên an phét rít đồ,huấn luyện viên chính của đội tuyển...nồi và chảo,đầu tiên chúng ta mua tôm về cắt bỏ đầu...trọng tài,vâng! Trọng tài đã thổi còi cho trận đấu bắt đầu,ngay phút đầu tiên Công Vinh đã...đem rửa sạch tôm để cho ráo nước...sau đó Bửu Ngọc tung đường bóng...chuẩn bị phần nước sốt cà chua...cho Trọng Hoàng.Trọng Hoàng lùi về...bắt chảo lên bếp,đợi cho chảo thật nóng chúng ta cho...Văn Quyết vào,thật gây căng,cả 2 đội đang tranh dành...phi hành tởi...ở khu vực giữa sân...kế tiếp bỏ tôm vào cho...Minh Phương từ cánh trái băng lên,đưa bóng bay thẳng vào...chảo với 1 lít dầu,đường,muối và bột ngọt cho vừa ăn...rồi mở tỉ số cho đội tuyển Việt Nam...cuối cùng đổ bột vào...trận đấu...khi ăn nhớ...dẫn trước thái lan 3 - 0.

-Hahaha chuyện này vẫn chưa hay,chuyện này mới hấp dẫn đây này-Một nam học sinh tiếp lời-

32. Chương 31: Buồn Chuyện Là Niềm Đam Mê!!! 2

-Hahaha chuyện này vẫn chưa hay,chuyện này mới hấp dẫn đây này-Một nam học sinh tiếp lời- Xóm tôi có mấy thằng cũng bằng tuổi như tụi mình này.Một hôm, chúng rủ nhau lên chợ hoa, khổ nỗi lại không có xe nên đi chung trên một chiếc xe máy, đang chạy xe trên đường thì bị cảnh sát thổi, cả nhóm dừng lại.

Cảnh sát hỏi:“Tại sao mấy đứa dám tống ba mà lại không đội nón bảo hiểm vậy hả? Có biết như vậy là vi phạm luật giao thông hay ko?”

Cả nhóm hốt hoảng quay lại nhìn phía sau và hét lên:“Chết cha còn thằng thứ tư đâu mất tiêu rồi!!!”

cảnh sát:???

-hahaha, thế thằng thứ tư đâu mày.

-Nó bị rớt ở đầu ngõ trước khi đi do ngồi chặt quá, nhưng có thằng nào biết đâu???

Cả lớp cười rống lên thì một đứa con gái tiến lại gần vòng tròn vỗ ngực thông báo.

-Trời, chuyện của chúng mày vẫn chưa thấm vào đâu.

-Ê con kia, chuyện gì vậy kể đi.

-Từ từ nào, chuyện này chính ta chứng kiến cơ. Đó là ngày sinh nhật lần thứ 17 của ta được tổ chức ở một nhà hàng hoành tráng.

-Tua đi cô ơi, ở đây mà phét lác.-Một đứa học sinh nhắc nhở.

-Từ từ rồi khoai mới nhừ,-im một tiếng nhỏ kể tiếp- Tại quán ăn, sau khi thổi nến mọi người nhập tiệc. Bỗng dưng một ông bác bạn bố tui bực mình gọi bồi bàn lại quát tháo:”

Anh giải thích thế nào về chiếc máy trợ thính trong bát súp của tôi?”

-Thế anh ta giải thích như thế nào? Tụi học sinh nhao nhao hỏi. Nhìn một lượt nhóc tiếp lời:

“Thưa ngài, ngài nói gì tôi nghe chưa được rõ...”

(xin lỗi m.n chap này ngắn là do bên cop thiếu nên mình chia ra làm hai để được bản đầy đủ hơn, m.n thông cảm)

33. Chương 32: Hot Boy Về Trường!!

Cả lớp cứ buồn chuyện với nhau mà trống rỗng ra chơi từ bao giờ cũng không biết cho đến khi...

-A...A...A...A...A...A...A...A... một làn sóng âm thanh được nữ sinh Cẩm Bằng càn quét ra khu vực. Kèm theo đó là hàng ngàn bước chân “âm ỉnh” chạy về phía khu vực cổng trường. Có chuyện gì mà cả nam lẫn nữ tập trung đông đúc vậy?

Gãi đầu bỏ qua mấy chuyện tào lao, Quỳnh Thư xoay móng cúp đít lên lớp cùng Thanh Hằng-em gái Thanh Hà.

Ở sân trường:

-Ôi! anh ấy đẹp trai thế!- nữ 1.

-Giai đẹp phải là của tui nè-nữ 2.

-Này thì của bà nè!- búp...chiu...xoảng rầm...

Một cái kết đắng : Chết vì trai là cái chết thiên tai...

Bước xuống chiếc xe ô tô sạch trơn sáng bóng như vừa được gội vòm con vịt sạch mọi vi khuẩn. Thiên Quốc trông khá điển trai với chiếc áo trắng đống thùng. Mái tóc đen được vuốt keo bợt dựng ngược làm tôn nên gương mặt thanh tú. Đi thẳng đến phòng hiệu trưởng, anh làm rớt bao nhiêu chiếc cằm của nữ sinh trong trường.

Tựa mình vào ghế sau, chân vắt lên bàn Quỳnh Thư nhắm mắt nghỉ ngơi sau một tiết học thú vị. Nhưng có vẻ mọi thứ đã bị lệch quỹ đạo vì một nhân tố mới xuất hiện..

-Trưởng ơi ới trưởng ơi...một thằng con trai hót hải chạy về thông báo.

-Lớp mình có ai tên Trưởng đâu....

-Ý lộn...LỚP.... TRƯỞNG.... Ơi, lên phòng Hiệu Trưởng ...học học...

Sau tiếng la thất thanh Thư giật mình té xuống đất:-Mịa cha thằng nào phá giấc ngủ của tao.Ui da-Đứng dậy xoa móng, Thư lại lật đật chạy lên phòng Hiệu Trưởng. Vừa đi cô vừa lầm bầm cái tên thú ỉa nào dám phá cô. Đang bực mình lại vấp phải cục đá, tiện chân cô đá văng về đằng trước và..

“Búp...xoảng...”

-Chết vỡ mịa kính rồi, chuẩn thôi. Nói rồi cô luồn đi trong góc khuất may mà vào lớp nên hành lang không có ai.

Mở toang cánh cửa, cô hùng hồn bước vào:-Thưa thầy, thầy gọi em có chuyện gì vậy ạ?

Khuôn mặt cô vui tươi vì vừa trốn được tội phá hoại của công thì một hình ảnh đập ngay trước mắt khiến cho niềm vui rụng rời.

-Nhóc...á...thằng...ừm....mày... cô lấp bắp đôi tay chỉ người đối diện.

-Em quen Thiên Quốc à-Thầy Hiệu Trưởng nhìn cô chậm rãi nói.

-Em không..không có quen..hỳ hỳ. Quỳnh Thư cố nở một nụ cười nhưng méo xệch, thiết nghĩ : Thằng cha này làm gì ở đây thế này, cứ tưởng trốn được cha nội này chứ, mịa cái thằng đĩ cứ phải gọi là cụ cố cố tổ.

-Từ bây giờ em ấy sẽ học ở lớp em, thôi được rồi hai em về đi có gì cô chủ nhiệm các em sẽ bàn với tôi sau.

-Hả? Cái gì? Cô giật mình trước những gì thầy Hiệu Trưởng nói, cái thằng cha không độ trời chung này sẽ học cùng cô, không phải chứ.

Cúi đầu chào thầy, cô lững thững đến thất thểu bước ra cửa. Bước lên cầu thang cô bỗng chốc lù lại khiến cho Thiên Quốc phía sau đâm sâu vào cô. Quayat người lại cô túm cổ áo anh khiến cho anh giật mình:-Nói, sao lại xuống đây học.

-Bạn gì í ới, bỏ áo mình ra ỉnh thử.-anh cố tỏ hồn nhiên để chọc tức cô.

-Á, thằng này mày dám láo với chị à, hôm nay chị sẽ ày ra bã. Vừa nói cô vừa giơ cánh tay của mình lên thì một túm học sinh đi qua. Chợt nhớ đến nhiệm vụ của mình cô giả bộ cười hiền lành lau mồ hôi cho anh.

-Bạn gì í ới có mệt không, thương quá cơ (nhìn cái mặt trông đã ghét)... quay mặt đây tớ lau mồ hôi cho (giơ mặt lên đây ta lại cho đầu xoay như đĩa hát bây giờ), đi lên lớp đi, vào học rồi đấy(nhớ cách xa chị ra).

Nói rồi cô quay người lên lớp tránh sự dòm ngó của tụi kia. Bước lên cầu thang đã khuất bóng người Thiên Quốc liền kéo tay cô lại. Bỗng mất đà cô ngã nhào vào người anh. Ôm trọn cô trong tay anh thì thầm:- Nhớ chị yêu dấu quá à!!

34. Chương 33: Này Hot Boy! Hãy Tránh Xa Tôi Một Mút!

Dường như f.a lâu ngày nên khi được người khác ôm Quỳnh Thư có dấu hiệu đỡ tạm thời. Khuôn mặt cô bốc hỏa cùng với nhịp tim chạy bán sống bán chết. Thế nhưng đôi môi và cả cơ thể vẫn im lặng như phỗng cho đến khi...

-Ừm,ừm.. Thanh Hà từ trên đi xuống nhìn thấy cảnh lãng mạn của hai anh chị. Định không nỡ phá nhưng khổ nỗi phim tình cảm lại ở chỗ thanh thiên bạch nhật, nhiều người qua nên đành...

Còn Thư sau tiếng nói cô lấp ba lấp bắp. Hành động thì như một kẻ ăn vụng quên chùi mép vậy?

Mỉm cười trước thái độ lạ lẫm của cô bạn thân, Thanh Hà nhìn sang chàng trai. Nhíu mày suy nghĩ ,cô nhận ra người quen. Chẳng phải đây là cái đứa Quỳnh Thư nó ném phi tiêu mù hai mắt sao? Theo nhau đến tận đây cơ à. Thiết nghĩ cô lại nhớ đến bài hát mà đứa cháu của Thư hát:” Bà già bắn máy bay, không may đứt chun quần...” ý lộn tình hình này là phải đọc câu” phi công trẻ đòi gặp bà già chứ?...

-Dạ, em chào cô? Quốc lễ phép nhìn cô gái trước mặt, ạnh thấy rất quen mà không thể nhớ rõ là đã từng gặp ở đâu.

-Hai em lên lớp đi, mà Quỳnh Thư nhớ quản lớp cho chặt đấy? Thanh Hà nháy mắt khiến cho Thư hơi chút rùng mình.

Bước qua bà cô kia Thư mới lấy lại tinh thần.

-Này, tên kia liệu hồn tránh xa tôi một mút nhớ chưa? Thư nói rồi chạy nhanh lên lớp để lại cho cu cậu cười một mình đằng sau.

Bước vào lớp tiết học đã được bắt đầu mười lăm phút. Chạy qua nói chuyện với giáo viên bộ môn thì cô cũng về chỗ ngồi của mình.

-Cả lớp trật tự nào, như lời bạn lớp trưởng thì lớp ta sẽ có thêm một thành viên mới, mời em vào.

Sau lời giới thiệu của thầy giáo, Thiên Quốc bước vào trước sự náo loạn của tụi học sinh nữ trừ cô. Có cái quái gì mà làm loạn như thế nhỉ? Thầm nghĩ cô mở sách vở ra học bài.

-Xin chào mọi người, mình là Thiên Quốc học sinh mới, mong mọi người giúp đỡ.

-Em tìm chỗ ngồi đi. Thầy giáo khẽ nhắc nhở và ổn định lớp. Nhưng có vẻ tâm hồn của tụi học sinh: nữ treo ngược cành cây, nam làm bạn với đao phủ mất rồi .

-Dạ vâng.

Sau câu trả lời của một đứa học sinh ngoan, anh đi tìm chỗ ngồi. Nhìn ánh mắt chằm chằm tốt đẹp từ anh, cô đã ra hiệu cho anh tìm chỗ khác.Nhưng vẫn thẳng hướng cuối lớp mà anh bước xuống mặc ội biểu hiện cảm xúc xen lẫn hành động của cô. Từng bước chân của anh khiến cho đám học sinh nữ xao xuyến, những ánh mắt móm câu mong anh ở lại được xuất hiện ở từng bàn mỗi bước anh qua.

-Chào bạn lớp trưởng, mình ngồi đây được chứ!

Trùng mắt nhìn người đối diện, đôi môi cô cố lấy sự dịu dàng nhưng không thể:- Đã bảo tránh xa tôi một mút rồi cơ mà!

Như không để ý những gì cô nói, đôi tay anh đẩy cô vào bên trong phía bàn, còn mình thì ung dung ngồi phía bên ngoài. Cô tức lắm, quay sang cô véo vào tay anh một cái rõ đau cho bõ tức, nhưng có vẻ nó chẳng là gì cho cái cơ thể sáu múi khỏe mạnh kia.

Vỗ tay lên trán, cô bất lực nhìn tên trời đánh này. Ôi mẹ ơi!! Chắc mai tui chết quá!!

35. Chương 34: Hoàng Dương, Thanh Hà Và Bí Mật Đà Lạt 1!!

Sau buổi học Quỳnh Thư bị Thiên Quốc lôi đi mất tăm mất tích, còn một mình Thanh Hà cô quyết định làm xong đồng việc rồi mới về nhà. Việc chăm bài với cô thật nhàm chán, chăm tận ba lớp mà mỗi lớp bốn đề, thật hại não ột giáo viên chuyên về thể dục như cô. Nhưng vì sự nghiệp tương lai con em chúng ta cô vẫn phải gồng mình làm việc.

Mở chiếc điện thoại ra xem, cô chợt nhận ra trời đã quá trưa. Vớ chiếc túi xách cô ra về. Vì cô chỉ nhận dạy buổi sáng nên cô quyết định sẽ thưởng ỉnh buổi dạo phố. Nghĩ là làm nhưng khổ nỗi sáng cô quốc bộ đến trường nên về tất nhiên lại phải quốc bộ.

Đi qua quán bún riêu cua bên, cô tạt qua làm bát phở. Dường như lâu lắm rồi cô mới ăn phở thì phải. Gọi ỉnh bát bún riêu loại to cô ngồi vào chiếc bàn bên lề đường. Cái bát bún thật to và hoành tráng khi nước thì nhiều cái thì ít. Mất công gọi chả lẽ trả lại. Mà thôi gọi rồi mà trả nó lại ỳnh cho vỡ mồm thì teo. Xót xa lắm nhưng cô vẫn phải cố nuốt cho bỏ số tiền bỏ ra. Thôi thì cứ coi như lâu lâu thử của ngon vật lạ bên ngoài một lần cho biết thể nào là phở Đà Lạt.

Đang ăn ngon lành thì quán có hai vị khách lạ vào. Thật ra cô định không để ý mà tập trung vào chuyên môn nhưng hình ảnh nó cứ đập vào mắt và bắt cái đầu xác nhận nên...lại phải chú ý.

Quán mì khá vắng vẻ vì trời đã quá trưa tự bao giờ. Cả cái quán to (có bốn cái bàn được dựng bên lề đường*ôi to quá*) mà chỉ có mỗi ba vị khách: cô và hai người mới vào.

Đó là hai người đàn ông một trung niên một trẻ tuổi ăn mặc sang trọng. Nhìn khuôn mặt người đàn ông kia cô thấy quen lắm nhưng hình như nào cô chưa muốn hoạt động nên chưa nghĩ ra. Nhưng vì cấp độ hóng hớt quá cao nên vừa ăn đôi tai cô vẫn đồng lên nghe hai người kia nói chuyện.

-Này! gọi xe mới cho bác chứ tí nữa bác phải sang bên Hoàng Đông kí hợp đồng.

-Vâng ạ!

Tiếng nói người đàn ông vang lên mang nét trầm khàn đặc trưng mà cô không thể quên. Chính là ông ta, người mà cô hận đến xương tủy. Tức giận vì không thể ngờ trái đất có thể tròn như vậy. Định cất công đi tìm ông ta hỏi thăm thì ai dè ông ta tự mang xác tới. Cười khẩy một cái cô thôi không ăn nữa mà quan sát vào người đàn ông trước mặt (ăn hết rồi còn đầu mà chả bỏ đĩa xuống, chả nhẽ gặm đĩa trừ,hehe).

Đúng là CEO của một công ti lớn, chỉ trong vòng năm phút một chiếc xe đời mới đã ung dung đứng trước cái quán bé tí tẹo này. Đặt tờ năm trăm nghìn xuống bàn, hai kia đi thẳng để lại niềm vui sướng cho bà chủ quán. Còn cô thì khác,mất năm triệu làm giải thưởng cho tụi không học sinh nên từ giờ cô phải ăn tiêu tiết kiệm hơn, đặt vội ba mươi ngàn cho bà chủ quán cô nhanh chân theo sau chiếc ô tô. Hai người họ thì đã leo lên chiếc xe đó và rời đi. Còn cô chả nhẽ phóng ” cẳng hải” thôi thì gọi chiếc xe ôm gần đó đuổi theo.

Đi thẳng quẹo trái,đi ngang đăm dọc cuối cùng thì cũng đến cái nơi quỷ quái mang tên Hoàng Đông. Mịa Hoàng Đông cái nỗi gì có mà đồng hoang thì có. Công ty gì mà nằm ở nơi u ám hoang vu gió thổi vù vù, ruồi muỗi nhặng có đủ cả. Đi men theo lề tường cô nhận ra đây có vẻ là một công ty ma. Xung quanh bảo vệ được trang bị ở khắp nơi. Nói là bảo vệ cho oai chứ toàn là cái lũ mặt mày dữ tợn mình đầy xăm trổ trông đến kinh.

-“Bộp” chết mịa mà đi, Thanh Hà hồn nhiên vỗ muỗi mà không để ý mình đang thăm dò thông tin.

Thấy tiếng động lạ, một thằng bảo vệ tay cầm chiếc súng tiến lại gần bụi lau cô đang trốn.

-Ai đấy, mau ra đầu không đừng có trách. Tiếng nói ồm ồm vang lên khiến cho cô run sợ. Đường đường là một giáo viên thể dục đầu đội trời chân mang giày bata, một đại đen ka le te “bẻ que không gãy” nhưng đứng trước tình trạng này thì bố cô cũng sợ không gì có. Bỗng một bàn tay nào đó bịt miệng cô lại lôi đi khiến cô không ú ớ được câu nào. Kiểu này mình chết chắc-cô nghĩ thầm trong hoảng hốt.

Lại kể đến tên kia, nghe thấy tiếng động hẩn lẩn xem. Vạch bụi dậm ra thì chỉ thấy mấy con chuột ăn vụng.

-Mẹ kiếp... hần buông một câu suồng sã rồi bực mình trở về vị trí ban đầu.
-Có gì ở đây? Một tên khác nhưn mày nhìn hần.
-Mẹ có mỗi con chuột... Thôi đi ra chỗ kia đi, chỗ này chả có mẹ gì đâu mà phải canh.

Đến chỗ khuất người, đôi bàn tay to lớn đó mới buông cô ra. Một cảm giác chỉ có thể nói là sợ chết khiếp khiến cô vẫn chưa hoàn hồn.

-Cô không sao chứ ? Mà tại sao cô lại đến chỗ này, cô có biết là nguy hiểm lắm không hả?
-Anh là ai? Tôi không có gì đâu để anh cướp? Nghe tiếng nói Thanh Hà xua xua tay rồi định bỏ chạy. Nhìn thấy cô như vậy, không ngần ngại người con trai đó đến ôm cô vào lòng vỗ về an ủi cô: Không sao đâu? Tôi không phải là cướp, tôi là Hoàng Dương cảnh sát khu vực Hà Nội, cô không nhớ tôi sao?
-Hoàng Dương? Đôi môi cô bật ra tiếng nói một cách ngạc nhiên-Là anh sao??.

Đôi lời tác giả: Xin chào m.n, sắp tới mình lên lớp 12 rồi và rất bận học. Còn khoảng 1 tuần nữa thôi là mình vào năm học mới rồi. Vì vậy nên một tuần sắp tới mình sẽ cố gắng hoàn bộ truyện. Vì bộ truyện này dự tính cỡ khoảng 50-60 chương nên một tuần có lẽ hơi quá sức. Vì vậy nếu một tuần chưa xong thì lịch post sẽ là 1 tuần một chap. Mình định có ý bỏ dở fic nhưng ...thôi thì mình sẽ cố gắng hoàn thành bộ truyện này. Cảm ơn m.n đã đọc và ủng hộ ình. Cảm ơn tất cả mọi người.

36. Chương 35: Hoàng Dương, Thanh Hà Và Bí Mật Đà Lạt 2!

Là một cảnh sát thật là khó và cũng thật là nguy hiểm khi nhiệm vụ nào cũng phải thực hiện một cách cẩn thận. Vì bọn tội phạm rất lưu manh và thủ đoạn nên trước khi hành động chúng ta phải tính kĩ đường đi nước bước. Không chỉ vậy trước mọi sự việc ta còn phải vạch sẵn kế hoạch để làm sao đẩy bọn đó vào tròng mà tỉ lệ thiệt hại là nhỏ nhất. Như anh là một ví dụ điển hình, phải đóng giả xe ôm đôi khi còn phải đóng giả thành bán hàng rong hay vé số để tiện theo dõi đối tượng.

Đội cho cô chiếc nón bảo hiểm, anh kéo cô đến chiếc xe của mình.Chở cô đến một quán cà phê lề đường gần đó. Một là để tiện theo dõi, hai là tiện làm quen với cô. Một công đôi việc, có vẻ như trong cái rủi lại có cái may. Biết đâu sau vụ này anh thoát khỏi kiếp f.a .hehe. Anh bước xuống, kéo theo cô vào như một con rô bốt.

- Em tên là gì ý nhỉ? Hoàng Dương gọi cho cô một li nước cam rồi quay sang bắt chuyện. Coi bộ ánh mắt anh này có vẻ khả nghi.

-Thanh Hà .

Cô đáp một cách ngắn gọn và xúc tích khiến cho anh hơi ngỡ ngàng. Nhưng không sao, càng cá tính anh càng thích. Và đặc biệt anh thích chinh phục những cô nàng như vậy.

-Mà sao em lại theo dõi tên Hải Bò vậy?

-Anh cũng biết lão Hải sao? Hớp một ngụm nước mà cô tí sặc, cái lão kia đúng là ăn ở thất đức trời không thương đến nổi ai ai cũng ghét. Đôi môi cô nhếch lên cười khẩy khi nghĩ về người đàn ông thất đức mất nhân tính kia.

Nhìn thấy cô không quá dỗi ngạc nhiên anh cũng không giấu mọi việc mình làm. Biết đâu cô sẽ là cộng sự cho chuyên án lần này thì sao? Cuộc đời đâu ai biết trước được chứ ngờ.

-Ông ta đang dính vào một đường dây buôn lậu ma túy . Đặc biệt là lão Hải Bò là một lão máu mặt chuyên lừa đảo các công ti khiến cho họ có nguy cơ phá sản. Lần này xuống đây, anh và các cán bộ khác đã phải chia nhỏ nhau ra để theo dõi và hành động.

-Ông ta đúng là chứng nào tật nấy mà. Nghe Dương nói mắt cô lóe lên những tia tức giận. Bóp chặt li nước trong tay, đôi môi bặm lên tím tái.

-Em không sao chứ! Mà em và ông ta có mối quan hệ như thế nào. Em có thể cung cấp cho anh biết được không, có thể nó giúp ích cho anh trong quá trình điều tra.

Nhìn sự thành thật của Dương cô cười khổ kể lại một quá khứ đau buồn.

Hải Bò là biệt danh trong giới ngầm . Còn tên khai sinh là Lê Văn Hải. Hải có một người bạn thân là Hòa, họ từ thời vẫn còn cưỡi chuồng tắm sông đã rất chi là thân nhau. Họ quan tâm nhau từ miếng cơm manh áo có cái gì cũng san sẻ đùm bọc . Mãi cho đến khi một cô gái xuất hiện khiến cho trái tim non nớt của hai chàng trai trẻ cùng đập theo. Duyên cớ thế nào khiến cho cô gái yêu Hòa và quyết định lấy anh. Nhưng hạnh phúc của người này lại là địa ngục của người kia. Trong khi Hòa và vợ hạnh phúc thì Hải lầm đường lạc lối rượu chè bê tha rồi mất tích. Hai vợ chồng Hòa thì sốt ruột lo lắng kiếm người bạn thân nhưng vô ích. Mười lăm năm trôi qua, gia đình Hòa sống vô cùng hạnh phúc với hai cô con gái bé bỏng là Thanh Hà và Thanh Hằng. Họ đã cố gắng để dựng một công ti xây dựng cho riêng mình. Và tất cả mọi chuyện bắt đầu khi cho đến khi Hải trở về.

Hải trở về với một đứa con gái và kèm theo đó là một gia tài kếch xù. Anh cho biết vợ anh đã mất cách đây rất lâu rồi. Vì vậy anh muốn trở lại quê hương tìm lại bạn bè họ hàng khi xưa. Nhưng, ai biết được rằng tất cả mọi việc xảy ra là do Hải đã sắp đặt mọi việc. Trên thực tế, Hải lấy một cô vợ giàu có rồi giết cả nhà vợ để lấy gia tài. Nhưng do thua lỗ lớn ở sòng bạc Hải về quê ẩn nấp. Nhưng khi về quê Hải lại vô tình gặp Hoà và thấy gia đình anh khá giả anh liền mon men xin làm ăn chung.

Vào một ngày nọ Hòa có chuyến công tác xa, Hải liền vào nhà Hòa chơi thì bắt gặp cô bạn gái khi xưa ngày càng xinh đẹp. Không thấy Hòa ở nhà dực vọng trong người Hải nổi lên. Đẩy vợ bạn vào trong phòng, Hải làm chuyện đồi bại đó. Thật bất ngờ chuyến bay của Hòa bị hoãn lại, anh về nhà và thấy tất cả mọi chuyện. Sốc tinh thần, anh đã lái xe một mạch đi và bị tai nạn. Nghe tin chồng mất người vợ đau khổ lái xe đến bệnh viện và cũng gặp tai nạn. Thế là mọi giấy tờ, công ti, nhà ở của Hòa đã bị Hải lấy sạch. Hải đã đẩy hai đứa bé ra đường và một mình chiếm toàn bộ.

Nước mắt của Thanh Hà ngấn lệ tự bao giờ. Nhưng giọng nói cô vẫn vô cùng cứng nhắc. Qua chuyện đó cô đã học thêm được nhiều thứ ở đời. Đừng nên tin quá vào một người kể cả là bạn thân.

37. Chương 36: Tiếp Cận Gián Tiếp.

Thật tình cờ và thật bất ngờ khi Thiên Quốc và Quỳnh Thư lại cùng nhau thuê chung một khách sạn. Điều này khiến cô vô cùng vô cùng khó chịu. Cuộc đời đúng là không như mơ khi anh lại là hàng xóm đối diện của cô. Thật tức mà. Quăng chiếc điều khiển xuống giường, cô mặc thêm chiếc áo khoác ngoài chạy ra cổng khách sạn xem con nhò bạn nó đi đâu mà tối rồi vẫn chưa về.

-Ê nhóc, đi đâu đấy anh đi chung nữa. Một tiếng nói vang sau lưng cô. Cả chiều bị hấn ta bám dính mà tối cũng không được tha nữa là sao. Cô vò đầu tức tối nhanh chân bước đi trước.

Tuy bị ăn một quả bơ to đùng nhưng anh không nản chí. nuốt cục bơ anh mawtjdayf tiến đến ôm cánh tay cô cùng bước xuống.

-Bỏ cái tay ra nào. Này Hot boy tôi cấm cậu gần tôi cơ mà. Làm ơn đi mà hãy tránh xa tôi một mét. Quỳnh Thư chột đứng lại giờ tay phân chia khoảng cách. Cô đến là nhứt đầu với tên này. Đi đâu ở đâu và mọi lúc mọi nơi hấn đều có mặt và nhả răng cười trước mặt cô. Là sao?

-Anh thích thế đấy. Rồi sao? Nói rồi Thiên Quốc túm cổ cô mà ôm vào mình. Với sức lực yếu ớt cô đành chịu cho cái tên kia túm cổ mình.

Trời đã tối và tiết trời cũng lạnh hơn. Chưa kể bên ngoài đang lất phất những hạt mưa. Thế mà một chiếc xe lao như bay trên con đường cái và đánh hạ một màn dùmng xe tuyệt vời bên cổng khách sạn.

-Ồi....đồi thiu....Quỳnh Thư giật mình mà ôm chặt lấy Quốc trước cái con xe hung thần kia.

Tháo chiếc mũ bảo hiểm ra, Thanh Hà và Hoàng Dương tiến lại gần hai con người đang tình tứ ở cổng khách sạn kia. Chẳng lẽ họ định công khai tình cảm của mình trước bàn dân thiên hạ sao??

Bỗng nhận ra người quen, Quỳnh Thư vội bỏ cánh tay của mình ra khỏi người Quốc đồng thời đẩy xa người mình ra với một khoảng cách an toàn.

-Hai người cứ tự nhiên, tôi không có can đảm. Thanh Hà băng quơ nói bóng nói gió cô bạn thân của mình. Thực sự cô nhận ra một điều rằng chọc tức người khác chính là niềm vui của cô...

-Ôi! bạn hiền bạn hiểu lầm rồi, chuyện không có gì đâu mà...ai đây?? Thư quay ngoắt 180 ra người bên cạnh:-Hoàng Dương...xe ôm...???

-Ấy ấy, tôi không phải xe ôm..tôi là cảnh sát mà... Nghe Thư nói Dương quay nguây nguẩy phản biện lại lời cô.

-Thôi đi chú em,...á..a...ú..ó...chưa nói hết câu Thư đã bị Thanh Hà bịt miệng lôi lên phòng, trước khi đi cô quay lại mỉm cười nói với anh.-Dương, mời anh lên phòng chơi.

-Ao ại ời ười ạ ô ồng...(Sao lại mời người lạ vô phòng) Quỳnh Thư cố la ó sau cái bàn tay bịt chặt miệng mình.

-Hả? còn tôi lại bị bơ sao? Quốc tự chỉ tay vào chính mình rồi lật đật chạy theo nhóm người kia.

Ba con người im lặng trước lời của Thanh Hà, đúng là cô giáo có khác nói trôi chảy mạch lạc hết mọi chuyện ọi người nghe...

-Cái gì? Lão ta thật khôn khéo mà. Quỳnh Thư bực mình đập mạnh vào chiếc ghế bên cạnh(ai ui ghế ơi sao mày cứng quá vậy??-Ngày mai mình sẽ tìm lão ta cho ra nhé!

-Hâm à! Mày đi thì có cơ gì, bằng chứng ở đâu-Thanh Hà bực mình nạt lại cái con bạn không chịu suy nghĩ này- Bây giờ chúng ta phải lập một kế hoạch tỉ mỉ chi tiết và cụ thể để đưa lão ta vào tròng.

Sau bao nhiêu năm gặp thì ông ta cũng không nhận ra Thanh Hà nhưng còn em gái thì có. Chuyện có lạ chi khi cô em gái của Thanh Hà luôn bị Mỹ Kim-con gái Hải Bò bắt nạt ăn hiếp. Chúng đánh con bé, xé vở và còn ném rác bẩn vào người con bé. Đúng là cha nào con nấy. Kế hoạch lần này là sẽ tiếp cận con gái lão ta. Một khi đã được tin tưởng chúng ta sẽ đột nhập vô nhà tìm chứng cứ.

-Nhưng như thế nguy hiểm lắm. Hoàng Dương phản đối lại ý kiến của Thanh Hà.

-Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Cứ tiến hành như thế đi. À mà Thiên Quốc tôi có chuyện nhờ cậu.

-Tôi cũng có phần sao? Thiên Quốc giật mình nhận được lời đề nghị của Thanh Hà. Nhưng lần này anh phải cất công đến Đà Lạt cũng một phần là vì lão Hải Bò này. Chính lão ta đã lừa một vợ cho công ti của Hoàng Phong-chú của anh và cũng là người thâm thương trộm nhớ Thùy Linh yêu dấu. Nghe đến đây anh đồng ý luôn.

-Nhờ anh dùng chiêu mỹ nhân kế, ý lộn nam nhân kế tiếp xúc mục tiêu.Thanh Hà mỉm cười nửa miệng nhìn sang cô bạn Quỳnh Thư yêu dấu.

-Ồ chuyện gì chứ chuyện này nhỏ. Nhưng cho tôi hỏi một điều con nhỏ đó có xinh không?

-Xinh làm gì, tập trung vào chuyên môn đi. Nói rồi Quỳnh Thư gõ vào đầu anh một cái gõ đau. Đây có phải dấu hiệu của bệnh ghen không. kaka.

Mọi chuyện sẽ tiến hành theo kế hoạch vấn đề chỉ là thời gian.Và có một điều đặc biệt là Hoàng Dương sẽ không đóng giả xe ôm nữa mà sẽ thay vào đó là một học sinh tiếp theo chuyển vào trường trong chuyến này. Có lẽ đây sẽ là một sự nguy trang để đời cho anh.

38. Chương 37: Tiếp Cận Mục Tiêu . Chiêu Mỹ Nam Kế.

Mới sáng sớm Thiên Quốc đã gõ cửa phòng rủ Thư đi ăn sáng. Gọi, đập, đập mà cánh cửa vẫn chẳng chịu mở. Bực mình anh lấy điện thoại gọi cho cô.

-Thuê bao quý khách vừa gọi.../Này...Quỳnh Thư...Quỳnh Thư...anh tức tới cầm chiếc điện thoại giờ cao (định ném đây mà) rồi lại hạ xuống. Chợt một suy nghĩ lóe lên, vỗ vào đầu mình một cái.

-Ngu quá, giờ đang thực hiện kế hoạch, chắc hẳn nhóc con của mình đang đi theo bà chằn Thanh Hà kia làm nhiệm vụ rồi. Quên mất... Nghĩ rồi anh trở về phòng mình mặc quần áo, lấy sách vở chuẩn bị tới trường.

Cẩm Bàng một ngày nắng đẹp. Ai ai bước vào trường khuôn mặt cũng hớn ha hớn hở như được mùa. Học sinh nữ thì xếp hàng dài thật dài khu vực cổng trường. Học sinh nam thì xếp hàng dài thật dài ở các lan can mỗi tầng-nhằm trỏ trích nói xấu nhân vật chính chuẩn bị xuất hiện.

Thanh Hà và Quỳnh Thư đã đến trường từ sáng sớm gặp đối tượng. Lúc rúc ở trên cây bằng lăng gần cổng trường, Thanh Hà chỉ tay vào Mỹ Kim.

-Thư, nhìn kĩ mặt nó chưa? Cái đứa đứng giữa đó Theo hướng tay Thanh Hà cô nhìn vào đám có ba bốn đứa con gái mắt xanh mỏ đỏ tóc lò xo. Và theo cánh tay cô đứa đứng giữa..

-Cái con như thùng phi di động kia á, há há, Quốc ơi là Quốc mong em sáng nay nhìn đối chứ chị nhìn cũng muốn ói cơm..Quỳnh Thư ha hả cười vào cái người mà Quốc phải cưa.

“Bụp” nghe cô nói Thanh Hà không thương tiếc giáng một đòn vào đầu.

-Mày điên à, cái con nhỏ thất nơ hồng tay cầm gương ngồi giữa cơ mà nhìn đi đâu đấy.

Gật gật đầu tỏ vẻ hiểu. Quỳnh Thư nheo mắt nhìn con nhỏ. Một đứa cao khoảng mét sáu, tóc xoắn dài mặt nhỏ xinh nhưng tính ra cũng gần cân phần. Ai da đúng là tiểu thư cành vàng lá ngọc có khác nhìn đáng điệu kênh kiệu chỉ muốn phi cho chiếc dẹp vào mặt. Học sinh thời nay, khiếp quá khiếp.

Thiên Quốc bước vào trường với gương mặt lạnh lùng khó tả. Bởi vì bài học của gái đầu tiên trong trang ba phần 1: Mỹ nam kế: Lạnh mới có sức hấp dẫn, nhưng lạnh vừa đủ thôi kéo đóng nguyên cục băng là không làm được gì đâu?

-Hú,...a...anh đẹp trai kìa, ới anh ơi em ở đây mà...nữ sinh vang lên khắp một góc trường trước sự trêu môi, mắt lé của đám nam sinh.

Bước vào trong, anh nở một nụ cười nhẹ . Đây là chiêu thứ hai trang 4 phần 1: Sang chảnh nhưng ảnh không kiêu. Khiến bao nhiêu cô gái phải lấy thêm bình oxi cho dễ thở.

Dường như là nam chính của chúng ta chưa diễn đúng chỗ thì phải. Vội nhắn tin cho Quốc đi tới chỗ cái cô Mỹ Kim kia, Thư lấy ống nhòm xem lại tình hình. Còn Quốc sau khi nhận được tin nhắn anh khẽ nhăn mày. Đối tượng cần của không biết mặt mũi đáng vẻ ra sao thì của bằng mắt à. Cắt điện thoại vô túi anh lướt qua chỗ nhà xe khiến cho bao ánh mắt dõi theo.

” Ê, nhóc đi ra chỗ nhóm bốn người bên cây bằng lăng gần nhà xe” nhớ lại tin nhắn, anh đảo mắt nhìn một lượt. Váng chỗ bốn người thì có một bà béo và ba ẻm 3D. Nuốt nước bọt, đôi chân anh run run định bước đi thì một tin nhắn đến.

” Nhỏ đó bỏ đi rồi! Lên lớp đi bàn kế hoạch”

-Phù...vuốt ngực nhẹ nhõm anh quay lại bước lên lớp. Chứ tán bà béo kia thì Quốc đẹp trai tương lai sẽ ra sao? Bà nặng nếu có chia tay bả đề cho thì “CHẾT CHẮC”.

Túm lại một điều. Bí kíp 100 cách tán gái phần 1 đã hoàn toàn bị thất bại. Nhưng không sao vẫn còn 99 bí kíp để xài. Thua keo này ta bày keo khác. Công sức cả buổi tối tra gu gò mới được để phí thì uống lăm.

Bước lên lớp, anh nhanh chóng bị cánh tay của Thư kéo đi ra sân sau.

-Này, nhóc nhớ anh quá nên

-Nhớ mới nhưng cái gì, chuyện quan trọng đây. Con nhỏ đó học ở 12a12, ảnh nó đây này, tập trung cao độ vào chuyên môn đi. Phải lấy được hồ sơ càng sớm càng tốt, nghe nói lão sắp ra nước ngoài nên nội trong tuần này phải đột nhập vào nhà lão lấy tài liệu.

-Nhóc không sợ anh yêu người khác mất à.

Vừa nói Quốc vừa beo đôi gò má hồng hồng của Thư. Cái dáng vẻ dỗi hờn của cô bé thất bím hai bên trông thật là ngộ nghĩnh.

-Thôi đi ông tướng, ai bê được ông tránh càng xa tôi thì tôi sẽ cầu cho người ấy ăn lên làm gia, sống khỏe mạnh...hứ, .

Nói rồi cô huých vào bụng Quốc một cái. Nhanh chân bỏ bỏ chạy trước vào trong lớp cô để lại sau lưng một nụ cười triu mến.

39. Chương 38: Học Sinh Mới.

Bước lên lớp Thư cứ cười thầm một mình. À không, đôi lúc lại còn rú lên như con thú, tay còn đập bàn đập ghế nữa chứ!!

Hừm...lạ, lạ thật!!! Chắc phải chụp ảnh giật tít đưa lên chương trình chuyện lạ Việt Nam mới được. Vì thường ngày cô cũng “nữ tính dịu dàng lắm cơ mà” nhẹ nhàng thì toàn hét hò trọc ngoáy vô người khác nặng hơn chút xịu là phạt tội kia giờ hai tay đứng một chân ngoài lan can. Căn bản là “Tui là lớp trưởng tui có quyền, ai cản tui thì...*khự*”.Kể cũng lạ , không biết có chuyện gì mà cô lại biểu hiện lạ lùng như thế nhỉ?

-Này tội bay, cái con lớp trưởng máu nhồi lên não hay sao mà cười như con hâm thế kia-nữ 1.

-Ừ, tao thấy con này là lạ, thôi chắc nó đến giờ lên cơn đấy-nữ 2.

-Thế thì chúng mày nhớ giờ này mà tránh kéo lây bệnh thì khổ-nữ 3...

Mặc kệ những lời nói kia, cô vẫn âm thầm cười một mình. Người ta nói rồi” Âm thầm âm thầm, đập con voi” xí lôn phải là ” tằm ngấm tằm ngấm mà đấm chết voi” thế mới đúng.

Tiếng trống vang lên, sân trường vắng cũng lặng đi. Lấp ló xó cổng một anh chàng điển trai hiện lên. Cầm chiếc điện thoại trên tay kèm theo đôi mắt cứ lấp la lấp liếm khiến cho lão bảo vệ ngứa mắt và túm ngay gáy lôi vào trong trường. Kể ra là anh đang do dự xem có nên vô trường không. Nhưng giờ thì khỏi lo nữa vì hiện tại anh đang được ” Bác bảo vệ đẹp trai” nhẹ nhàng “hộ tống” vào cổng.

-Này cái cậu kia, cậu có học hay không mà cứ thụp thò ở cổng như tên ăn trộm thế hả?

-Dạ cháu chờ cô cháu, cháu là học sinh mới, cháu từ Buôn Con Chuột chuyển xuống!

-Hả? Ông bảo vệ to mắt ngạc nhiên.

-Dạ cháu nhầm, cháu từ Buôn Ma Thuật chuyển xuống đây và lại đất lạ quê người nên cháu có đôi chút sợ. Dương mở to đôi mắt cún con ướt át như thần khiến cho ông bảo vệ động lòng thương xót. Kể ra mới chơi với Quỳnh Thư mấy bữa mà nguyên cả cái hội này bị tiêm nhiễm cái tính diễn xuất như thần của cô. Bái phục , bái phục.

-Thế à, bác không biết, mà cô cháu là ai? Nghe và nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ông bảo vệ buông tay từ tốn hỏi:

-Dạ cô Thanh Hà ạ.

Ngoan ngoãn đáp lại ông bảo vệ thì đúng lúc Thanh Hà đi ngang qua. Làm ánh mắt lạnh lùng cô bước đến chỗ hai người kia.

-Chào bác bảo vệ, đây là học sinh của tôi, dạ xin phép bác cho cháu vào học.

Được sự đồng ý của lão bảo vệ, hai cô trò lên lớp . Hai mươi sáu tuổi với ba năm lặn lội trong nghề công an mà giờ đây khi phải đóng giả một đứa học sinh trung học nhưng mức độ đẹp trai vẫn không hề giảm sút.

Mái tóc đen truyền thống được rẽ chéo để lộ ra nét nam tính của tuổi nổi loạn. Trông anh khác hẳn với lần đầu gặp Thư ở siêu thị Hay lần “ngắm ngắm da trâu” trong một lần đóng giả xe ôm. Qua đó ta có thể khẳng định rằng: Người đẹp làm gì thì nó cũng đẹp.

Trước khi xuống trường đón Hoàng Dương, Thanh Hà đã phải tạt qua phòng Hiệu trưởng bàn việc cho anh vào. Cô đang phân vân, không biết cho anh học lớp 12a12 hay 12a2. Thôi thì tiện việc điều tra cô quyết luôn vào lớp 12a12 mà không hỏi ý kiến anh. Bước lên dãy nhà ba tầng, cô rẽ trái đi thẳng xuống cuối hành lang. Kể ra thì a2 với a12 chỉ cách nhau có một tầng thôi nên việc bàn chuyện không khó khăn là mấy, vả lại đứa nào cũng có điện thoại di động, có gì nháy nhau nhanh hạng nhất.

Bước đến cửa lớp, Thanh Hà nói gì đó với cô giáo bộ môn rồi lôi anh vào. Mới bước vào cửa lớp thôi thì ..

-OA...traí đẹp kìa.

-Ôi hoàng tử đây sao?

Đúng là tạt hám trai đã phát tán từ khi còn nhỏ thế này thì hỏi sao...Lướt mắt qua một lượt anh hơi hoảng, lớp gì mà đếm gần hết lớp là con gái chưa kể còn lại ba thằng “ông ẹ” nhìn anh với ánh mắt vô cùng triu mến. Rùng mình một cái anh mướt mồ hôi nhìn sang phía Thanh Hà. Cái vẻ mặt ngơ ngơ của anh khiến cho bật cười. Nháy mắt với anh, anh mới quay lại giới thiệu.

-Xin,..xin.. chào, mình là Hoàng Dương, Hồ Hoàng Dương học..sinh..mới của lớp.

Lau mồ hôi trên khuôn mặt, anh khó nhọc nuốt cái cục ứ trong họng mình. Bước xuống, anh chọn chiếc bàn phía cuối lớp. Đặt chiếc cặp bên cạnh, anh thở một cái dài thì bỗng nhiên một tên con trai quay xuống nhìn anh với một đôi mắt đăm đăm, không chỉ vậy hắn còn cầm tay anh nữa chứ:

-Chào bạn, mình là Nam..mình,mình có điều muốn nói với bạn...

-Xin lỗi mình không muốn nghe , mình không muốn hiểu, làm ơn quay lên dùm đi, đây là lớp học...Dương hốt hoảng rút tay xua đuổi rồi ngồi tránh ra xa, khiến cho tên kia xụ mặt nùng nịu:

-Của nợ, đẹp zai mà nhát thế không biết, hứ, chụy đây.....không thêm.

Thanh Hà bước xuống cầu thang nắc nẻ cười. Kể cũng tội mà thôi cũng kệ. Ai biết anh phải điều tra con nhỏ đó làm chi.hehe

40. Chương 39: Chiêu Diệu Hồ Li Sơn. Bách Phát Bách Đổ 1.

Theo nguồn thông tin chân thật được tìm kiếm từ học sinh nữ đến học sinh nam. Từ lan can cho tới thùng rác. Từ bãi cát cho tới đám lau. Từ sân sau cho tới sân trước. Từ nguồn nước cho đến vườn rau. Từ nhà kho cho tới tận lớp học. Từ lão bảo vệ cho tới lao công. Từ giáo viên cho tới thầy Hiệu Trưởng thì Mỹ Kim là một học sinh “cá biệt” cho đến “đặc biệt”. Nhỏ là con của Hải Bò lừng lẫy danh tiếng nên ai ai cũng phải kiêng nể nhỏ. Xinh đẹp nhưng nham hiểm cũng giống như nắm càng đẹp thì càng độc, người càng đẹp càng ác(ê cái này không hẳn à nha).

Sau tiếng trống báo hiệu ra chơi Dương chạy thục mạng ra khỏi cửa lớp để đi xuống chỗ hẹn. Công nhận chuyên nghề công an có khác, hẹn sân sau mà cứ chạy ra sân trước mà tìm. Nhưng thế nào thì cuối anh anh vẫn tìm ra được chỗ ba người kia đứng.

-Tôi đến rồi!! Vẫy tay nhìn mọi người, anh lạo cúi xuống thở hổn hển. Lại được thêm bộ quần áo mượn của tên Quốc kia khiến anh hơi khó chịu. Căn bản là người anh to hơn Quốc nên mặc áo có hơi chật một chút.

-Muộn thế hả, cái lão kia!!

Quỳnh Thư dựa tay vào thân cây, liếc mắt nhìn Dương khiến cho anh sồn da gà.

-Thôi anh xin, bàn việc đi.

Gật gù gật gù, Thư mới chuyển tư thế để lấy hơi phát biểu:

-Theo thống kê sơ bộ từ nguồn tin thu thập được. Cái con nhỏ Mỹ Kim đó vừa chia tay với bố nên có dấu hiệu chán đời. Đây là một điều vô cùng tốt để chúng ta thực hiện hành động. Bây giờ mọi chuyện sẽ như thế này....Quỳnh Thư vẫy tay ba người kia nói nhỏ kế hoạch.

Bước lên lớp với kế hoạch gói gọn trong đầu Quỳnh Thư nhắm hờ đôi mắt dựa vào bàn ngủ. Nói là ngủ chứ thực ra cô đang tập trung suy nghĩ. Kể ra thì cái con nhỏ đó cũng đáng thương, mẹ mất từ khi còn nhỏ, lại được thêm người ba gian ác tiêm nhiễm toàn những thứ độc hại vào người. Nhưng vì tương lai con em chúng ta cô phải hoàn thành nhiệm vụ với vai diễn này. Được biết nhỏ tối nay sẽ đi vào Bar dự tiệc sinh nhật của con nhỏ béo-bạn thân Mỹ Kim. nên cô đã dựng ra một chiêu tuyệt hay, chỉ khổ thân Quốc mà thôi.

Ngồi cạnh cô Quốc thần thờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đó. Anh không hiểu được trong đầu cô có cái gì mà có thể nghĩ ra cái trò quái gở như vậy? Bảo anh kết thân với bà béo. Đường đường là một nam diễn viên ca sĩ nổi tiếng được hàng ngàn người hâm mộ. Nay lại phải đi đóng giả một đứa học sinh trung học để tán một bà béo lùn nhanh hơn chạy. Tránh vở dưa gập ngay vở dưa. Nhục, nhục quá! Nhưng vì cô, anh nhất định phải làm.

Đang suy nghĩ bỗng một tiếng gọi làm anh giật mình.

-Bạn là Thiên Quốc đúng không? Bạn ơi, bạn có phải là Ken trên tạp chí này không? Vừa nói cô bạn béo đó chỉ tay vào tấm hình trên tạp chí. Vâng đúng là anh, nhưng làm sao bà béo này lại biết. Không được, lộ ra thì chết!! Cố bình tĩnh trước bao nhiêu ánh mắt của nữ sinh, anh cũng hơi hoảng, làm gì mà lớp anh trật cứng người như vậy. Nhưng kể ra cũng lạ, tụi này nguyên một đám mà đứa nào đứa đấy im thin thít chỉ để chờ câu trả lời của anh.

-Mình là em họ anh này, hai người có vẻ giống giống nhau nên ai cũng hiểu lầm, là họ hàng ấy mà.

Nghe được câu trả lời cả đám “ồ” lên một tiếng. Đứa nào đứa đấy cũng tin sái cổ. Thấy vậy Thiên Quốc cũng thở phào được nhẹ nhõm. May sao ngày ấy, anh lấy biệt hiệu Ken thay cho Thiên Quốc không giờ chết chắc với đám này.

-A bạn ơi mình là Như Hoa , tối nay là sinh nhật của mình, bạn có thể tới dự được không? Vừa nói cô bạn béo đỏ mặt e lẹ,quay qua quay lại khiến cho anh nổi da gà. Thôi thì đỡ phải tán cô ta cứ coi như là trời phù hộ cho cô ta đổ anh trước. Mà kể cũng lạ bố mẹ cô ta nghĩ gì đặt tên Như Hoa cho con. Người thì như thùng phi mặt thì như cái bánh bao với làn da trắng như xác chết môi đỏ như hai quả ớt chồng lên nhau. Chưa kể mắt híp mũi lõ tóc lò xo kèm theo chiếc nơ hồng chấm bi. Nuốt nước bọt lấy hơi, anh cố gắng nở một nụ cười tươi nhất có thể:

-Được, mình..sẽ..đi.

-A, cảm ơn bạn nhiều. Vội đưa cho anh chiếc thiệp hồng Như Hoa ngại ngần bỏ đi trước sự ghen tị của bao nhiêu nữ sinh ở đây. Rốt cuộc thì lớp a2 cũng lấy được bầu không khí trong lành.

Việc quan trọng nhất bây giờ là phải nhờ đến mấy chú công anh đẹp trai bạn của Dương để hoàn thành kế hoạch. Tối nay sẽ là một tối thú vị.

41. Chương 40: (tiếp)

Màn đêm là nền cho thành phố ánh sáng của những cú đêm thiết thực. Hôm nay Bar Woorly sẽ là một nơi lí tưởng cho lũ học sinh trường Cẩm Bàng chúc mừng cho cô công chúa Như Hoa tròn mười bảy tuổi. Người ta bảo “mười bảy tuổi bẻ gãy sừng trâu” nhưng có vẻ một ngón tay của Như Hoa cũng có thể bẻ được sừng tê giác chứ trâu nhằm nhò gì?

Mặc một chiếc váy đơn giản và búi gọn mái tóc, Quỳnh Thư tô thêm chút son điểm thêm chút phấn để đi dự sinh nhật cô bạn Như Hoa. Bước ra khỏi phòng, cô như một người khác khiến cho Thiên Quốc, Hoàng Dương đều trở mắt nhìn một cách ngạc nhiên.

-Nhìn nhìn cái gì, tui chọc cho hai người đui mắt bây giờ.

Nói thì nói thế thôi chứ Quỳnh Thư rất ngại, khuôn mặt cô ửng đỏ lên, cầm chiếc túi xách cô chạy ra ngoài trước. Tiếng cửa đóng sập khiến cho Quốc bừng khỏi cơn mê chạy theo cô.

Nhìn thấy cô bạn như vậy Thanh Hà thoáng nét cười. Cô thì đảm nhận công việc khác cùng Dương. Vì nhiệm vụ phức tạp hơn nên cô mặc khá đơn giản với chiếc quần bò bó sát cùng mái tóc giả màu đen dài chấm lưng, khoác trên mình chiếc áo phong trắng đơn giản trông cô trẻ hơn đến vài tuổi. Đúng là "người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân".

-Đi thôi, ngẩn ngơ gì nữa. Thanh Hà lôi chiếc kính đen ra đeo kèm theo là lời nói lạnh lùng dành cho Dương. Và kế hoạch được bắt đầu...

Tại Baz Wooley.

Quỳnh Thư đi vào trước để lại Quốc đằng sau. Vì cô ăn vận đơn giản không mấy ấn tượng nên chẳng có ma mù nào để ý đến cô. Càng tốt, đỡ phải lo mấy người kiếm chuyện vả lại không ai ngờ đến cô có thể tự do hoạt động. Ngồi ở góc bàn, cô nhìn một lượt xem nhân vật chính ở đâu để theo dõi.

Còn Quốc đương nhiên không phải nữ nhân vật chính của buổi tiệc nhưng lại là nam chính thu hút nhất đêm nay. Trên đôi vai to rộng ấy đang kiêm vác một nhiệm vụ hết sức nặng nề. Bước vào đại sảnh anh như một chiếc gương to bản đẹp bị hàng ngàn hàng vạn con thiêu thân bu lấy bám riết. Với kinh nghiệm dày dặn trong những lần chạy trốn fan cuồng, anh biết cách từ chối khéo léo. Đồng thời đôi mắt anh dò tìm người cần tìm.

"Nhỏ Mỹ Kim ngồi bàn trong cùng, hình như đang nốc rượu cùng nhỏ Như Hoa" Chiếc tai nghe buloetoo vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ của Quỳnh Thư. Tuy có hơi ồn nhưng anh vẫn nghe rõ những lời cô nói. Đáp lại anh từ chối đám ruồi nhặng kia để đi đến chiếc bàn đó.

-Chào hai bạn, mình có thể ngồi đây được chứ!! Thiên Quốc nở một nụ cười mà không chói lóa khiến cho hai cô bạn cùng ngược nhìn.

"Choảng"

Sau tiếng nói của anh, Mỹ Kim chợt giật mình đánh rơi ly rượu. Để tỏ ra mình là một người đàn ông ga lăng, anh tiến lại gần và tỏ vẻ quan tâm hỏi han.

-Trời ơi, bạn sao vậy? Sao lại bất cẩn đánh rơi ly rượu vậy chứ, mà bạn có bị làm sao không?

-Không sao, không sao?

Mỹ Kim đã có hơi men trong người, đôi mắt nhỏ nhoe đi trong nước mắt. Nhỏ nhìn anh mà lại tưởng nhớ đến người mà nó quan tâm nhất. Vội bỏ đi ra ngoài, Mỹ Kim quệt dòng nước mắt kia.

-Thôi mặc kệ nó đi, anh Quốc anh ngồi đây, anh uống gì em lấy cho, nào anh ăn gì? Sau khi cô bạn chỉ cốt bước đi thì Như Hoa tiến đến ôm lấy cánh tay anh như ôm lấy vàng. Cái con người này đúng là chỉ suốt ngày nghĩ đến ăn ăn và ăn. Hỏi sao người thế kia. Rùng mình trong ý nghĩ Quốc vội bỏ bàn tay ra mà ngồi xuống.

-Này Như Hoa anh có thể hỏi em một chút được không?

-Anh hỏi gì? Tiếng lấp bắp của con nhỏ cùng thái độ ngượng ngùng như con gái e lệ sắp được ba mẹ gả vào nhà chồng. Chợt một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, dường như cô đang tưởng bỏ và suy diễn đến lời anh định nói...

[Như Hoa, em có thể đồng ý làm bạn gái anh được không?-Em.. đồng ý.. anh ơi em đồng ý cả hai tay à hai chân luôn cho nó oách]

-Em đồng ý? Từ mơ cô bạn suy diễn ra hiện tại.

Ngay sau câu nói Thiên Quốc tỏ vẻ ngạc nhiên:-Em đồng ý gì cơ?

-Là chuyện đó đó, anh cứ nói đi không phải ngại, em chờ câu hỏi này từ rất lâu rồi...

-Ừm vậy anh nói. Mỹ Kim và em là bạn thân hả?

-Hả? Dạ ...vâng..

Có vẻ như cô bạn này đã bị mắc bệnh tưởng bỏ quá nặng. Cũng có đôi chút gọi là hụt hẫng sau những âu hỏi vô tư của Quốc, khuôn mặt cô ỉu xiu. Nhưng cô vẫn cố gắng tỏ vẻ vui vẻ cho những câu hỏi tiếp theo .

Rồi thì đến giờ cắt bánh cầu nguyện nên nhỏ đi trước để lại anh ngồi đó, nhưng trong đầu Như Hoa lại văng vẳng những câu hỏi của anh, chợt một ý lóe lên đầu cô:” “Tại sao anh ấy lại hỏi về Mỹ Kim nhỉ? Hay có lẽ anh ấy lại định nhờ Mỹ Kim tỏ tình mình, anh ấy đáng yêu thật, nhưng mình biết rồi nhé!!”(trời bệnh nặng quá rồi).

Sau khi bả béo rời đi, anh cũng luồn ra cửa báo tình hình cho hai người làm nhiệm vụ được giao. Cầm chiếc tai nghe vào tai anh gọi cho Thanh Hà.

“Alo, moi được thông tin gì chưa?”

“Rồi, Mỹ Kim là đứa thiên về nội tâm đôi lúc hâm hâm và đặc biệt một khi đã máu thì đừng hỏi bố cháu là ai, ý lộn bố nó là ai?. Cô ta không biết võ vẽ gì cả lại kèm theo tâm trạng không vui. Vì do bố bắt đi du học nên nó càng buồn. Thường ngày nó được vệ sĩ đưa đi đón về nhưng do tức giận hôm nay nó trốn khỏi nhà mà không cần vệ sĩ”

“Được rồi kế hoạch có chút thay đổi là như thế này...abc..blu bloanhớ nhé !”

42. Chương 41: (tiếp)

“Bụp...choảng”

“Mày chết này con, dám cắn ta à, con muỗi chết tiệt”

Những tiếng nói văng vẳng lên trong một ngõ cụt u ám đến đáng sợ.(Ở nơi đây, cây cỏ nhiều nên có muỗi là chuyện đương nhiên). Ngồi trên đám cỏ đó là một nhóm năm sáu người gồm một nữ và còn lại là nam. Ai ai trong số họ cũng bịt khẩu trang đeo kính đen ,đích xác hội ăn mày Việt Nam ý quên phải gọi là đầu gấu Việt Nam. Những chiếc xăm bản to được lộ ra từ những bắp tay săn chắc của đám đàn ông kia, còn cô con gái có vẻ trầm hơn. Cô cứ dựa vào tường mà theo dõi cho những suy nghĩ riêng trong đầu.

Bước ra ngoài bar, Quốc gặp ngay hình ảnh Mỹ Kim đang ngồi trò chuyện cùng Quỳnh Thư. Có vẻ như cô đã đi trước anh một bước rồi. Hừm!!!Chả qua là tại bà béo kia cứ lồi thối khiến anh không tiếp cận được đối tượng mà thôi. Nghĩ vậy, anh tiến lại gần xem họ trò chuyện.

-Sao hai người không vào trong kia mà lại ngồi đây tâm sự với nhau như thế này.

Ngước đôi đôi mắt lên, Mỹ Kim cười trừ tỏ vẻ ngượng ngùng:-Trong đây hơi ngột ngạt nên tụi mình ra đây ngồi cho thoáng, còn cậu.

-Ồ,... à mình cũng vậy, mà mình ngồi đây được không? Quốc tỏ khuôn mặt ngu ngơ vô số tội trước hai cô gái. Quỳnh Thư thì quá quen với chuyện này rồi nên cô cũng chẳng biểu hiện gì mấy. Trái lại với nhỏ Mỹ Kim nhìn thấy anh nó cứ cười suốt như bắt được vàng, chưa kể đến bả tay kéo xuống nói chuyện một cách hồn nhiên.

Đang yên đang lành bỗng một toán người áo đen đi mô tô đến:

-Là tiểu thư, chúng bay mau đuổi theo...phải bắt bằng được tiểu thư..

Sau tiếng nói Mỹ Kim hơi hốt hoảng. Chiếc xe đó không lạc đi đâu, chính là chiếc xe của đám vệ sĩ nhà cô. Biểu hiện rõ nhất là cánh tay cô ôm trọn cánh tay Quốc. Như phát hiện ra điều gì Quỳnh Thư vội giục hai con người đang ôm nhau tình tứ kia:

-Chạy mau,..

Thế là Quỳnh Thư chạy trước để lại hai người kia ôm nhau chạy sau. Thiên Quốc đến mặt với cô ả này..chạy như con rùa bò đã thế lại còn cứ ôm tay anh, nặng muốn chết.

Quỳnh Thư chạy chạy và chạy rồi đột nhiên dừng lại trước con ngõ nhỏ. Quay đầu lại cô gọi hai người kia.

-Này! trốn vào đây đi!!Nhanh lên.

Nói rồi cô chạy vào trước, được một lúc thì hai người kia vào sau. Nhưng khi vừa ló được cái mặt vào trong ngõ thì một hình ảnh trước mắt hiện ra...là Thư đang bị đám côn đồ trêu trọc.

“Cái quái gì vậy trời? kế hoạch mới à?” Quốc ngẩn tò te ra nghĩ về vấn đề nan giải này.Theo kế hoạch nhân vật chính phải là cái cô ả Mỹ Kim kia bị bọn côn đồ trêu trọc rồi anh là người giải thoát kiểu như là anh hùng cứu mỹ nhân ấy. Bọn này làm ăn mất khách, sai kịch bản rồi!!

Nhưng có vẻ đây không phải một trò diễn vì hình ảnh quá sức chân thực và tàn bạo. Quỳnh Thư bị bọn kia đẩy vào tường còn được ôm trọn hai cái tát. Thấy tình hình không được ổn, anh quay lại bảo Mỹ Kim đi về trước kéo nguy hiểm. Nhưng cái cô gái cứng đầu con của mafia Hải Bò này lại cứ lẻo đẻo đi sau khiến anh bức mình thêm.

-Không được, em về đi, anh sẽ đi cứu Quỳnh Thư.

-Em không về, Quỳnh Thư cũng là bạn em,tuy mới quen nhưng...mà thôi cứu người là quan trọng nhất, em không sao,tụi này chắc là đàn em của bố em thôi để em ra nói chuyện.

Nói rồi Mỹ Kim bước đi trước, coi bộ nhỏ cũng tốt tính ghê gớm. Nhìn thấy vậy, Quốc cũng vội chạy đến theo sát sau.

-Dừng ngay lại cho tao.-Giọng nói gang hồ xuất hiện cùng gương mặt lạnh lùng lên tiếng. Trái lại với vẻ nghiêm nghị thì lũ côn đồ kia lại nhâng nhâng nhìn nhỏ với một ánh mắt thèm thuồng.

-Ôi em này xinh thế, cá tính đấy, anh thích rất thích. Một tên đầu xỏ tiến gần tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kia nói những lời dễ chịu.-Ngoan ngoãn theo anh, không thì kết cục lại giống bà thím dưới kia.

Quỳnh Thư thở hổn hển dưới đất đầu vẫn còn chửi thề mấy tên đáng ghét kia” Dám gọi mình là bà thím à”.

-Tránh xa ra, cấm cho chúng mày động vào hai cô gái này.-Thiên Quốc bước tới tay chỉ thẳng mặt tên đầu xỏ.

-Mày là cái thá gì mà dám kêu đại ca tao biến-một tên đàn em nhao nhao tiến tới trước mặt anh-Mày có nghe danh Dương chim lợn mới nổi ở đây không mà láo.

-Thế thì mày nghe danh Hải Bò chưa?-Mỹ Kim vất tay trước ngực nhìn tên to mồm ở đó.

-Hải Bò là thằng nào?...Gãi đầu suy nghĩ một tên tiếp lời- A chắc là thằng đi chặn bò mặt như cái mo, tóc lò xo, người co ro, da như tro, tính ki bo, chỉ được cái mồm to thôi hả?

Nghe hắn nói mà Mỹ Kim cười sặc sụa, thì ra đây chỉ là một lũ tôm tép. Hải Bò uy lực như thế mà tụi này không biết đúng là có mắt không trông. Ếch ngồi đáy giếng mà lại muốn lên tiên. Nhếch miệng, Mỹ Kim tiến sát tên cầm đầu, tay cô vỗ vai hắn : Không biết hải Bò là ai sao? Có muốn thử không?

-Thôi đi cô em, cô em có một mà không biết mười, Hải Bò là thằng chó nào anh không quan tâm vì đêm nay anh đã có em bên mình! Hắn tiến sát lại gần định hôn nhỏ. Nhưng thế nào mà Quốc lại đẩy hắn ra cho hắn ăn trọn vẹn một quả đấm uy lực.

-Mẹ kiếp, vỡ mồm bố rồi, thằng chó này!!

Đấm lại cho anh một quả với uy lực không kém , Quốc ngã lăn ra đất ôm mặt. Đúng lúc đó Thanh Hà và Hoàng Dương tiến tới. Vẻ mặt hai người hốt hoảng không kém phần người trong cuộc.

“Tuýp...” cảnh sát đây. Hoàng Dương hùng hồn đáp tay chỉ vác khẩu súng nhựa cùng còi đồ chơi. Ngay sau khi nghe tiếng tụi kia chạy rề tóc trong tíc tắc mà không để lại dấu vết. Nháy mắt với Thư, Thanh Hà tiến lại gần đỡ cô dậy.

-Em có bị làm sao không?

-Dạ em đau lắm cô ơi!!

Đỡ Quốc dậy, Mỹ Kim lo ảng cho anh. Nhưng nghe tiếng Thư kêu Quốc liền hất nhỏ ra mà chạy đến chỗ cô. Hơi hụt hẫng Mỹ Kim đứng dậy thì chạm mặt Hoàng Dương.

-Là cậu sao?

-À, là mình...tại vì đi ngang qua nghe thấy mấy tên ngoài kia nói có người bị hãm hại nên mình với cô giáo vào xem như thế nào. Ai dè lại là mấy cậu, may quá mọi người không làm sao?

Nhìn vẻ mặt ngây ngô của Dương, Mỹ Kim cười nhẹ. Quay người lại cô tiến tới chỗ ba người kia.

-Bây giờ đã khuya, mọi người về nhà mình đi. Ai cũng bị thương hết trơn rồi này.

Nói rồi nhỏ lấy điện thoại gọi gọi gì đó. Đợi khoảng năm phút thì một chiếc ô tô đậu đầu ngõ, thì ra là vệ sĩ của nhỏ?

-Đi thôi mọi người!!

43. Chương 42: Đột Nhập Một Cách Đường Đường Chính Chính!! 1

Màn đêm Đà Lạt tĩnh lặng đến yên ả. Không như Sài Gòn sôi động mà cũng chẳng giống Hà Nội phá cách. Đà Lạt thường chọn ình nhịp sống thong thả bình yên cũng không kém phần mộng mơ. Đà Lạt thường mang nét buồn với những màn mưa lạnh, những làn sương âm u. Nhưng sâu trong đó là sự vui vẻ từ những nhóm lửa hồng nhen nhóm tình yêu.

Đường không một bóng người, cũng vì vậy mà chiếc xe cứ lao vun vút mà không sợ vật ngăn cản. Chiếc xe lướt nhanh trên đường đã làm xáo trộn mọi thứ bên ngoài. Lá bay cuộn cuộn, gió rít âm âm. Nhưng bầu không khí trong xe lại vô cùng im ả vì chẳng ai nói với ai câu nào.

Rút điện thoại trong túi, Hoàng Dương nhấn một tin gì đó rồi vội xóa ngay. Dáng vẻ kiểu rất chi là mờ ám. Thấy vậy Thanh Hà chỉ bật cười, vì cô biết nội dung của nó. Còn Quốc, nhân vật chính trong cái kịch bản mới này tâm trạng rất là lo lắng. Cái con nhỏ ngu ngốc này (ảnh nói chị Thư nhà mình đó) sao lại để cho tụi côn đồ kia cho ăn hai cái tát. Nhìn khuôn mặt kia vẫn còn đỏ ửng. Vén lại mấy ngọn tóc nghịch ngợm lơ phơ Quốc lại nghĩ tới những trò tình ranh của cô. Tại sao những lúc cần thì cô lại không sử dụng mà tới những lúc không cần sử dụng cô lại cần. Mỹ Kim mệt mỏi sau ngày dài, ngồi ở ghế trước cô chỉ nhắm hờ đôi mắt chờ khi về nhà ăn nói sao với cha cô.

Cuối cùng thì chiếc xe cũng hạ ở một chiếc biệt thự khi đồng hồ đã điểm hai giờ ba mươi sáng. Bước xuống xe là một căn biệt thự trắng lộng lẫy khiến cho tất cả mọi người ngạc nhiên trừ Thanh Hà và Hoàng Dương. Có lạ gì khi chính căn nhà này Thanh Hà cô đã sống từ khi còn nhỏ? Còn Hoàng Dương một cảnh sát đã theo dõi tên hắc bang này từ lâu. Còn Thiên Quốc, tuy là một đại gia thứ thiệt nhưng anh cũng phải ngạc nhiên trước phong cách hiện đại xen lẫn những chi tiết cổ kính của thập kỷ hai mươi.

Nhưng tóm lại người ngoác cái mồm rộng nhất lại là Thư. Là nhà báo nên cô đã từng vào những căn biệt thự phổng phồng nhưng căn biệt thự như thế này thì chưa bao giờ.

Tất cả bước xuống xe sau màn ngoác miệng to mắt thì một toán vệ sĩ tiến đến chào hỏi Mỹ Kim rồi lịch sự mời tất cả vào nhà.

Từ xa Mỹ Kim đã thấy chiếc phòng khách sang trọng kia bật đèn sáng với những đèn Leo cao cấp. Cô đoán là người cha vô cùng “quý mến” của mình đang ngồi đó nhấp trà đợi cô về giáo huấn ột trận. Và đúng như dự đoán, cả top bước vào nhà đập ngay vào mắt là hình ảnh người đàn ông tay cầm tờ báo miệng nhấp ngụm trà.

-Con chào ba... Mỹ Kim nhẹ nhàng trả lời kèm sau đó là tiếng chào của mọi người còn lại.

-Chúng cháu chào bác ạ.

Sau những tiếng chào lịch sự lễ phép, ông Hải đặt tờ báo xuống đôi mắt lướt từ Mỹ Kim rồi dừng lại ở Thanh Hà. Dường như ông nhận ra được một điều gì đó ở cô. Là đôi mắt ấy rất giống một người quan trọng với ông.

-Mỹ Kim và các cháu ,ngồi xuống đi. Chị Tâm đâu mang nước ra mời khách.

-Dạ thưa ông chủ-Tiếng chị người làm lễ phép thưa..

Đúng phong cách của một CEO, ông luôn phong độ trọng thần thái và cách xử sự. Khuôn mặt ông không chuyển một biểu hiện cảm xúc nào.

-Mỹ Kim ta nói với con bao nhiêu lần rồi, con ra ngoài một mình rất là nguy hiểm sao con ương bướng thế nhỉ? Ông Hải vẫn đáng vẻ uy nghiêm đó nhìn thẳng mặt vào cô con gái nhỏ của mình.

-Nếu hôm nay không có các bạn của con giúp thì con sẽ sao đây.

-Con..con..

Mỹ Kim ấp úng trước câu hỏi khó trả lời này. Đúng lúc đó thì chị Tâm mang nước đến nơi giải thoát cho bầu không khí căng thẳng.

-Các cháu uống trà đi. Ta cảm ơn các cháu đã giúp con gái ta.À mà... đang định nói thêm thì tiếng điện thoại di động của ông vang lên tiếng nhạc Nokia quen thuộc. Từ từ bắt máy, ông liếc qua số điện thoại.

-Alo, tôi Hải đây, có chuyện gì sao?[....]Được rồi, được rồi đặt ngay vé máy bay cho tôi, tôi sẽ tới nơi ngay.

Ông ta cúp máy, khuôn mặt không thay đổi ngoại trừ cái nhú mày thoáng qua. Nhắm thêm ngụm trà ông ta dặn dò người làm và quay sang tụi cô.

-Thôi bây giờ đã khuya các cháu nghỉ ngơi đi. Cứ coi như đây là nhà của mình. Bây giờ bác phải đi có việc một chút.

Nói ông ông bước đi, nhưng đi đến đầu cầu thang bỗng nhiên Mỹ Kim bật dậy hỏi:-Ba đi bao giờ ba về.

-Chắc là một tuần sau, bây giờ ba phải sang Macao có việc, con ở nhà, cấm đi lung tung muốn đi đâu phải có vệ sinh không thì đừng ra khỏi nhà. Toan bước đi và vẫn tư thế đó, ông vang lên giọng nghiêm nghị cho cô con gái của mình. Mỹ Kim vẫn đứng đó rồi cũng lẳng lặng dẫn mọi người vào phòng khách nghỉ ngơi.

Vội nhắn tin cho người nào đó Hoàng Dương thì thắm vào tai Thanh Hà. Như hiểu ý, cô gật đầu rồi bước lên trên cùng mọi người.

Từng bước đi của Thanh Hà và Hoàng Dương như muốn thu hết mọi thứ vào tầm mắt. Đi tới đâu cô nhớ kỹ mọi đến đó cho tới phòng khách ở tầng hai cạnh phòng lão Hải kia. Bước tới phòng cũng là lúc lão ta bước ra với chiếc va li trên tay.

-Dạ, ba đi cẩn thận ạ.

-Ừm con ở nhà phải ngoan đấy, các cháu nữa nghỉ ngơi đi nhé!

Coi bộ ông ta cũng là người cha tốt, nhưng có vẻ như Mỹ Kim không thích điều đó. Bởi vì cái dáng vẻ đó là giả tạo che đậy trước mặt người ngoài mà thôi. Không nói nhiều nữa Mỹ Kim mở cửa phòng ọi người.

-Phòng này là dành cho hai bạn nam còn phòng bên này là cho cô và Quỳnh Thư. Mọi người tắm rửa thay quần áo đi. Trong phòng có sẵn đồ mới rồi đấy. Tắm rửa xong mọi người xuống ăn chút gì rồi đi ngủ nhé! Mỹ Kim cười tươi rồi đi ra ngoài để lại mọi người trong phòng. Thôi thì cứ tắm rửa đã rồi tính sau.

Thăm quan một lượt phòng mới Thanh Hà phát hiện ra có camera. Ngay lập tức cô liền nhắn tin cho Dương. Có vẻ như lão này ăn ở thất đức sợ có người hãm hại hay sao mà đặt lăm camera trong nhà thế. Cứ mỗi một tầng là có hai camera. Trước cửa phòng lão cũng có một chiếc nữa, coi bộ lần đột nhập này không đơn giản cho lắm.

44. Chương Thông Báo.

Mình biết truyện mình không được hay nhưng mình là tác giả mình cũng có quyền với fic của mình chứ! Có một bạn cop truyện đăng lên thay đổi tên toàn bộ nhân vật. Bạn ấy bảo bạn edit lại và giữ nguyên nội dung. Vấn đề là bạn ấy đăng lên wattpad rồi kêu là mình edit và được sự đồng ý của authour. Nhưng thật sự là mình không có biết gì hết. Mình rất buồn vì xem những cmt khen bạn ấy viết hay...vân vân và

vân vân... Thực sự thì bây giờ mình không muốn bỏ fic, nhưng mình không còn tâm trạng nữa rồi. Mình sẽ dừng lại ở đây cho đến khi có người xin lỗi và giải quyết về vấn đề này.huhu :(((

45. Chương Thông Báo 2

XIN CHÀO MỌI NGƯỜI, DÙ KHÔNG MUỐN NGẮT QUẢNG NHƯNG MÌNH ĐÀNH PHẢI VIẾT CHƯƠNG THÔNG BÁO LẦN 2. MÌNH KHÔNG BỎ FIC MÀ CHỈ LÀ TẠM DỪNG FIC ĐỂ GIẢI QUYẾT MỘT SỐ VẤN ĐỀ VỀ EDIT TRUYỆN NHƯ MÌNH NÓI LÚC TRƯỚC. CÁC BẠN THÔNG CẢM CHO MÌNH, LÀ MỘT AU THÌ CŨNG KHÔNG TRÁNH KHỎI CĂNG THẲNG BỞI NHỮNG CHUYỆN...HIỆN TẠI TÂM TRẠNG MÌNH K ỔN LẮM NÊN MỘT VÀI NGÀY TỚI KHI MK GIẢI QUYẾT XONG SẼ ĐĂNG CHƯƠNG TIẾP TỤC. CẢM ƠN CÁC BẠN ĐÃ QUAN TÂM VÀ ỦNG HỘ MÌNH TRONG THỜI GIAN VỪA QUA.

P/S:MONG CÁC BẠN ĐỪNG NÓI NẶNG LỜI VỚI MÌNH... VÌ TÂM TRẠNG MÌNH TỆ LẮM RỒI, CHO MÌNH MỘT VÀI NGÀY LẤY LẠI CẢM HỨNG SÁNG TÁC.

46. Chương 43: (tiếp)

Tắm rửa xong xuôi, Thanh Hà và mọi người xuống nhà bếp ăn sáng. Vâng, có ba giờ sáng thôi ạ.^^ Mới bước xuống cầu thang mà mùi thức ăn đã chạy đua tinh nghịch bay quanh lỗ mũi mọi người khiến cho ai cũng phê như con tê tê.

Nhỏ Mỹ Kim đã ngồi ở bàn ăn từ bao giờ, thấy tiếng chân bước xuống, nhỏ chạy khỏi bàn ăn tiến đến chỗ bọn họ.

-Mọi người ơi, đi ăn nào? Vừa nói nhỏ vừa kéo tay xuống cầu thang khiến anh suất đi tong bộ hàm.

Yên vị vào bàn ăn với vị trí: Thanh Hà ngồi cạnh Hoàng Dương, Mỹ Kim ngồi cạnh Quốc và đương nhiên chị Thư nhà ta ngồi một mình một xó cạnh đĩa gà quay. Đúng là nhà giàu có khác ,thức ăn đầy đủ sơn hào hải vị: giun xào đĩa luộc, cóc nấu đông, chuồn chuồn áp chảo,bọ hung hầm..Nói cho oai chứ thực ra có đĩa gà quay, đĩa bò hầm, khoai tây chiên cùng năm tô mì nóng hổi vừa thổi vừa xơi.

Ăn uống xong xuôi người nào về phòng người nấy lăn quay ngủ như trâu. Còn mọi chuyện để mai tính!!

Hôm nay là ngày chủ nhật-một ngày được dự báo nắng nhẹ nhiệt độ khoảng bốn mươi đến bốn mốt độ C, ẩm áp dễ chịu phù hợp cho việc tắm nắng ở bãi biển ban trưa, đi dạo đầu giờ chiều và bật lò sưởi đắp chăn bông vào buổi tối . Mặt trời đã bảnh mắt từ bao giờ, chim đã hót, hoa đã nở đến cả mấy bà đồng nát đã cất tiếng rao nhôm đồng sắt vụn từ bao giờ. Ấy thế mà ở trên chiếc giường kia vẫn có một con lười đang ngủ ngon lành.

“Ầm ầm ầm” những tiếng kinh dị vang lên đánh tan bầu không khí yên tĩnh của cô. Dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ, cô bật dậy với một cái ngáp dài sảng khoái.(có duyên quá cơ)

-Đứa nào gọi ta đây không có ta ở đây đâu mà tìm. Vẫn tiếng ngái ngủ đó cô hét lên cho cái tên phá đám nghe, còn cô đi vào phòng làm VSCN.

Mọi việc xong xuôi, cũng là lúc bụng cô đánh trống đòi quà. Mới ăn lúc ba giờ sáng mà bây giờ thức ăn đã tiêu hết rồi đúng là dạ dày tốt!! Xoa xoa cái bụng rỗng cô đi xuống nhà bếp tìm đồ ăn. Nhưng mới mở cánh cửa gỗ lim kia ra thì:”ẦM...ầm...một vật thể lạ nằm thẳng cẳng trên sàn phòng cô với tình trạng răng môi lằn lộn, mặt san phẳng. Có lẽ đây là màn ôm hôn đất thắm thiết nhất mà cô từng xem. Phim Hàn á, độ lãng mạn có khi phải học tập cảnh này mới được.

-Này nhóc, chị biết nhóc yêu cánh cửa mê sần nhà ẩm tà tường kia.Nhưng có cần thiết phải lén la lén lút như vậy không? Thích thì bảo chị một câu, chị sẽ mở rộng cánh cửa cho em chứ làm sao phải thế?Lắc đầu nhìn Thiên Quốc đang nằm bẹp dí ở sàn ,cô bước qua anh xuống tầng trệt tìm đồ ăn.

Bước từng bước xuống cầu thang cô đã thấy Thanh Hà vui vẻ cùng chị Tâm nấu nướng. Nhỏ Mỹ Kim thì đang xem tivi.Bên ngoài cửa thì có mấy tên vệ sĩ lượn qua lượn lại như cá cảnh(bộ không thấy mệt sao?). Thấy vậy cô nhanh chân bước đến nhà bếp nơi tụ họp các món ngon đang chờ mình.

-Hế nhô mọi người.

-Mọi người chào hế nhô.

Cả chị Tâm và Thanh Hà đều chào lại cô nhưng co vẻ họ đang tập trung cao độ về chuyên môn nấu nướng của mình mà không quay đầu lại . Hơi thất vọng nhưng không sao, họ cứ tập trung làm việc đi để thức ăn ở đây cô còn chôm chôm được vài miếng chứ,haha. Nghĩ thế nào cô làm như thế luôn, ngó nghiêng ngó dọc xem có ai ở quanh không, cô rón rén nhẹ nhàng xê chồng bát ra ngoài rồi thò tay túm lấy một chiếc đùi gà thơm phức. Đang định ăn vào mồm thì có tiếng hét lên..

-Quỳnh Thư...

Giật mình đánh rơi chiếc đùi gà ,đây gọi là có tật giật mình khi làm chuyện mờ ám. Nhưng mà thức ăn đến mồm rồi mà không được ăn thì tức thật. Thầm chửi cái tên chết tiệt nào làm mất miếng, cô bực mình quay người định trở về phòng thì lại thấy tên Quốc nhăn răng đứng sau mình. Đúng là cái tên sao quả tạ mà, gặp hấn ở đâu là y y rằng mọi thứ trở nên xui xẻo đến đấy. Dẫm những bước chân voi của mình ngang qua anh, cô để lại một cái đạp dẫu ấn in lên đôi chân đó như một lời cảnh báo” Hãy tránh xa ta ra không mi chết chắc,kaka”.

Nhưng chưa kịp đi thì anh đã lôi cô lên phòng cho dù đôi chân rất chi là đau.

-Này cái tên điên kia mi hâm hả, thả ta ra mau. Quỳnh Thư giận tím mặt nhưng không dám nói to. Bao nhiêu lần rồi cô đã bị hấn ta lôi đi như một con thú cưng, vì vậy lần này cô quyết định chống cự dù bằng mọi cách ,mọi thủ đoạn. Nghĩ là làm ngay nó mới nóng hổi, cô không chịu đi mà ngồi ăn vạ trên cầu thang. Nhưng có một điều cô không ngờ rằng Thiên Quốc là đàn ông điều đó có nghĩa với hấn ta là một con bò mộng năng khỏe mạnh. Hấn có thể không lôi cô bằng đôi tay rần chắc thì hấn ta có thể làm cách khác mang cô đi mà còn nhẹ nhàng hơn ví dụ như cho cô vào bao tải, hoặc đóng hộp in tem mà mang đi.Nhưng có lẽ điều đó hơi phũ thì phả vả lại ở đây lại không có vật liệu đi kèm nên anh vác hấn cô lên phòng mặc cho sức cào cào, giãy dụa. Vứt cô vào chiếc giường, anh chốt cửa lại với mái tóc bù xù mà cô túm giật lúc này. Thế này thì toi con rồi, cô nghĩ thầm trong đầu.

Sau khi chốt cửa, anh quay ra lườm cô. Cái con nhỏ này...đúng là. Anh lắc đầu cười, vuốt lại mái tóc bồng bênh lẳng tử anh chạy ra chỗ cửa sổ nhòm ngó gì đó.

-Thằng cha này đúng là có vấn đề, vừa lườm mình xong, lại thầm cười một mình, cười xong lại chạy ra cửa sổ cười tiếp.Ồ! hay! chắc là do bị mình dứt tóc giữ thẳng bằng lúc khua chân múa tay đây lúc này đây mà, tác dụng phụ, tác dụng phụ.. Vừa nghĩ cô cười nín nịn trợn cười trong bụng.

Từ cửa sổ nhìn ra, anh thấy Hoàng Dương trở về. Đưa tay chào, anh quay trở lại chỗ cô.

-Có gì mà vui vậy cô Hai. Hay là phấn khích vì được ở chung phòng với hot boy như tui đây.

-Con lấy má ý lộn mà thôi làm ơn cho con hai chữ bình yên đi cha nội. Cô chấp hai tay về cầu khẩn nhìn anh. Thấy cô như vậy anh cười một nụ cười rất ư là mờ ám tiến sát lại gần cô. Như biết thân biết phận với sức lực của mình, cô lùi ra đằng sau vừa lùi vừa hét toáng lên..

-Này thằng..a...con..ý nhầm tên kia, các cụ nói rồi Nam nữ thụ thụ bất tương thân nên hãy tránh xa chị đây nha!

-Tuồng các cụ có câu: Nam nữ thụ thụ bất thân cơ mà! Vừa nói Quốc càng tiến sát gần cô hơn. Thấy vậy cô nhắm nghiền mắt lại mà hét: Cụ nhà chị dạy khác cụ nhà chú dạy khác, vì vậy tránh xa chị ra.

Nhăn nhó khuôn mặt cùng với đôi mắt nhắm nghiền, cô cảm nhận được hơi thở ẩm áp đó đang rất gần. Thật sự là nhìn cô bây giờ rất buồn cười, cứ như là sắp phải chịu một điều gì đó...nó khó nói.

Quốc mỉm cười nhìn cô rồi vòng đôi tay mình ra đằng sau lưng của cô với chiếc điện thoại di động. Anh nhả một tin gì đó rồi vội xóa ngay. Còn cô mãi một lúc chả thấy gì (chớ chị muốn thấy gì hehe) cô mở mắt ra nhìn mọi thứ. Cô nhìn thấy căn phòng trắng có cái đèn cùng đồ dùng xung quanh và đặc biệt là có Quốc đứng ở phía cửa sổ. Vuốt ngực thở dài cô đứng dậy định bước ra cửa phòng thì một tiếng nói vang lên khiến đôi chân cô nhú lại.

-Cô Hai à ăn cô đưa bỏ no chưa? Quốc cười tươi đứng khoanh tay bên cạnh cửa sổ khiến cô ngại đến đỏ ửng khuôn mặt. Vỡ tạm chiếc chổi lông gà bên cạnh, cô tiến tới chỗ Quốc cho anh một trận.

-Này thì đưa bỏ này, chị đây cho chú ăn thêm “vitamin roi” cho béo này. Vừa nói cô vừa thẳng tay quất vào chân Quốc. Không chỉ vậy còn gấp thứ gì vứt thứ đó. Biết thân biết phận anh chạy qua chỗ giường mà tránh. Nhưng khổ nỗi đang chạy anh mắc vào đồng hồ bi ở sàn nhà mà té ngã lên giường, theo đà đó cùng lực hút mãnh liệt cô cũng trượt té một cách ngoạn mục mà hạ người cô xuống người anh, đồng thời môi chạm môi.(@0@)

Hoàng Dương vừa trở về đã bước ngay vào bếp gặp Thanh Hà. Anh tiến lại gần, lúi cúi cái gì đó vào tay cô rất chi là mờ ám.

Và bây giờ kế hoạch mới chính thức được bắt đầu.

47. Chương 44:

Lại bắt đầu với một câu muôn thủa. Người xưa có câu: Ghét của nào trời trao của ấy. Vậy mà đúng. Thử xem đã có biết bao nhiêu cặp đôi lấy nhau vì sự ghét để khi lớn lên con nó hỏi: “Bố/Mẹ ơi, ngày xưa sao hai người lại yêu nhau vậy ạ?” . Vậy nếu là bố/mẹ bạn trả lời sao?

Người mẹ trả lời: ” Ngày xưa tao với bố mày như chó với mèo, chả hiểu sao tao ngu lại đi đâm đầu vào lấy ông?

Người bố trả lời:” Ngày xưa thực ra bố là người rất đẹp trai, ga lăng nhìn thấy bố là mẹ con không cần cư mà tự đổ.”(ông mà để vợ nghe thấy thì chết chắc,hehe)

Tóm lại tình yêu xuất phát từ nhiều cảm xúc của mỗi người và hoàn cảnh khác nhau. Yêu hay không còn phụ thuộc vào nhiều yếu tố tâm lý con người mà các nhà tâm lý học chưa thể giải thích chung một cách rõ ràng. Nhưng trong tình và cả nhiều vấn đề khác chúng ta còn phải nhắc đến chữ “duyên”, ” có duyên ở chân trời cũng gặp, vô duyên trước mặt cũng như không?”(Hỏi sao chị Thư ở đâu là anh Quốc có mặt ở đó).

Trong cuộc sống tình yêu phải trải qua nhiều giai đoạn và thử thách thì mới là tình yêu đẹp. Nhưng số người vượt qua thử thách đánh cuộc tình yêu trên đời thực thì rất hiếm. Vì những chuyện này chỉ có trên phim Hàn xéng ướt át lãng mạn mà thôi.

Sau giây phút đó, Quỳnh Thư bật dậy chạy ngay về phòng mà không nói câu nào. Đứng sau cánh cửa mà tim cô nhảy liên hồi, cô tự hỏi xem liệu trái tim mình có đập mạnh quá mà vắng ra ngoài không.

Hai căn phòng chỉ cách nhau một bức tường nhưng lại có hai trái tim đập cùng một nhịp. Thiên Quốc vẫn nằm đó nhìn lên trần nhà, đôi tay anh từ từ chuyển động đặt lên đôi môi của mình mà cười. Vội nhớ đến nhiệm vụ được giao anh nhanh chóng nhả tin cho cô.

Quỳnh Thư tiến sát lại về góc giường, đôi tay cô cũng di chuyển đến bờ môi. Dường như cô cảm thấy có vị gì đó nó ngọt ngọt. Hai mươi ba năm qua cô đã gìn giữ cho bờ môi trinh trắng để chờ đến khi có bạch mã hoàng tử đến đón cô. Nhưng giờ đây nó đã dành cho người khác. Ấy thế mà trong lòng cô không có chút buồn phiền nào cả. Phải chăng...???

“Ting...ting..”

Đang ngồi ngẩn ngơ thần thờ, cô bỗng nhận được hai tin nhắn. Mở ra xem, là số của Quốc với cái tên rất ư củ chuối mà anh lưu:” Ox đẹp trai”

[Kế hoạch lần này là đánh bả, à không đánh thuốc mê. Thuốc được cho vào rượu vang và món súp gà. Nhóc đừng có ăn mà lần quay ra đây, anh không bê nổi nhóc đâu, lúc này nhóc đề anh nặng quá, tí nữa phải đèn bù đây] kèm sau đó là một trái tim to đùng cách mạng. Đọc xong tin nhắn mặt cô lại đỏ lên lần nữa. Cái khi gì gì đây. Nhanh tay cô nhắn tin lại.

“Ting...ting”

Quốc ở trong phòng vẫn lâm vào trạng thái không ổn định là nằm thẳng cẳng trên giường tay để trên môi kèm theo triệu chứng đôi lúc cười thầm một mình. Nghe thấy tiếng tin nhắn anh vội bật dậy tìm điện thoại. Là của ”Bx khủng. Cái tên kia...???”

[Đến giờ rồi à]

Anh chẹp miệng, đúng là Bx khủng thiệt không biết thế nào là lãng mạn cả...

Giờ ăn đã đến, Thư mở cửa phòng đi xuống ai dè đúng lúc Quốc cũng ra. Nhìn thấy anh cô chạy luôn vào trong phòng đóng cửa lại. “Chết tiệt, sớm không xuống muộn không xuống lại xuống đúng lúc mình xuống?” cô nghĩ thầm trong đầu. Đợi một lúc lâu tự nhủ rằng anh đã đi rồi, cô mới có ý định đi xuống vì bụng của cô đã đánh keng từ sáng cho tới bây giờ. Len lén mở cánh cửa cô thò đầu ra cửa phòng nhìn về phía phòng anh. Thấy đóng cửa cô vui mừng mở toang cửa ra mà chạy xuống cầu thang. Nhưng sự đời đây bất ngờ khi anh đang đứng khoanh tay bên cạnh phòng cô.

” Làm sao mà nhìn thấy anh như thấy ma vậy?” Anh từ tốn tiến đến gần cô, thấy vậy cô lấy hai tay bịt miệng lại kéo nhờ có chuyện gì...???

”Không có gì? Mọi chuyện có thể...quên đi được không?? Cô vẫn lùi lại sau những bước tiến của anh. Biết cô đang ngại nên anh cũng nói bằng quơ cho cô yên tâm.

“Chuyện gì? Nhóc muốn anh dừng chuyện gì? Mà bộ chúng ta có chuyện gì sao?”

“Ồ! không..không có chuyện gì?” Đôi tay cô bắt đầu bỏ ra và thở một cách thoải mái khi nghe anh nói vậy. Để cho cô bớt ngượng anh chỉ cười rồi đi trước để lại cô đằng sau.

Tại phòng bếp:

-Mọi người ơi , cơm chín rồi vừa thổi vừa xới thôi.. tiếng Thanh Hà lanh lảnh cùng chị Tâm dọn bàn ăn .

-Oa! chị Thanh Hà khéo tay thiệt đó, hôm nay em sẽ ăn hết à xem. Nhỏ Mỹ Kim tiến lại gần reo như một đứa trẻ. Thấy vậy Thanh Hà nháy mắt cười với Hoàng Dương coi như công sức cô dậy sớm đọc sách nấu ăn trên mạng có thành công một phần. Gọi mọi người ngồi xuống bàn cô nhận ra được một điều là lạ. Quay mắt nhìn sang Quỳnh Thư cô bỗng nhận ra sự khác biệt, thường ngày con lợn này ham ăn lắm mà sao hôm nay im lặng một cách lạ thường như thế.

-Quỳnh Thư sao hôm nay im lặng thế!!

Nghe tiếng hỏi Quỳnh Thư hơi giật mình,im lặng là phải rồi. Lần trước Thanh Hà đã làm cho cô và Thùy Linh món súp đêm khuya, cô nhớ hôm đó cô ăn tới năm bát lận, ngon ơ là ngon. Mà bây giờ cầm cô ăn thì khác gì???? Xùy!! tại sao không cho vào món khác chứ! Nhưng vì tương lai của con em chúng ta cô sẽ cố gắng không động tới bát súp.

-Không có gì? Chả là hôm qua mình ăn no nên hôm nay hơi đầy bụng.

-Ừ!! Thế hả? Thôi mọi người ăn đi, chị Tâm chị ngồi cạnh Thư ăn luôn nè!!

-Tôi cũng có phần sao?

-Dạ!! vâng !!

Sau lời mời chị Tâm ngồi thụp luôn xuống với khuôn mặt hớn hở. Với chiếc bàn tròn họ ngồi với vị trí là :Chị Tâm, Thư, Mỹ Kim, Quốc,Dương và cuối cùng Thanh Hà lại ngồi cạnh chị Tâm.

Dường như món súp rất đắt hàng khiến cho Tâm và nhỏ Mỹ Kim ăn liên tục không ngừng. Chỉ khổ cho Thư khi không được ăn súp lại phải chịu thêm cảnh bị tranh giành thức ăn. Lấy đôi đũa định gấp miếng thịt gà thì nhỏ Mỹ kim bê cả đĩa gấp cho Quốc, giờ đôi đũa gấp một miếng nem chả thì bà Tâm bả đẩy ôm cả đĩa xúc vào bát mình. Quỳnh Thư thất vọng nặng nề giờ tay gấp đĩa rau, củ ,quả. Cô gấp một cách tự nhiên không ai tranh giành. Cả bàn đang yên lành thì chị Tâm kêu đau bụng rồi chạy một mạch vào phòng trước .Tiếp sau đó là nhỏ Mỹ Kim kêu ăn no quá hơi chóng mặt lên đã được Quốc đỡ lên phòng.

Thấy mọi người đã ngủ hết, Thanh Hà liền chạy ra khỏi phòng kêu bọn vẽ sĩ dọn nhà kho cho cô chủ rồi mang đồng thức ăn thừa và rượu vang cho tụi họ coi như phần thưởng. Ngay sau đó cô chạy qua khu bảo vệ lắp đặt lại hệ thống camera. Cho tạm dừng hoạt động mọi thứ một cách tự động và đứng đây gác phòng trường hợp có tên nào vào phát hiện.

Lấy chiếc chìa khóa dự phòng từ chị Tâm giúp việc, ba người nhẹ nhàng vào trong phòng lão Hải. Nhiệm vụ của Dương và Quốc là tìm tài liệu trên máy tính, Quỳnh Thư sẽ đi tìm sổ sách và tài liệu giấy tờ liên quan. Đeo chiếc gang tay trắng vào cô lúc soát hết mọi thứ một cách cẩn thận. Tìm một lúc cô thấy có một chiếc hộp sắt đã bị khóa và bên cạnh là quyển sổ ghi chép lại số tiền giao dịch tại mọi công ti. Còn Quốc và Dương vất vả hơn khi khải phá khóa máy tính. Thấy không ổn Dương gọi cho Thanh Hà.

-Máy tính có mật khẩu, sợ phá thì sẽ đứt dây động rừng, em có đoán được mật mã không.

-Giang Chí Hòa, thử xem.

Nghe lời cô, anh thử nhập vào. Nhìn cái vòng xoáy đăng tải ba người đều hồi hộp xem kết quả. Bỗng màn hình hiện lên:Mật khẩu đúng rồi hiện lên trang chủ khiến cho ba người cười òa hạnh phúc.

-Đúng rồi em tài thiệt.

Nghe tiếng Hoàng Dương, cô chỉ cười nhạt cúp máy. Ông ta mà cũng nhớ cái tên này sao. Cuộc đời thật lắm điều bất ngờ. Cô cũng thử hỏi: có bao giờ ông ta biết hỏi hận hay chưa.

Trong căn phòng tối với luồng không khí ngột ngạt, Hoàng Dương copy toàn bộ dữ liệu vào trong USB của mình, kèm theo đó là một con chip ẩn theo dõi. Không chỉ vậy anh còn gắn máy thu âm mini từ xa trong con hồ bằng vàng để trên bàn. Quỳnh Thư cũng vậy, cô chụp ảnh toàn bộ mọi giấy và ghi lại danh sách thư kí và người liên quan đến ông ta. Mọi chuyện xong xuôi cũng đã xế chiều. Bước ra khỏi phòng, Dương báo tin cho Thanh Hà để cô thiết lập lại mọi thứ. Nhanh chóng, Dương gọi ột đồng chí cảnh sát đóng giả xe ôm mang về trụ sở Đà Lạt để mai anh sang làm việc.

Tất cả mọi người bước vào nhà dọn dẹp lại mọi thứ hộ cô Tâm coi như là quà trả ơn cô đi ngủ để tụi này hành động. Xong việc ai cũng thấm mồ hôi và mệt mỏi. Ngồi tập trung dưới phòng nghỉ lấy sức cũng là lúc nhỏ Mỹ Kim và bà chị Tâm dậy.

-Ủa! đã tối rồi sao, em ngủ quên mất, xin lỗi mấy anh chị nha. Nhỏ Mỹ Kim gãi đầu nhìn mọi người. Thấy vậy Thanh Hà mỉm cười đứng dậy đi đến chỗ nhỏ.

-Cảm ơn em vì ngày hôm nay, thực sự là ai ai cũng rất vui nếu không được tập trung tại nhà em và cả chị Tâm nữa. Cũng khá là muộn rồi tụi chị phải về để mai còn đi làm và đi học nữa. Cảm ơn em nha. Nói rồi cả đoàn đi về trong sự tiếc nuối của nhỏ Mỹ Kim. Coi bộ nhỏ cũng khổ chứ chả sung sướng gì? Một mình sống trong sự cô đơn với căn nhà to mà trống vắng. Chưa kể thiếu vắng người mẹ cùng sự tàn nhẫn của người cha. Ai bảo nhà giàu là sướng. Đắp chăn mới biết trong chăn có rắn....

48. Chương 45: Ăn Mừng.

Xế chiều, Đà Lạt nổi bật với những cánh hoa anh đào rơi và những chiếc lá phong đỏ ven đường. Trên con đường đó có một chiếc taxi lướt nhanh qua các cánh hoa như cùng chia sẻ niềm chiến thắng. Bước vào khách sạn, mỗi người một về đi về phòng tắm rửa, nghỉ ngơi sau giây phút căng thẳng.(Từ sau vụ đóng giả học sinh Hoàng Dương đã chuyển về ở hẳn với Quốc ở khách sạn)

8h, hẹn lại lên. Mọi người rủ nhau đến quán lẩu bò nổi tiếng đất Đà Lạt ăn mừng. Những mùi thơm thoảng thoảng như lời mời gọi chân thành nhất của chủ quán.

“Một, hai, ba, dỏz, hai ba zô, hai ba uống.” Những tiếng hò reo của bộ bốn con nhặng vang lên khiến cho tất cả mọi người đều tập trung nhìn vào. Với tiêu chí, mình không biết họ, họ không biết mình vậy lên bốn người họ vẫn ăn uống trò chuyện một cách vô tư và hơi thái quá.

-Anh em, hôm nay uống không say không về.. Quốc cầm cốc bia to dùng gơ lên cùng với nụ cười tươi mời gơ. Gơ chiếc cốc cạn chén như sự đồng ý. Bốn người uống hết không còn một giọt trong đó.

Gấp thịt bò vào nồi lẩu Thanh Hà chợt nghĩ ra một ý tưởng, lâu lâu không có dịp chơi sao lại không chơi một trò chơi nhỉ?

-Này mọi người, chúng ta chơi trò chơi nhé!!

-Ừm cũng được đấy!!

-Tôi thì đồng ý!!

Sau lời đề nghị và được sự đồng ý từ mọi người Thanh Hà bắt đầu phổ biến luật chơi:-Chúng ta sẽ chơi trò chơi sự thật hay hành động. Luật chơi sẽ như thế này. Bây giờ tôi sẽ quay chiếc đĩa. Chiếc đĩa hướng về ai thì người đó phải chọn nói về sự thật hay một hành động mà người quay đĩa ra luật. Sau khi chọn và trả lời, người đó sẽ tiếp tục quay chai và cứ thế trò chơi tiếp tục.

-Này bà khôn thế bao giờ mới chết,oắn tù tù cho công bằng. Quỳnh Thư nghe xong lên tiếng đòi công bằng. Nghe có vẻ cũng có lí thế là mọi người cùng nhau oắn tù tù.

-Uyn zô xê ba con dê chết đỏi-Cả ba người đồng thanh kèm theo đó là những cái đấm búa bao xuất hiện. Và người thắng là Thanh Hà.

-Ê! Thấy chưa? Tui quay chai nha! Nói rồi Thanh Hà quay chiếc chai và điểm đến là Quốc.

-Ừm bạn Quốc thân mến , bạn chọn sự thật hay hành động!!

-Hành động dê!! Quốc vỗ ngực oai hùng chọn hành động. Sau đó anh uống một hợp bia lấy tinh thần.

Sau khi nhận hành động, Thanh Hà to nhỏ gì đó với Quỳnh Thư và nhường cho cô bạn thân xử lí mục tiêu.

-Được rồi, hành động của bạn là ra tán cô bạn béo béo ở đằng kia kia.

Theo hướng chỉ tay của Thư ,Quốc rùng mình: Nghĩ gì bảo anh-một hot boy của V-biz phải ra tỏ tình với một bà béo ba vòng 90-100-90, định giết người không dao à?

-Vớ vẩn tôi không có chơi đâu? Quốc nhăn nhó khoanh hai tay về mặt hiện lên đôi chút giận dỗi.

-Này anh bạn luật chơi tất cả mọi người đều phải theo, vậy anh có chơi hay nghỉ đây? Thanh Hà cần đôi đĩa khoảng mấy miếng thịt bò vừa nói,

Thấy vậy anh đòi chuyển qua sự thật. Và câu hỏi về sự thật là: Bạn hãy kể một câu chuyện mà bạn thấy vui nhất trong tuần qua. Và câu chuyện là...

“Trong lớp học giờ công dân, thầy giáo đang giảng về công ơn của thầy cô. Thầy giáo hỏi cả lớp: - Các em hãy cho thầy biết một câu ca dao về người thầy. Lớp im lặng. Thầy giáo móm ý: - Câu này có hai chữ ”mày” và ”nên” Lớp im lặng tập hai. Thầy giáo lại móm ý - Câu này có cả hai chữ ”không” và ”đố” Lớp tiếp tục im lặng. Thầy giáo điên tiết: - Câu này có sáu chữ, có cả hai chữ ”thầy” và ”làm”. Đây là câu gì? Mãi một lúc cuối lớp có một cánh tay rụt rề gơ lên đó là bạn Quỳnh Thư. - Em cho biết đó là câu gì? - Thưa thầy đó là câu “Làm thầy mày không nên đố” Thầy giáo???”

-Hahaha, Thư tốt lắm!! Thanh Hà nghe xong câu chuyện vỗ vai Quỳnh Thư đang ngồi một xó nhăn mặt bực bội.-Thôi quay tiếp đi đệ.

Theo lời cô Quốc quay chiếc đĩa và điểm đến tiếp theo vào Quỳnh Thư.-Ôi my god!! cô bịt miệng giật mình.

-Thôi để cho lành tôi chọn sự thật.

Nghe nói đến sự thật Quốc mỉm cười:-Vậy nhóc xem trong hai người anh và tên “Dương đầu bò” này ai đẹp trai hơn.

-Này cậu gọi ai là Dương đầu bò vậy? Dương tức mình cốc vào đầu Quốc một cái rõ đau. Theo phong trào Thanh Hà với Thư cũng thêm dầu vào lửa. Sao Quốc lại gọi Dương là Dương đầu bò...Ngừng một lúc hai người nói tiếp- mà phải gọi là Dương chim lợn chứ!!

-Dương chim lợn!! Quốc bật thốt lên, sao cái tên này nghe quen vậy. Gãi đầu một lúc anh chợt nhớ tới tới hôm sinh nhật bà béo Như Hoa .Lúc Thư bị lũ côn đồ đánh, hình như có đứa nhắc tới thủ lĩnh Dương chim lợn thì phải. Quay gương mặt ra lườm Dương anh bóp cổ một cách không thương tiếc:-Nói! hôm đấy thực sự là như thế nào?

-Bạn ơi bình tĩnh, bóp cổ nghẹn chết mất! Nghe lời Dương nói Quốc cũng hạ cánh tay cho anh giải thích. Chuyện là như thế này. Lũ côn đồ đó là mấy tay đệ của Dương trong sở cảnh sát. Chính anh đã bảo họ diễn vai kẻ xấu để anh và Thanh Hà diễn vai người hùng. Chả qua là anh sợ Quốc kinh nghiệm diễn non kém nên cho anh chút bất ngờ thôi mà.

-Bất ngờ cái con khỉ, cái thằng gì gì đó nó đâm tao méo cả mồm làm cho đêm ăn không ngon ngày ngủ không yên. Nói rồi Quốc lại định giơ tay đâm nhưng Dương đã rời khỏi chỗ và chạy ra sau chỗ hai chị em nhà kia. Thấy vậy anh cầm theo mấy quả táo bên cạnh ném.

-Ý, anh bạn bình tĩnh, Thanh Hà, Quỳnh Thư em nói gì giúp anh đi, kế hoạch này là của nhà viết kịch Thư, đạo diễn Thanh Hà mà, anh chỉ là người làm thuê đóng góp diễn viên và diễn xuất thôi mà.Vừa nói Dương vừa trốn tránh những thứ trên tay Quốc, không trốn có ngày vỡ đầu như chơi. Thế là một cuộc chuột đuổi mèo xung quanh cái bàn tròn khiến cho hai con người ngồi ở kia hoa cả mắt. Có vẻ như cuộc chiến diễn ra quá căng thẳng khiến ông chủ phải chạy ra xem tình hình kéo hai người có làm vỡ thêm chiếc bát quý giá nào không. Rồi đột nhiên Quốc cầm chiếc bát nhựa mà phi thẳng vào Dương. Với kinh nghiệm ba năm trong nghề và là một đại diện trong trường phái kalết bẻ que không gãy, anh chỉ xoay nhẹ người một cái và....chiếc bát hạ cánh trên đỉnh đầu thầy V-H (Vương hỏi ai còn nhớ bức thư tình yêu vượt tuổi tác của thầy không?)

-Oh may god!! Thầy V-...h. Cả lũ bật miệng và sốc khi thấy V-H đang ở đây may là chỉ nói đến chữ V và hạ nhỏ volum chữ H không thì hậu quả khó lường.Hắc hắc

-Các em làm gì ở đây thế này! Thầy hạ chiếc bát xuống nhìn xung quanh, mà cũng may đây là bát nhựa chứ phải bát thủy tinh hay xứ là thầy đi tong làn da căng mịn sáng bóng phủ màu vàng đặc trưng của người Việt Nam trên đầu rồi, Liếc mắt một lượt nhìn ba đứa học sinh thầy tiếp lời với mục tiêu tiếp theo:-Cả cô Thanh Hà nữa sao cô lại để học trò uống bia rượu như thế hả? Mọi người đứng hết ra kia cho tôi! Thầy đúng là giáo viên nghiêm túc khiến ai cũng nể thầy, mới nghe tiếng nói bốn người kia liền cụp mắt giơ hai tay đầu hàng đi thẳng lối xếp theo thứ tự an pha bê ngoài cổng. Còn thầy V-H thì một mình đi đến chỗ chủ quán ở đằng sau, thầy thầm nghĩ chắc tụi này ăn quyết tranh nhau chạy trốn để không trả tiền nên chủ quán cầm bát đĩa ném bắt lại, nhưng thầy không ngờ rằng....

Đứng ngoài cổng, giữa chân giữa tay, Quỳnh Thư nhún nhảy đá một hòn sỏi làm nó văng vào thân cây, nhìn thấy mấy con chim bị phá giấc ngủ cô chợt nghĩ đến nguyên nhân của việc mình đứng đây làm bạn với con muỗi và trò chuyện cùng với ba người bạn điên.

-Thầy V-H hôm nay cứng ghê! Nghe tiếng Quỳnh Thư nói Thanh Hà phản bác lại.-Bộ mọi hôm thầy ẻo lả lắm hả?

-Nghe bức thư của thầy thì hiểu rồi? Quốc đắc chí cười khi nhớ lại bức thư tình yêu vượt qua tuổi tác của người thầy kính mến.

Khổ thân Hoàng Dương, anh nghe mọi chuyện chả hiểu cái mô tê gì, ấy thế mà anh cứ cười như đúng rồi làm mọi người nhìn như quái vật ngoài hành tinh.

-Này Hoàng Dương có ai hỏi đừng bảo là bạn tụi này nhá! Xấu hổ lắm!! Ba người còn lại lắc đầu nhìn Hoàng Dương rồi che mặt. Khổ cái tấm thân anh nghe chuyện đã không hiểu gì mà lại còn bị ghê lạnh. Thôi anh đi khóc đây. híc híc.

Trở về trong quán ăn, thầy V-H dương dương tự đắc nhìn chủ quán.

-Chủ quán, của tụi nhỏ bàn kia hết bao nhiêu?

-Dạ thưa bác hết bốn triệu hai trăm lẻ lăm ngàn, thôi em lấy tròn bốn triệu rưỡi.

Nghe chủ quán nói người thầy vĩ đại cố mở to con mắt do tuổi già của mình:-Cái gì tận bốn-bốn-triệu rưỡi sao? Ông lấp bắp hỏi lại, cái bọn nhỏ này chúng có biết tiền lương một tháng của ông mới có bốn triệu không mà chúng một bữa ăn tận bốn triệu năm trăm lẻ không ngàn như thế này. Vết hết tiền trong ví còn hai triệu rưỡi, ông đặt lên bàn cho chủ quán với vẻ mặt cười tươi như hoa.

-Tôi trả góp.

49. Chương 46: Trở Về Đột Xuất 1.

Bốn con người dựa vào nhau đứng ở cửa quán với vẻ chán nản. Nhưng họ không ngờ rằng, mọi người đi qua đường cứ tưởng họ là dàn diễn viên được chủ quán mời về làm người mẫu quảng bá lẩu Đà Lạt này ,nên ai ai đi qua cũng ngược nhìn với đôi mắt đèn xe tăng mồm đĩa hát và kèm theo đó và những ánh đèn flas nháy nháy .Thấy hình bóng của người thầy vĩ đại bước ra mà bọn họ không cảm nổi lòng suýt nữa ôm nhau ngã. Tiếc đứt ruột với hai triệu rưỡi rưỡi bỏ ra hoang phí ,cộng thêm hai triệu nợ cùng lãi suất hai mươi phần trăm khiến thầy buồn trong lòng mà vẫn cố vui ra ngoài.

-Các em à, lần sau không được như thế nhé...blu bloa ...cả cô nữa tôi không hiểu cô là giáo viên kiểu gì mà rủ rê học sinh đi uống bia ăn lẩu vậy?? Người thầy vĩ đại lại cất bài ca không quên giáo huấn cho bốn bạn trẻ khiến cho bốn bạn ai ai cũng đầu tắt mặt tối. Sau khi giáo huấn được mười phút thì tiếng điện thoại của Quốc và thầy đều vang lên dữ dội. Cầm chiếc điện thoại hai người cùng bắt máy.

-Alo...

Bước ra khỏi hàng Quốc cầm máy đi về phía bên trái, thầy giáo thì lại chạy ra chỗ bên phải, cả hai người đều tập trung lắng nghe cuộc điện thoại từ đầu dây bên kia. Ba con người còn lại đứng giữa ngơ ngác đưa mắt nhìn từ bên phải sang bên trái rồi từ bên trái sang bên phải để xem xét tình hình. Thêm mười phút trôi qua mà hai bên chưa có ý định dừng cuộc trò chuyện. Hai con người hai phong thái khác nhau. Một bên là thầy V-H vui cười nói chuyện tay không quên vuốt lại mấy sợi tóc còn sót lại trên đầu. Cùng với dáng vuốt tóc(nhưng tóc nhiều hơn) thì Quốc lại tỏ vẻ bực mình và nhăn nhó.

Sau đúng mười phút năm tư giây chẵn hai người họ quay về với vị trí ban đầu nhìn mọi người một cái và đi thẳng không nói thêm câu nào.

-Là sao? Thanh Hà , Quỳnh Thư và Dương nhìn nhau không hiểu, nhún vai bọn đi về. Coi như bữa ăn mừng chiến thắng cũng có đôi chút vui vẻ.

Đà Lạt càng ngày chìm trong cái lạnh. Một vẻ đẹp của sự lạnh lùng. Buổi tối thế này trên người phải quàng thêm chiếc khăn ấm thì mới giữ được sức khỏe tốt. Ấy thế mà Quốc vẫn lang thang đầu trần trên con đường lát phát những hạt mưa bụi. Anh không muốn nghĩ đến ngày mai. Vì ngày mai là một ngày có thể sẽ thay đổi cuộc đời anh sang một trang sách khác. Có vẻ như trang sách đó nó mang theo một nỗi buồn rầu không tả. Ngồi trên chiếc ghế đá vỉa hè anh nhớ tới Quỳnh Thư...một cô gái đã thay đổi cuộc sống của anh trở nên thú vị hơn và ý nghĩa hơn. Chỉ cần một nụ cười của cô là anh có thể xóa tan đi mọi mệt mỏi.

Ba người trở về khách sạn với cái lạnh thấu xương, đã thế quần áo lại phong phanh đầu trần nhưng may vẫn còn mang dép. Mỗi người trở về phòng với một tâm trạng khác nhau. Quỳnh Thư đang ngồi xem tivi thì tiếng chuông cửa vang lên,nhìn qua chiếc camera ngoài cửa là Hoàng Dương, anh ta làm cái quái gì ở đây vậy? Tuy vậy cô vẫn ngó đầu mở cửa cho anh vào.

-Xin thưa đại ca, anh gọi phòng tôi có chuyện gì?

-Anh sang chơi thôi mà, tại thằng Quốc nó chưa về !!

Vừa nói Dương vừa lách người vào mặc kệ cho cô chủ nhà thần thờ đứng ngoài cửa.Sao cái thằng oắt con ấy lại chưa về nhỉ? Nó ăn mặc phong phanh mà bây giờ lại còn lượn lờ ở nơi đâu. Đúng rồi từ khi nó nhận

được cái cuộc điện thoại ấy nó khác hẳn. Vừa nghĩ cô vừa vào trong phòng mặc kệ cho đôi kia ở bên ngoài. Nằm trên giường đôi mắt cô cứ nhay nháy, dự là có chuyện chẳng lành cô mặc quần áo ấm đi tìm tên kia.

Đang pha đồ uống, Thanh Hà bỗng thấy có gì vụt qua rất nhanh, quay lại đưa tách cacao đó cho Hoàng Dương cô hỏi anh:-Cái gì vừa vụt qua đấy?

-Thư đó! Hóp một ngụm anh đáp lại-Ôi mẹ ôi mẹ ơi quá!

-Cái đồ ăn tham! Thanh Hà mỉm cười huých vai Dương khiến cho cacao đổ lên áo!!

-Chết rồi, tôi xin lỗi, anh có bị làm sao không? Thanh Hà hốt hoảng lau chỗ cacao nóng loang lổ trên ngực anh. Lấy chiếc khăn, cô nhẹ nhàng chăm chút lau từng bẩn ra. Đường như vết cacao nóng đó đã giúp anh đánh thức con tim đang đập loạn nhịp vì cô. Gương mặt cô chăm chút lau cho anh khiến anh liên tưởng đến cô là một người vợ đảm đang chăm chút từng li cho chồng. Đột nhiên anh ôm cô vào lòng khiến cho cô bất ngờ.

-Thanh Hà, em có thể làm bạn gái anh được không?

Một câu nói tuy không to nhưng mang đậm tính chất sét đánh ngang tai. Là anh đang tỏ tình với cô sao? Cũng hơi mắc cười thật, vì bé đến giờ chưa một ai tỏ tình với cô, cũng bởi vì tính cách của cô trầm lắng không thích kết bạn. Vì vậy nghe anh nói mà cô đứng hình.

-Tôi, em...cô lấp bắp nhìn anh với khuôn mặt đỏ ửng. Thấy vậy anh càng thích thú cười. Thanh Hà đỏ mặt sao chuyện lạ Việt Nam đây.

Ôm cô vào lòng một lần nữa, anh ghé sát đôi môi của mình vào tai cô:-Cứ từ từ suy nghĩ, anhkoong hối thúc em mà.

Lại nhắc đến Quỳnh Thư, khi nghe tin Quốc chưa về nhà cô đã đi tìm anh ở khắp nơi, điện thoại thì không liên lạc được, tin nhắn thì không trả lời, vội vứt điện thoại vào trong túi xách cô chạy qua các quán nhậu xem có anh ở đó không.

Lững thững trên đường với cơn mưa lạnh, cô khóc lóc vì không thấy hắn ta đâu. Lau nước mắt cô cũng tự hỏi lòng mình, tại sao cô phải khóc vì anh.

Từ xa cô thấy một người con trai tóc trắng xám đang ngồi trên chiếc ghế đá, trên tay anh ta cầm một đóa hoa hướng dương đã gần tàn vì cái lạnh. Nhưng sao chiếc áo đó, dáng người đó, bờ vai đó cô lại thấy rất đỗi quen thuộc. Nhẹ nhàng bước đến nơi thì người con trai đó quay lại.

-Thiên Quốc.. là cậu sao? Vừa nói cô vừa lùi bước chân của mình lại.

-Là anh đây.. Vừa nói Quốc vội bước nhanh đến bên cô như không muốn tuột mất cô khỏi bàn tay của mình. Đưa bó hoa cho cô, anh ôm chăm lấy dáng người bé nhỏ như muốn lấy đi hơi ấm của cô cho lòng mình. Giật mình vì hành động tự nhiên kia của Quốc, cô định có ý định đẩy anh ra. Nhưng thấy đôi bàn tay đó đã lạnh cóng cô liền choàng lấy hai tay của mình ra sau lưng anh.

Trời bỗng im gió cũng là lúc Quốc buông cô ra. Đặt đôi bàn tay lạnh giá của mình lên hai gò má ửng hồng kia anh nhìn thẳng vào đôi mắt vẫn còn vương nước mắt cô mà hỏi:-Quỳnh Thư, em có thể làm bạn gái anh được không?

-Chả lẽ đây là lí do mà cậu nhuộm tóc thành màu bạc sao? Quốc à chúng ta có quá nhiều điểm khác biệt, huống chi tôi lại hơn tuổi cậu. Cô mỉm cười tháo chiếc khăn trên cổ mình quàng cho Quốc. Cô và anh sao có thể chứ! thật nực cười. Khi đeo xong xuôi cô nắm lấy bàn tay giá lạnh ấy mà nói rằng:-Sẽ có người con gái tốt hơn tôi ở bên cậu, có lẽ tình cảm của cậu dành cho tôi chỉ là phù du của tuổi thanh niên thôi. Mà tôi cũng không có tình cảm nào dành cho Quốc. Cảm ơn Quốc vì thời gian qua đã quan tâm chăm sóc tôi. Bó hoa này tôi sẽ nhận.

Nói rồi cô quay lưng lại bước đi trong sự đau khổ của anh.

-Trong lòng Thư không có chỗ nào dành cho Quốc sao? Quốc từ đứng đằng sau hét lên về tuyệt vọng. Nghe tiếng nói đau khổ đó đôi chân cô cũng chùn bước lại. Thấy vậy anh lại tiếp lời.

-Ít tuổi thì sao? Bộ ít tuổi là không được yêu sao? Hay là tôi không đủ tốt nên không xứng với Thư. Thư bảo Thư không có chút tình cảm mà vậy tại sao Thư lại tìm tôi, tại sao Thư lại khóc vì tôi? Hả! Tại sao?

Quốc hét lên như một con thú dữ bị nhốt chân lại. Chả lẽ anh không có quyền được yêu sao? Đưa đôi tay như muốn níu kéo lại nhưng bước chân của cô đã bước đi rồi. Cô bỏ anh thật rồi!!

(Hề nhô cả nhà, ngày mai au phải đi học rồi, hẹn mọi người vào chủ nhật tuần sau nha!! Tuy lớp 12 đầu tắt mặt tối đâm đầu vào học nhưng thời gian rảnh au sẽ cố gắng ra chap .n, cảm ơn m.n đã ủng hộ động viên cho au trong thời gian qua nha!! love all <>

50. Chương 47:

Nhắc đến mùa thu ta thường nhắc đến những thảm lá vàng nằm trên mặt phố, những chiếc xích lô tấp nập trên đường và những bước chân dạo phố buổi chiều qua. Mùa Thu mang nét dịu dàng của người phụ nữ, nét nhẹ nhàng đậm thắm của lứa đôi uyên ương. Và Thu tới nghĩa là tình yêu tới...

-----Nhưng năm nay thu khác rồi.....

Hà Nội đã vào Thu nhưng cái nóng của mùa hè vẫn còn bám dính không chịu đi. Thời tiết oi bức, trời nắng chang chang là những dấu hiệu bất thường và khác lạ của mùa thu năm nay. Trời còn có nhiều thay đổi thì con người- người chịu tác động trực tiếp cũng có thể thay đổi.

Ta thấy rằng khoảng cách giữa “không” và “có” mong manh lắm. Ví dụ như đi qua quán bún mặc dù không có tiền nhưng chỉ cần có hứng thì vào ăn tội đâu tính sau. Cho bạn một số cách giải quyết nhưng nhắc trước đừng nghe theo: Có thể là giả vờ gọi thằng bạn ra chơi rồi kêu: “lâu lâu hai chúng mình không gặp nhau bạn mời tớ bữa này được không?” Hoặc nếu bạn có tài tàng hình chạy nhanh như gió thì bạn có thể ăn quýt. Không thì dành ba tiếng còn sót lại trong ngày làm chân rửa bát lau nhà trả tiền bún cũng được (cách này được đấy nhĩ???). Còn nếu tâm trạng buồn thì dành mớ cái tằm ra ăn tạm phở “ngó” vậy ???

Nói đông nói dài nói dai nói dại. Thôi trở về chủ đề chính. Việc khoảng cách giữa không và có nó có mối quan hệ mật thiết với nhau nên thường gây cho chúng ta những điều bất ngờ. Một điển hình là cô bạn Thùy Linh. Trở về các tập trước chúng ta thấy cô bạn này đang được ông trưởng phòng Hoàng Phong để ý. Nhưng sau việc đó chúng ta lại thấy bóng dáng cô mất tích. Và hôm nay ta sẽ trở lại tìm cô. Thiết nghĩ rằng câu chuyện xảy ra tiếp diễn là anh bạn Hoàng Phong sẽ tìm mọi cách cứu cô ả ..rồi..abc bon họ sẽ yêu nhau. Nhưng sự thật thì nó luôn phũ phàng (nói phũ phàng thì hơi quá). Sau cái ngày Thanh Hà mất tích cùng sự ra đi của cô bạn Quỳnh Thư về quê nấu nấu thì Thùy Linh đâm ra chán nản với một số chứng bệnh lạ thường. Vì vậy cô quyết định đi xem bói lần hai với kết quả được như mong muốn.

Mới sáng ra, Thùy Linh đã dậy sớm chuẩn bị ột ngày đi làm. Từ cái ngày đi xem bói ấy cô đã trở thành một con người khác. Chính cô cũng muốn hỏi, liệu bà bói đó có ám cô cái gì không mà...???

”Gương kia ngự ở tay trần

Thế gian ai đẹp được dường như Linh”

”Linh hỏi gương đáp thật tình

Linh là đẹp nhất, nhìn càng đẹp hơn”.

Thế là cứ như vậy, mỗi sáng cô dành ỉnh ba mươi phút ngắm dung nhan trước khi đi làm.

Hôm nào cũng vậy, cứ đúng 7h15 phút cô đã có mặt ở công ti để chờ một người . Đứng bên chiếc xe của mình, cô ngóng ra cổng. Chợt một chiếc xe ô tô sang trọng quý phái từ từ đi vào. . Vâng là Hoàng Phong-một con Golia mà cô đã từng ghét cay ghét đắng!! Ấy mà Từ bao giờ đã trở thành người cô thấy thương thấy mến, muốn được leo đèo theo anh trước sự ngạc nhiên ghen ghét của mọi người. Thế người ta mới nói “cuộc sống đầu lương trước điều gì, tình yêu có thể đến rồi đi”..(ây nhầm lời hát rồi đấy, đấy ngay). Thôi bỏ qua phần giới thiệu chúng ta sẽ đốt cháy giai đoạn đến phần tóm tắt nội dung. Sau khi đi xem bói và biết mình hợp tuổi với Golia, từ đó đôi mắt cô đã chuyển khung hình nhìn anh ta với đôi mắt mới. Nhưng trời cứ phạt lòng ta, khi biết cô thích mình Phong lại tỏ ra sang chảnh với cô (anh ấy cố tình ý mà, nghe theo lời dụ dỗ

của hai cô bạn thân đó). Nhưng với một tâm hồn cốt thép được đào tạo từ khi còn bé nên Thùy Linh vẫn tiếp tục thay đổi với khẩu hiệu” Một cây làm chẳng nên non, ba con chụm lại thành cái chợ ngay” ý lộn phải là” Có công mài sắt có ngày nên xà beng”.

Thấy anh đi qua cô vẫy tay túm anh lại.

-Này Hoàng Phong, tại sao hôm qua Linh nhắn tin Phong không nhắn lại.Đôi mắt cô tròn xoe như chú cún con ngoan ngoãn hiền lành.

-Tôi có nghĩ vụ phải nhắn tin lại hả cô Thùy Linh. Anh nén cười rồi bỏ lên trước. Thực tình, không phải anh không muốn nhắn tin lại với cô mà do tình thế bất buộc thôi.

Chuyện là hôm qua anh có nhận một bức thư của cô gửi trộm mà vô tình hất điện thoại vào bát mì tôm. Đấy người ta nói đâu có sai:Trời đánh tránh bữa ăn,thế mà anh lại chọn bữa ăn để đọc.. khổ tội anh..

Bức thư nó như thế này:

”Anh thân mến!

Đây là câu đầu tiên em viết dành cho anh. Kế đến, em viết cho anh câu thứ hai. Em muốn nói với anh rằng, câu này em viết đã là câu thứ ba rồi đó!

Anh à, anh có biết câu anh đang đọc đã là câu thứ tư rồi không? Vậy mà em vẫn không thể bắt đầu câu chuyện ở câu thứ năm này. Em hy vọng sẽ nói được điều muốn nói với anh ở câu thứ sáu, nhưng sao thấy khó mở lời quá, hẹn anh ở câu thứ bảy nha. Mà thôi, đợi thư xuống dòng, anh sẽ tâm sự với em được nhiều hơn.

Anh ơi, anh có biết giờ đã là câu thứ mấy rồi không? Em dạo này trí nhớ kém quá nên không thể đếm nhiều được. Nếu em không nhầm thì đã là câu thứ mười rồi. Nếu đúng thế thì khi em chấm hết câu này cũng là lúc em chuyển sang câu thứ mười hai rồi đó. em dự định sẽ nói điều muốn nói ra ở đây, nhưng cứ sợ anh không đủ bình tĩnh, nên em đành để nó ở câu sau nữa.

Anh à! Anh vẫn đang đọc bức thư của em đó chứ? Điều em muốn nói với anh là hãy kiên nhẫn đọc câu kế tiếp. Cũng sắp hết giấy rồi nên em sẽ nói ngay thôi. Nếu anh vẫn tin em, hãy đọc thêm câu này nữa. Em không muốn làm mất thêm thời gian của anh, nên em sẽ cho anh biết ngay bây giờ. Em à, anh muốn nói là... là...là ” đọc đến đây hết mất giấy rồi...

Nhìn Phong bước lên Linh gãi đầu thắc mắc. Bức thư tình cô vất ọc cả buổi làm hôm qua mà không lay động tí nào sao? Phụng phịu cô bước lên phòng.

Đứng từ xa Phong nhìn cái vẻ mặt cô mà thấy buồn cười. Thuốc bơ đã có tác dụng rồi. Đây là chiêu mà anh năn nỉ mãi Thanh Hà và Quỳnh Thư mới chịu bày cách cho anh. Nghĩ lại, tốn có hai mâm cỗ cho hai con lợn đó ăn mà có bí kíp tán gái như thế này,anh cũng cam.Mãi nghĩ bỗng nhiên có một tiếng gọi làm anh giật mình như bị ai đó bắt gặp ăn vụng.

-Chào chú.

-Sao mày lại ở đây. Phong ngạc nhiên nhìn người con trai trước mặt-Thiên Quốc-đứa cháu ruột hay cũng chính là người anh em bạn bè thân thiết nhất với anh.

-Cháu nhớ chú,không được sao?Mà chú làm gì phải giật mình thế,nghi lắm, cháu ngủ thấy mùi mờ ám.

-Chả làm gì cả?- Nuốt nước bọt trong cổ họng của mình Phong tiếp lời:-Có chuyện gì đi vào phòng nói sau?

51. Chương 48: Màn Cầu Hôn

Hoàng Phong bỗng đập mạnh tay vào bàn, đôi mắt anh lóe lên những tia tức giận.

-Khốn kiếp.

-Chú, bình tĩnh đi. Cháu mới nghe cũng ức chế lắm nhưng cũng phải bình tĩnh để đến hỏi ý kiến chú. Vậy mà...

Thiên Quốc thở dài nhìn Hoàng Phong. Biểu hiện này cũng đúng thôi. Khi anh nghe xong anh cũng sôi máu như vậy mà. Chung quy lại tất cả chỉ tại lão già khốn kiếp. Bắt anh đi du học để về quản lí cái công ty ấy ư. Nực cười.

Ông ta nghĩ mình là ai. Một con người lúc nào cũng chỉ biết đến tiền và tiền. Đối với ông ta tiền là tất cả, ngay cả anh-con trai lão cũng chỉ là công cụ kiếm tiền cho lão.

-Chiều nay chú sẽ nói chuyện lại với ông ta. Hoàng Phong nghiêm túc nhìn vào tấm ảnh để trên bàn.

Sau khi bước vào phòng, Thùy Linh cảm thấy mình chả có một chút sinh lực nào mà làm việc. Cầm điện thoại cô đi thẳng ra ngoài. Năm phút rồi mười phút... đến một tiếng sau đó mọi người vẫn chưa thấy Thùy Linh quay lại. Thường ngày cô là một loa phát thanh ọi người nghe, đôi lúc cô nói nhiều đến mức nhức óc nhưng thật sự hôm nay thiếu bóng cô mà thật sự ai cũng thấy nhớ. Thấy vậy Ngọc Dương liền chạy một mạch đến tìm Hoàng Phong hỏi xem tung tích cô ở đâu.

-Trưởng phòng. Ngọc Dương không thèm gõ cửa mà đẩy thẳng vào.

-Này Ngọc Dương tại sao cô vào phòng tôi mà không gõ cửa hả?

-Dạ em xin lỗi, em chỉ muốn hỏi xem có chị Thùy Linh ở đây không thôi.

-Thùy Linh lại trốn việc hả? Hoàng Phong dừng chiếc bút, đôi mắt mới bắt đầu ngược lên nhìn Ngọc Dương.

-Dạ em không biết tự dưng thấy chị ấy cầm điện thoại đi một mạch từ sáng đến bây giờ vẫn chưa thấy dấu tích quay lại.

Nghe thấy vậy, Hoàng Phong bật dậy đi kiểm Thùy Linh. Nhưng đi được nửa bước thì tiếng điện thoại reo lên. Là số của Thùy Linh. Anh chưa kịp alo thì đã nghe thấy tiếng Thùy Linh vang lên cùng với tiếng gió vù vù bên tai.

-Hức hức, ta muốn chết....tại sao số ta lại khổ quá trời.

-Alo, Thùy Linh em ở đâu....em bình tĩnh đi. Hoàng Phong trả lời mà cứ gào lên, khiến cho Ngọc Dương bên cạnh cũng lo lắng theo. Anh sợ thời gian qua anh đã sử dụng chiêu “bơ” nhiều quá đến bây giờ nó phản tác dụng. Thực sự lúc này anh rất rối bời, anh sợ cô sẽ làm chuyện gì đó dại dột.

Còn Thùy Linh, cô thì quá rảnh rang khi trèo lan can trên tầng thượng. Căn bản là hôm nay trời nhiều mây gió mát, lên cô muốn thả lỏng mình. Nằm vắt vẻo trên chiếc lan can phân chia hai mảng tầng thượng khá là cao(có mét hai mươi thôi mà) đôi mắt cô buồn rầu nhìn lên trời cho đúng tâm trạng và lời than thở của mình.

Nghe thấy tiếng là lạ Thùy Linh vội bật dậy nhấc điện thoại xem:-Chết cha, gọi nhầm.

-Sao số ta khổ quá vậy nè, gọi cho Thanh Hà mất mũi thế nào đi gọi cho Golias. (Căn bản là hai số đó ở gần nhau).

Vội vàng tắt chiếc điện thoại, cô bất chợt rơi tự do xuống đất một cách phũ phàng:

-AAAAAAAAAAAAA...tít tít...

Nghe tiếng vọng quá lớn rồi sau đó là tiếng ngắt cuộc gọi. Hoàng Phong không nói lời nào chạy một mạch xuống cổng công ty.

-Này, có thấy Thùy Linh đi ra ngoài không?- Anh túm cổ tên bảo vệ ,nói mà như hét vào mặt hắn khiến cho hắn cùng hai tên khác bủn rủn chân tay.

-Không...không...ạ.

Buông tay ra, anh định bước đi nhưng rồi quay đầu lại nói với tên bảo vệ rằng:-Gọi cho tôi hai người đi kiếm cô Thùy Linh nhanh.

Nói rồi anh cầm chiếc điện thoại gọi lại cho Thùy Linh xem sao. Nhưng kết quả chỉ là:” Thuê bao quý khách vừa gọi hiện ...”.

Nhớ lại cuộc điện thoại vừa nãy anh nghe có tiếng gió kêu ắt hẳn là cô đang ở ban công hoặc sân thượng, nghĩ là làm, anh tiến thẳng tới cầu thang máy. Chờ mãi mà không thấy anh đành liều chạy thang bộ. Tòa nhà có hai mươi lăm tầng với ba thang máy: hai thang máy dành cho nhân viên một thang máy dành công chức cấp cao. Nhưng hiện tại thì thang máy dành cho công chức cấp cao được bảo hành còn hai thang máy kia thì đông quá. Thôi thì tình thế nguy hiểm không ngại ngần anh chạy một mạch lên tầng hai lăm.

Hai mươi tầng đầu với sức trai tráng khỏe mạnh không là gì với anh cả nhưng đến tầng thứ hai mươi thì...

-Một bậc, hai bậc, ba bậc,...mười bậc qua một tầng. Một bậc, hai bậc... qua một tầng.

Hoàng Phong nhể nhại mồ hôi, đôi mắt anh hoa mờ với những bậc thang cuối. Mở cánh cửa ra, cuộc đời anh như được thăng hoa với làn gió mát mẽ thổi bay đi mệt mỏi. Đảo mắt nhìn quanh, anh thấy Thùy Linh đang ngồi nhẩn nhơ bên cạnh cái lan can. Thấy vậy anh chạy nhanh đến ôm cô vào lòng như không muốn để tuột cô một lần nữa.

Làn gió thoáng thoáng với những cánh hoa giấy bám trên tường lan can bay nhẹ qua như mang một lời yêu mới. Thùy Linh đang ngồi loay hoay với chiếc điện thoại hỏng thì bỗng có một cánh tay rắn chắc ôm mình. Đôi mắt cô bỗng mở to giật mình, cái hành động này sao giống trong tiểu thuyết thế nhỉ:

-Bỏ ra đi hơi quá!! Thùy Linh mặt mày ngày càng nhẩn nhơ, đôi bàn tay nhỏ bé của cô cố đẩy anh ra. Thấy vậy anh cười khi:

-Hồi thì em cũng yêu phải không?

-Golia hơi hám ai mà thèm. Cô quay mặt sang hướng khác tỏ vẻ hờn dỗi với anh.

Đặt đôi tay của mình lên gương mặt cô, anh nói một cách nhẹ nhàng:-Lần sau đừng làm gì cho anh phải lo lắng nhé! Anh xin lỗi vì đã làm em phải buồn. Thùy Linh này! Em...làm vợ anh nhé!!

Nghe tiếng anh nói Thùy Linh phì cười: Anh cầu hôn em mà không có chiếc nhẫn nào, chưa kể người thì hơi hám ... ừm để em phải suy nghĩ..

-Ai bảo anh không có nhẫn-Nói rồi Hoàng Phong giật chiếc chỉ trên tay áo mình quấn vào ngón tay cô.-Em không biết rằng em là một con người đặc biệt vì vậy màn cầu hôn phải thật đặc biệt không?

Dựa vào lòng anh, Thùy Linh đưa bàn tay có sợi chỉ lên trước mặt:

-Em nghĩ anh có thể kể chuyện này cho con chúng ta học tập được đấy.

Tiếng nói của cô nhẹ nhàng như gió thoảng nhưng đã thu hết vào đôi anh :-Vây là em...

Nhìn cái gật đầu của cô mà anh sung sướng đặt cho cô một nụ hôn ấm áp của mình.

Màn cầu hôn lãng mạn thế mà..

-Thưa sếp... Một anh bảo vệ ló cái đầu ra bắt gặp cảnh hai người đang *kiss*. Cười trừ anh tỏ vẻ ngô nghê:-Cứ tiếp tục đi , em không làm phiền...

Tên bảo vệ nhanh chóng khuất sau cánh cửa. Thấy cô có vẻ ái ngại , anh đỡ cô dậy rồi rửa sạch cái kẻ phá đám:-Biết thế mình đi tìm một mình, cái tên bảo vệ đáng ghét dám phá hỏng phút giây quan trọng của mình...

Với cấp độ buồn chuyện không thể đếm được của tên bảo vệ thì chưa đầy năm phút cả công ty đã rầm rộ chuyện trường phòng và nhân viên. Với cách hiểu một nửa tăng bốc lên hai lần chuyện tình công sở đã làm nhiệt độ của công ty tăng đột ngột...

52. Chương 49: Chuẩn Bị Công Cuộc Ra Mắt Nhà Chồng.

Mấy chuyện kể tiếp sau chắc các bạn đã đoán ra nên cho phép Hazu mình đốt cháy giai đoạn.

- Đồng hồ quay quay quay

Đã hai tháng bị bơ vớ về lằm lì và im lặng thì ngay giờ phút này đây căn phòng C115 thuộc chung cư C đã trở lại với vẻ ban đầu của ba năm vốn có. Vâng, với không khí cuồng nhiệt và nóng bỏng xoay quanh chủ đề buồn chuyện là niềm đam mê của ba cô nàng thì một lần nữa người dân nơi đây phải tự nhắc nhở nhau rằng:” Đóng kín cửa phòng tránh tiếng ồn”.

-CÁI GÌ, ra mắt mẹ chồng- Tiếng la lớn của Thanh Hà và Quỳnh Thư phát ra từ chiếc loa laptop khiến cho Thùy Linh choáng váng.

-Thì muội muội cũng 24 rồi còn đâu. Mà ma mi ở nhà ra hạn rồi, không lấy ông này thì cũng bắt đi xem mắt ông khác rồi bị tổng thẳng cổ ra khỏi nhà trong năm nay thôi.

Thanh Hà gật đầu về hiểu chuyện nhìn về màn hình laptop đang có một cô gái đang gặm nhấm bím bím.

-Này sắp về làm dâu nhà người ta rồi mà vẫn làm động vật ăn tạp như thế kia à.

Mặc kệ lời nói của Thanh Hà, gương mặt cô đắm chiêu hiện lên hai chữ “không quan tâm” kèm theo đó, cô rút chiếc điện thoại ra và bắt đầu hoạt động ngón tay:- Này hai sư mụi bây giờ là 9h tối rồi , mụi phải chúc “gấu yêu” ngủ ngon đây. Im lặng một chút để mụi nụi ghi âm nha.

“Có gấu là lại bắt đầu đầu gấu lên mặt với tụi nầy hả? Đã thế mai ta sẽ đi mua một đồng gấu i ghen ăn tức ở ta đi, kaka” Thư nghĩ trong bụng khi nhìn Thùy Linh đang luyện thanh và chuẩn bị cất lời.

“Đồ đồ đồ đồ la. Đồ la đồ la”

Thoải bỏ qua phần luyện thanh, Thùy Linh bắt đầu đưa chiếc điện thoại sát miệng mình và cất lời bài hát yêu thương nồng cháy tặng người yêu. Bài hát có tên là: Liên khúc- Tự Nguyên-Chúc gấu ngủ ngon.

“Nếu là chim em sẽ là phượng hoàng cho oách, nếu là hoa em sẽ là một đóa xuyên chi, nếu là mây em sẽ là một vầng mây trắng, là người anh sẽ mê em thôi.- Gấu yêu ngủ để những đã khuya rồi, để những bóng ma đẹp thay em bên anh. Gấu ơi ngủ đi trong tiếng ma cười, màn đêm đợi anh cùng nói chuyện với ma , chúc anh ngủ ngon và mơ đến em nhé!!”Moa...

“Không biết mình hát có kinh khủng quá không ta” Thùy Linh gãi đầu tự hỏi sau khi ấn send.

“Không kinh khủng lắm đâu??” Thư hé cái mặt ra và nói, Kế tiếp đó là Thanh Hà ” Mà chỉ là cực kì kinh khủng mà thôi”

Ngại ngừng khi bị hai cô bạn trêu ghẹo. Thùy Linh off trước để chuẩn cho ngày mai-ngày ra mắt mẹ chồng. Không biết người mẹ chồng đó thế nào nhỉ? Nói là không quan tâm nhưng thực sự trong lòng cô vô cùng vô cùng lo lắng. Mãi suy nghĩ với những chuyện ngày mai, đôi mắt cô đã nhắm và chìn vào giấc ngủ tự bao giờ.

Tại quán bar XXX:

-Phục vụ cho anh một ly whisky, một li vang đỏ mang ra bàn số bốn bên kia nhé. Hoàng Phong đi gọi đồ uống rồi trở về chỗ của mình thì đã thấy Quốc ngồi đó. Họ chào nhau bằng những cái xoay tay thân thuộc rồi mới ngồi xuống.

Đây là quán bar sang trọng với nhiều loại rượu ngon và đặc biệt ở đây có bộ phận an ninh cao. Không được rộng lắm nhưng bar luôn làm cho ọi người thoải mái về hình thức và chất lượng. Nhấp một ngụm cay cay vào trong miệng Hoàng Phong lên tiếng trước:

-Chú sắp lấy vợ rồi đấy!!

-Cháu nghe không rõ, chú nói lại xem nào? Quốc ngẩn người hỏi lại sau tiếng nói vừa rồi. Nhạc không hẳn to để đến mức ồn ào nhưng Quốc muốn nghe lại những từ này phát ra từ chính miệng ông chú trẻ của mình.

-Chú bảo chú sắp lấy vợ!! Một tiếng hét như muốn tung màng nhĩ được vang lên . Khổ thân!! Ai biểu nghe rồi hỏi lại làm chi.

Xoa xoa đôi tai mình Quốc choáng váng về lẫn thể xác và tinh thần. Cái ông chú chỉ suốt ngày công việc và công việc thể mà hôm nay lại thông báo lấy vợ. Nhấp một ngụm anh hỏi tiếp:-Cô nào vậy?

-Thùy Linh, cùng công ty.

Nghe cái tên quen quen nhỉ? Quốc gãi đầu ngẫm nghĩ. Thôi chú lấy được vợ là tốt rồi, cứ tưởng cả đời sẽ ế chồng ế chợ ế mồn ế mỗi ai ngờ đoàng một pháp lấy vợ.

Ngơ ngác nhìn xung quanh cả hai người bỗng thấy từ cửa quán bar một cô gái vô cùng xinh đẹp và quyến rũ. Cô ta ăn mặc kín đáo nhưng vẫn toát ra vẻ đẹp thần thúy của người phụ nữ. Với khuôn mặt sắc sảo cùng với lớp trang điểm nhã nhặn thì ta có thể nhận xét sơ bộ: cô này không phải dạng vừa đâu. Nhếch miệng cười một cách gian xảo cô ta tiến lại phía người đàn ông và một cô gái đẹp khác ở chiếc bàn tring tâm quán bar. Mà ông này cũng ngu ghê cơ, đã đi ăn vụng lại đòi chỗ sang. Đây người ta bảo đâu có sai: Ngu thì chết chứ tội tình gì? Nhìn thấy vậy Hoàng Phong và Thiên Quốc tỏ vẻ vô tư nhưng vô cùng hóng hớt khi ánh mắt cứ dôi theo những diễn biến của câu chuyện và quên không thêm những lời bình luận hài hước.

Túm lấy cổ áo của con nhỏ ngồi trên bàn. Cô gái quyến rũ đó hất một phát con nhỏ lăn đùng ra đất. Với vẻ mặt dằn dặt cô ả cúi xuống nói:-Mày biết anh này ván đã đóng thuyền rồi không. Mày cậy mày có xà beng bập đĩnh lấy ván hả? Thế thì chị đây ày biết thế này là động tác bập đĩnh cậy ván này. Vừa nói cô vừa tát cho con nhỏ dưới đất lên bờ xuống ruộng, mặt quay như đĩa hát, tát liên hoàn vào mồm. Đời đúng là lắm tai ương cơ sao lại có cảnh đáng thương thế này. Như xót bỏ nhí ông chồng vội đến ôm cô vợ ra:-Anh xin em có gì về vợ chồng đóng cửa bảo nhau,em..

-Em em cái gì, anh đứng im đây cho tôi để tôi xử nó. Hay anh thích nằm chung với nó ăn đánh cho nó. Chưa để ông chồng giải thích, cô vợ đã sừng mặt lên đòi chiến.

Nhìn thấy cảnh đáng thương và số phận bất hạnh của người đàn ông kia Quốc thì thảm với Phong:

-Chú có biết lịch sử của người phụ nữ không?

-Hỏi ngu còn hay thích hỏi, lịch sử phụ nữ là bắt nguồn từ vượn rồi tiến hóa abc... ai mà chả như vậy?

-Chú lại không biết rồi, lịch sử người phụ nữ nó là như thế này: Ở thời gian rất lâu lâu lâu mà cháu cũng không nhớ người ta gọi phụ nữ là nương tử.

-Chuẩn.

-Ở một khoảng thời gian gần hơn người ta gọi phụ nữ là thê tử.

-Đúng rồi.

-Gần hơn đó là thời kỳ cận hiện đại và thời nay người ta gọi phụ nữ là sư tử. Ví dụ như kia kìa. Quốc chỉ tay vào người đàn bà kia chứng minh câu nói của mình-Vậy cháu hỏi chú, tương lai người ta sẽ gọi phụ nữ bằng gì?

-Cái thằng hâm phụ nữ không gọi là phụ nữ thì gọi bằng đàn ông hả cái thằng ngu. Nghe Quốc nói mà anh chỉ muốn giáng cho nó chai rượu vào đầu cho khỏi ảo tưởng sức mạnh mơ mộng ảo tưởng nữa đi.

-Chú không biết gì thì trật tự đi nào, tương lai phụ nữ sẽ là bom nguyên tử, là bom nguyên tử đấy chú ạ.

-Mày định dọa tinh thần tao trước khi lấy vợ đấy hả?

-Cháu sao dám.

Sau cuộc bình luận về phụ nữ cả hai chú cháu lại tiếp tục xem truyền hình trực tiếp miễn phí. Cái cô ả bồ nhí dường như đã nhanh chân tẩu thoát(bằng cách nào thì không biết). Khổ thân cho ông chồng khi phải gánh nốt tội dâm ngoại tình. Một con người khá là điển trai chắc tầm khoảng ba lăm ba sáu gì đó đang phải nằm sấp xuống dưới đất chịu những vết roi mây từ bà vợ. Nhưng có vẻ bà này cũng hơi quá, có gì về nhà bảo nhau ai dè lại bày trò cho toàn bàn dân thiên hạ nhìn. Người ta bảo rồi phụ nữ là hiền nhất nhưng cũng là ác nhất, nên đừng có mà lén phéng động vào trọc ngoáy không thì...(như trên kia)

Thấy tên phục vụ đi ngang qua cầm đĩa ổi. Quốc liền vẫy tay gọi vào và dặn hẩn lấy thêm ít muối.

-Này thằng kia mày thích ăn ổi từ bao giờ thế hả, bệnh lại tái phát chưa uống thuốc hả mày?

-Cháu chỉ là muốn câu chuyện kia mặn thêm một chút thôi mà. Nói rồi Quốc tay cầm bát muối tay cầm quả ổi vừa đi vừa chấm ổi vào muối mà ăn (mắt hình tượng quá). Ăn xong một miếng ổi thì đôi chân anh cũng đã dừng đến cặp vợ chồng đang náo loạn tại kia.

-Chị ơi, em có một cách này , đảm bảo chồng chị sẽ nhớ mãi giây phút này mà không dám tái phạm nữa ạ.

-Chuyện gì nói. Thấy vậy Quốc thì thầm gì đó với cô ta. Có vẻ như bà vợ vẫn đang về tức tối nên đồng ý luôn ý kiến của anh.

Sau khi Quốc nói xong bà vợ ra hiệu cho tên vệ sĩ ở cửa quán đi vào. Thấy hắn tới anh liền đưa cho hắn bát muối rồi trở về chỗ của mình xem chuyện vui.

-Này mày định làm gì thế hả? Sau câu hỏi của Phong thì những tiếng la hét um trời vang lên như một câu trả lời cho thắc mắc của anh. Vâng mọi chuyện đã được làm rõ. Anh Quốc nhà ta mang muối đến cho chị kia hành xử vào vết thương chồng mình. Vâng một cảm giác thật là yomost chắc chắn anh ấy sẽ không bao giờ quên. Lắc đầu nhìn đứa cháu tinh nghịch của mình , không biết mai sau vợ nó sẽ như thế nào khi ngoại tình??????

53. Chương 50: Ra Mắt Nhà Chồng Và Sự Cố .

Mở đầu ngày chủ nhật là một ngày nắng nhẹ, gió nhẹ và mây lướt nhẹ nhẹ. Tóm lại hôm nay là một ngày đẹp trời để đưa con dâu tương lai ra mắt mẹ chồng. Mở chiếc tủ quần áo ra, cô sàng lọc hết thấy quần áo để mặc. Chọn vậy thì nhớ đâu mẹ bắt nhớ cô quét nhà thì chết, thôi thì mặc quần áo bình thường vậy cho dễ hoạt động. Nghĩ vậy cô chọn in một chiếc quần bò bó sát màu rêu cùng chiếc áo crop top năng động.

Búi mái tóc cao, cô điểm thêm chút phấn hồng nhẹ nhàng vào hai gò má. Nhìn cô bây giờ thật khỏe khoắn và cá tính. Soi hết ba chiếc gương trong phòng với sự ưng ý, cô mới vớ chiếc túi xách đi thì chiếc điện thoại cô vang lên tiếng người gọi-là mẹ cô.

-Alo mẹ à.

-Sắp đi chưa con, con có ăn mặc đẹp hoàng không, có học món mà hôm nọ mẹ chỉ cho không....

-Dạ con biết rồi mẹ yên tâm.

Nghe những điều mẹ cô hỏi thật khiến cô nhức óc, chuyện gì bà cũng làm quá lên nhất là việc cô lấy chồng ở tuổi hai ba. Thở phào nhẹ nhõm khi nghĩ đến tương lai của mình sẽ không bị mẹ cô ép gả người mà cô không muốn mà cô tự mỉm cười như con diên. Lấy thêm chiếc khăn tay ở trên tủ cô bước ra khỏi nhà thì đã thấy Hoàng Phong đứng chờ ở ngoài.

-Vợ-em ra lâu quá đó. Làm anh chờ mất năm phút rồi.

-Em xin lỗi tại mẹ em mới gọi điện hỏi thăm ý mà.

Nhìn vẻ nũng nịu với gương mặt thành thật, Hoàng Phong mỉm cười khoác vai cô cùng xuống nhà xe để đi về ra mắt bố mẹ chồng. Nghe anh kể bố mẹ anh đã về từ tối hôm qua và hiện tại đang ngồi ở nhà để xem mắt con dâu. Thấy vậy, trong lòng cô càng trào lên sự lo lắng.

Nhà chính của bố mẹ anh cũng không xa lắm, lại đi bằng ô tô lên chỉ khoảng mười lăm phút là có mặt tại nhà. Thấy cô cứ thụt thò không dám bước vào, anh liền nắm tay cô ra hiệu cho cô không phải lo lắng.

Căn nhà Hoàng Phong là một căn nhà khá lớn với vẻ đẹp cổ kính của Châu Âu. Hai bên cổng có trồng loài hoa oải hương mà cô rất thích. Phải chăng đó là một trong những dấu hiệu ủng hộ cô đến đây. Bước vào trong nhà với tâm trạng bớt lo lắng, thì đập vào đôi mắt cô hai khuôn mặt nghiêm túc đang chăm chăm nhìn thẳng mình.

-Con chào ba mẹ, đây là Thùy Linh bạn gái con, người mà con muốn lấy làm vợ.-Hoàng Phong vui vẻ giới thiệu , thấy vậy cô cũng lí nhí đằng sau:-Dạ cháu chào hai bác.

Người đàn bà thì không thèm đáp quay mặt đi, còn người đàn ông thì có vẻ niềm nở hơn nhưng cũng không mấy ưng thì phải.

-Ta đã nghe nói nhiều về cháu rồi, nhưng chắc cháu chưa biết gì về ta cả nhỉ? À cháu uống trà đi.

Nhận lấy tách trà từ bố Phong mà Thùy Linh không khỏi run và tình đánh đổ nước ra quần của mình.

-Á nóng quá! Nghe cô nói anh vội vàng lấy khăn lau cho cô. Nhìn thấy cảnh có vẻ chướng tai gai mắt bà mẹ liền gọi Phong như là để nhắc nhở. Biết ý, cô đẩy đôi bàn tay anh ra tự lau mình.

“Cái đồ vụng về!!” Mẹ Phong thầm nghĩ trong đầu. Bà biết cô bé này làm đổ trà vì run do không khí hơi căng thẳng. Tuy vậy bà cũng chẳng ưa vì bà chỉ biết mỗi đứa con dâu hứa hẹn với bà bạn của bà thôi. Khuôn mặt bà nhìn cô tỏ rõ sự không thích. Thôi thì bà không khuyên nhủ được đứa con trai mình bỏ nó thì sẽ làm nó tự rút lui.

Thùy Linh hốt hoảng nhìn khuôn mặt bà, đôi mắt cô bắt đầu long lanh như sắp khóc. Lấy chồng mà lúc nào cũng như phạm nhân thế này thì cứ ở vậy cho lành. Đang mãi nghĩ về mình bà mẹ Phong chợt lên tiếng.

-Con đi vào bếp làm cho bác bánh ngọt nhé! Nguyên liệu bác để hết trên bếp rồi, con vào làm cho hai ta thử tài nấu ăn, nghe Phong nói con nấu ăn giỏi lắm.

Sau khi bà nói thì ông lại tiếp lời ủng hộ:-Đúng rồi đó.

Đáp lại lời ba mẹ Phong cô hoang mang đi vào nhà bếp. Quả thật là cô có biết nấu ăn nhưng chỉ với món: rau luộc, trứng luộc, thịt luộc,..ừm thì thêm cả món trứng rán nữa. Với bánh ngọt thì cô chưa làm bao giờ. Thôi thì đến đâu hay tới đó. Mà cũng tại tên Hoàng Phong chết tiệt, tại sao lại nói là mình biết nấu ăn ngon để giờ đây “cầm con dao trên tay nước mắt rơi..Ôi mẹ ơi”. Đây cái tội nói dối chỉ mang lại phiền phức thôi. Đời sống là phải thật thà chất phác như cô này.

Nhớ ra mình còn có hai con bạn tri kỷ đặc biệt nhất là Thư-nó đang học lớp nấu ăn trên trường ắt hẳn có món bánh ngọt, nghĩ vậy cô liền rút điện thoại gọi.

-Alo, gọi gì tỷ thế, không ra mắt nhà chồng hả? Tiếng Thư lanh lảnh ở đầu bên kia khiến cho cô vui mừng không tả xiết.

-Tỷ tỷ, giúp muội làm món bánh ngọt đi, đang bị mẹ chồng thử thách này.

-Tỷ biết đâu mà giúp, à nhớ ..tỷ có cuốn bí kíp gia truyền được truyền truyền từ thòiong cụ cố tổ thì phải, từ từ để tỷ tìm..

-Nhanh lên tỷ.. Thùy Linh nóng lòng hỏi giục.

-Rồi bánh gato nhé: đầu tiên đập trứng vào bát đánh đều lên.....abc...

Ở Phòng khách, Hoàng Phong ngồi ở ngoài nóng lòng không yên, toan bước vào giúp cô thì bị mẹ ngăn cản. Anh lo lắng nhất là lúc này khi nhìn cô như sắp khóc.

Biết con trai mình lo lắng, ông bố rút vào tách trà kêu anh thư giãn không có phải lo cả. Tuy nói vậy nhưng ông cũng không khỏi vui mừng. Vì ông sợ đứa con gái kia sẽ lừa đảo con trai mình. Tuy nhiên ông không hề biết rằng con trai ông vẫn chưa nói cho cô biết cái ông ty cô làm hiện tại là do nhà anh lập lên và cho anh quản lý.

Trở lại với màn nấu nướng. Thùy Linh nhấc hai chiếc bánh khỏi lò nướng rồi rán hai miếng thịt bò để làm bít tết.

-Ái, mỡ bắn đau quá, trong sách có cách nào để tránh không ạ. Thùy Linh một tay cầm vung xoong một tay cầm đôi đũa lật miếng thịt để tránh mỡ. Nghe tiếng rên của Thùy Linh Quỳnh Thư lật qua quyển sách rồi đáp lại rằng: -Trong sách dạy... mỡ bắn.....phải chịu, làm tiếp đi, đừng thất mắc.

Rán xong xuôi, Thùy Linh lại hỏi tiếp:-Rán xong rồi tỷ ơi.

-Thế thì... chắc là đặt hai miếng thịt vào giữa.

-Xong rồi, sách còn nói gì nữa không tỷ ơi.

-À, sách dạy là bây giờ chén thôi muội ạ.. Mang ra cho bố mẹ chồng thưởng hức đi nào?

Tắt điện thoại Thư ngồi vào salong tiếp tục tròng tu cho bộ móng tay. Đang làm đẹp thì bị Thùy Linh chen ngang nên bây giờ cô phải tiếp tục thực hiện thôi. Cầm được chiếc dĩa lên thì Thanh Hà vào phòng:- Ôi chu chũa, bạn Thư nhà ta hôm nay học món bò bít tết để làm gì vậy ta?

-Bò bít tết. Nghe Thanh Hà nói,nhanh như cắt Thư cầm quyển sổ lên:-Bánh ngọt bò bít tết, chết rồi tỷ ơi, đọc nhầm cho con Linh rồi , hay nhỉ bánh ngọt bò bít tết nóng nóng giòn giòn, ngọt ngọt mặn mặn,

Kẹp lại cho chiếc bánh tròn và đẹp hơn Thùy Linh tự tin bước ra với thành phẩm của mình.

-Dạ bánh ngọt tới rồi đây ạ... Thùy Linh đặt lên bàn với những giọt mồ hôi lặn trên má.

-Thơm quá, cháu khéo thật đấy. Vừa nói ông bố vừa cầm con dao đưa cho bà vợ ra ý kiểm tra chất lượng.

Còn Phong thì cũng ngạc nhiên vì cô bạn gái của mình biết làm bánh ngọt, lau những giọt mồ hôi cho cô, anh nắm tay tỏ vẻ khen thưởng.

Cầm con dao trên tay bà mẹ lựa cắt từng miếng thì bỗng nhiên một miếng bò bít tết rơi ra.

-Cái gì đây Linh, bánh ngọt sao lại có bò bít tết thế này??

-Con, con,..Linh bối rối trước câu hỏi của bà mẹ.

-Hứ!Tưởng thế nào.. Bà mẹ bĩu môi bỏ đi rồi sau đó ông bố cũng lắc đầu lên phòng.

Nhìn thấy vậy Linh bỗng nhiên òa khóc, vợ lấy túi xách chạy ra khỏi nhà khiến anh không kịp đuổi theo.

(Sắp end rồi, có ngắn quá không m.n. Mọi người thích cặp đôi nào nhất vote ủng hộ cho t/g nha)

54. Chương 51: Trở Về Quĩ Đạo.

Sau khi bỏ đi khỏi nhà Phong, Thùy Linh bắt một chiếc taxi đi về nhà mẹ đẻ. Cô khóc tức tưởi kể nỗi lòng ẹ cô nghe. Tuy bà muốn con gái bà lấy chồng thật, nhưng thấy nó như thế này thì thương nó quá.

-Con yên tâm, mẹ sẽ tìm mối khác cho con.

Nghe mẹ nói cô cũng chẳng quan tâm cho lắm. Vì một ngày qua cô đã mệt mỏi rồi bây giờ cô chỉ muốn đi ngủ thôi. Bước lên phòng cô lần luôn ra giường ngủ một giấc.

Còn Phong, từ khi cô đi anh thấy vô cùng lo lắng. Nếu không phải mẹ anh bắt anh ở nhà thì anh đã đi tìm và an ủi cô. Đã từ chiều, anh luôn túc trực bên cái điện thoại. Gọi cho cô, cô không nghe máy, nhắn tin cho cô,cũng không thấy trả lời. Lên facebook cũng không thấy cô on, gọi cho Thư cô ấy bảo không biết, gọi đến trung cư thì thấy báo cô không về. Trời ơi,anh điên mất thôi. Sau khi cô lên chiếc xe taxi cũng là khi cô bốc hơi khỏi mọi người. Anh thật sự lo lắng ,anh sợ nhỡ cô có xảy ra chuyện gì??

Đã 10h tối, mọi ánh đèn lần lượt đóng lại để cho con người nghỉ ngơi thư giãn sau một ngày làm việc mệt mỏi . Nhưng ở trong góc khuất tối đó lại vang lên những tiếng nói chuyện thì thào.

“Alo, tôi đây, chuyện hôn nhân hai đứa quyết định như thế nhé! [...]Tôi đã quyết rồi nó chỉ có thể lấy con bà thôi! Ừm. Mai tôi qua” Mẹ phong tắt điện thoại rồi vui vẻ lên phòng anh. Dường như mọi chuyện đã sắp xếp như dự định của bà.

“Cốc, cốc, cốc” bà gõ cửa rồi nhẹ nhàng bước vào phòng:-Mẹ vào nhé!!

-Khuya rồi mẹ không ngủ đi, vaofphongf con làm gì?

-Cha bố anh, tôi vào hỏi thăm con mình không được sao- Nói rồi bà tiến sát lại gần an ủi Phong-Không lấy đứa này lấy đứa khác, mẹ bảo rồi chuyện vợ con cứ để mẹ.

Nghe mẹ nói mà anh tức ứa khói, anh lấy vợ cho anh chứ ẹ anh đâu mà mẹ chọn . Thật là!!Nghĩ vậy anh hét lên kêu buồn ngủ rồi chui tọt vào chăn mặc kệ mẹ anh đang ca ngợi đứa con dâu sắp mới cho anh.

Một buổi sáng thứ hai đầu tuần cũng như bao ngày khác Thư lại cùng Thanh Hà dậy sớm. Nhưng hôm nay họ không dậy sớm để đi học hay dậy học mà họ dậy sớm để trở về Hà Nội. 10h là đến thời điểm cất cánh.

Năm giờ sáng Thư và Thanh Hà đã có mặt ở trường để chia tay lần cuối. Thực sự là cô không muốn đối diện với lũ trẻ nhỏ của mình vì cô sợ chúng và cô sẽ không muốn rời xa. Chủ nhiệm 12a2 được gần hai tháng mà lớp đã đạt thành tích đáng kể vậy là cô vui rồi. Cô mong bọn chúng sẽ tiếp tục phát huy để đỗ đạt trưởng thành. Cả đêm qua sau khi gọi cho Thùy Linh về vấn đề cưới hỏi thì cô lại ngồi viết những bức thư cho từng đứa học trò lớp mình. Đi qua từng dãy bàn, từng chiếc ghế cô nhớ lại ngày đầu tiên cô bước chân tới lớp. Lũ trẻ tuy tinh nghịch nhưng cũng tình cảm lắm. Bước chân đến cuối dãy cũng là chiếc bàn nhỏ của đứa em gái bé bỏng của cô. Đặt bức thư kèm theo sợi dây chuyền của mẹ cô gửi ngàn nụ hôn ngàn cái ôm ấm áp cho đứa em đáng thương của mình.

Chia tay với mái trường, cô quyết định đến thăm người dì của cô. Đứng từ đằng xa đợi đứa em bé bỏng của mình đi học cô bước vào.

Căn nhà đã gần mười năm mà dường như nó chẳng hề thay đổi. Vẫn chiếc bàn gỗ đó, cánh cửa đó và cả bức ảnh đó. Đôi tay cô vừa đặt lên thì cũng là lúc người Dì thoáng thốt bước vào nhà với chiếc nón mê rách nát.

-Cô...

Trước sự ngạc nhiên kèm theo nét bối rối, Thanh Hà mỉm cười và không ngần ngại đến ôm người dì của mình:-Dì con Thanh Hà đây..

-Thanh Hà hả con, cũng đã mấy năm rồi con mới về đây con lớn và xinh gái quá, giá như bố mẹ con còn sống thì...Gương mặt người phụ nữ kia đã mang một màu da ngăm và những nếp nhăn trước tuổi đang nhỏ những giọt nước mắt đau thương và giọng nói ngập ngừng.

Cầm tiền và những dụng cụ sinh hoạt mà cô đã mua cô đưa cho dì : Dì à, cảm ơn dì vì đã chăm sóc em con , đây là một chút quà coi như tấm lòng của con..mong dì nhận lấy.

Đỡ lấy từ tay Hà, bà run run nhận:-Sao nhiều vậy con???

-Chừng đó có sánh được với công dì đâu. Thanh Hà mỉm cười nắm chặt đôi tay dì và tạm biệt. Bây giờ mới là tám giờ, còn hai tiếng nữa máy bay mới cất cánh nên cô quyết định đi thăm cha mẹ của mình.

Sau khi chia tay mái trường thì Thanh Hà và Quỳnh Thư mỗi người đi một ngã và hẹn nhau chín rưỡi sẽ có mặt tại sân bay.

Bước chân đến những con phố nhỏ Thư thấy thật bình yên. Thế là cô đã được ở đây hai tháng với sự dịu dàng của Đà Lạt, sự bận rộn của bạn bè và sự vui vẻ của không khí nơi đây.

Dừng chân bên chiếc ghế đá, cô lại nhớ đêm hôm đó. Cái đêm mà tên Quốc đã tỏ tình với cô. Hôm đó cũng lãng mạn ra phết chứ nhỉ? Mà cô cũng thắc mắc, một con người như anh mà cũng bày ra được cái trò sến súa đó thật kì lạ và cũng không kém phần bất ngờ. Nghĩ lại cô bỗng dưng bật cười. Đặt chiếc túi xách ra bên cạnh, cô ngồi xuống mà nhìn ra bờ hồ phía trước. Nước trong hồ xanh màu mắt ngọc với những làn nước tinh nghịch chạy theo nhau. Một vài ánh nắng nhỏ rơi nhẹ xuống làm cho làn nước lấp lánh màu bạc. Màu bạc ư? Cô lại nhớ đến màu tóc ai đó vì cô mà thay đổi.

Cô không thể quên được buổi tối hôm đó sau khi về nhà. Cô đã lặng người và kể cho Thanh Hà nghe. Theo lời khuyên của cô bạn thân mà cô đã thử thay đổi cách suy nghĩ của mình. Có thể là cô đã sai, nhưng cũng không thể trách cô khi cô đã hai ba tuổi. Ở độ tuổi đó cô cần vòng tay của một người đàn ông chừng chạc có thể bảo vệ cho cô và xây dựng tương lai. Nhưng với Quốc anh còn trẻ, cô sợ lời ra tiếng vào khiến anh mất tự tin trong đời sống. Vậy nên,... nhưng dù sao cô cũng không hối hận về việc làm của mình.

Trong đêm tối, có bóng dáng một cô gái nhỏ chạy thật nhanh vào sân bay, mái tóc cô buông xòa rồi tung lên lên vì những cơn gió lạnh. Khuôn mặt cô trắng bệch hòa cùng làn nước mắt. Đôi mắt cô không ngừng nghĩ như muốn lật tung mọi thứ để dò tìm ai đó. Bỗng cô thấy từ đằng xa một vóc dáng quen thuộc với chiếc áo phông có mũ đội mà chính cô đã đi mua cùng anh trong một ngày đẹp trời. Điều đặc biệt là người đó đang bước vào khu vực chuẩn bị cho chuyến bay, nhanh như cắt cô cất cao tiếng như muốn níu bước chân ai đó dừng lại ở nơi đây.

-Thiên Quốc, dừng lại, tôi đồng ý với cậu là được ý gì?

Tiếng kêu của cô gái đó như tuyệt vọng, bỗng từ đâu một tiếng nói ở đằng sau phát lên:- Còn gì nữa không?

-Tôi cũng thích cậu là được chứ gì? Tiếng nói cô nhỏ dần cho đến khi người con trai kia khuất bóng. Cặp đôi hàng mi xuống, một giọt nước mắt cô rơi trong vô vọng.

-Đừng khóc nữa nhóc nhỏ của anh, anh đang ở đây mà!! Quốc bước ra từ sau lưng cô và lau những giọt nước mắt. Ngược nhìn lên cô bỗng ôm chầm lấy anh vào lòng:-Đồ đáng ghét sao cậu làm gì cũng không bao giờ hỏi ý tôi hết là sao? Chiếc điện thoại cậu tự ý mua, cậu còn bắt tôi lên xe mà không được đồng ý, và bây giờ cậu bỏ đi và không nói với tôi là sao hả? Đôi tay cô liên tục đâm vào bờ vai vững chắc ấy. Nhưng trái lại anh chỉ cười và hôn lên trán cô:-Ngốc ạ, làm sao để theo đuổi một người không yêu mình được chứ!!

-Tôi cho phép cậu làm người yêu tôi nhưng với điều kiện đợi tôi soạn thảo cậu phải kí vào.

-ok ok, nhưng anh cũng phải có một điều kiện, đó là Thư phải gọi Quốc là anh.

-Sao lại thế tôi hơn tuổi Quốc mà.

Cốc yêu vào đầu Thư một cái Quốc beo hai má của cô:-Này Trương Quỳnh Thư, dù người đàn ông có ít hay nhiều tuổi nhưng khi làm chồng người phụ nữ họ sẽ luôn bảo vệ và che chở cho người mà họ yêu. Vì vậy, khi là vợ chồng người đàn ông luôn được gọi bằng anh là thế đấy. Nhưng dù sao thì ” Bà già khó tính, em yêu chị!!”

Quốc ôm cô vào lòng rồi ghé sát tai cô và thủ thỉ:-” Từ nay nhớ gọi anh là anh rõ chưa”

55. Chương 53:

Đúng 9h30 Quỳnh Thư và Thanh Hà đã về đến sân bay để trở về Hà Nội. Mọi kế hoạch ở Đà Lạt họ đã hoàn thành xong hết rồi. Hải Bò đã bị bắt từ mấy hôm trước , đương nhiên người lập công là chú công an đẹp trai Hoàng Dương. Còn Mỹ Kim con gái ông ta đã được đưa vào trại cải tạo thanh niên do vi phạm nhân cách và có dấu hiệu nghiện ngập. Thế là nỗi lo Đà Lạt đã được trút bỏ. Đà Lạt hôm nay đã khác Đà Lạt của những ngày trước.

Hẹn nhau ở cổng cộ gần sân bay, Thanh Hà đợi Quỳnh Thư đến rồi mới bước vào. Nhưng có một điều mà cô không ngờ rằng, lũ học sinh và cả những giáo viên kia nữa đã tập trung đông đủ tại sân khách sân bay tiễn hai người.

Một dòng chữ vàng trên băng zôn đỏ chói đã làm xuyến xao trái tim của hai cô nàng về con người Đà Lạt:” Tạm biệt hai cô, chúng em yêu cô và mãi mãi nhớ đến cô”. Khi nhìn dòng chữ cùng tiếng hát Tạm biệt nhẹ được vang lên mà Thanh Hà và Quỳnh Thư không cầm được nước mắt mà nhanh chóng đến ôm lũ trẻ. Chúng thật sự đã lớn rồi.

-Các em, sao lại dám trốn học tập thể có muốn cô cho vào sổ ghi đầu bài không hả?

Sau lời trách móc, lũ trẻ xúm lại hai cô gái kia:-Cô ơi cô đừng bỏ tụi em, cô ghi tụi em vào sổ ghi đầu bài cũng được, cô ở lại đi tụi em sẽ ngoan ngoãn và không để cô phiền lòng nữa đâu ạ.

-Các em thân yêu của cô, hãy chăm học lên nhé! cô hứa cô sẽ quay lại thăm bọn em vào một ngày sắp tới. Chúng ta không gặp nhau trực tiếp thì cũng có thể gặp nhau trên mạng mà đúng không.

-Cô hứa nhé!!

-Cô hứa, nhưng các em phải chăm ngoan học giỏi nhất là phải thi được vào Đại Học nghe chưa?? Thôi các em về đi.

Chia tay với lũ học sinh và thầy cô giáo trong trường hai cô gái quệt những dòng nước mắt hạnh phúc bước vào trong sân bay để về Hà Nội. Còn đám học sinh cứng đầu kia thì chúng vẫn còn đứng đó cho tới khi chúng nhìn thấy chiếc máy bay cất cánh lên bầu trời và biến mất vào đám mây xanh đang trôi dạt về mảnh đất Hà Thành kia.

Thùy Linh sau sự mệt mỏi nên cô đã quyết định rúc trong chăn mà ngủ mà mặc kệ mọi tác động ngoại cảnh. Nhưng dường như mọi chuyện sẽ không như cô mong muốn. Gõ nhẹ cánh cửa mà không thấy cô trả lời, mẹ cô liền mở cửa mà bước vào. Lắc đầu nhìn cô con gái sắp ra mắt mẹ chồng mà như thế này bà thật lag ngán ngấm.

-Này Linh, chuẩn bị đi mẹ chồng tương lai sắp tới rồi đấy.

-Mẹ đi mà gấp, con không gấp.

-Thế bây giờ cô muốn thế nào, xuống gặp anh chàng trẻ hay là lão Do con nhà bà Dự bên kia xóm làm nghề bơm sửa chữa xe đạp.

Nghe mẹ cô nói cô bực mình tức chần ngồi dậy. Lại kể cái lão Do, hần cũng chạc tuổi cô, hồi bé thích cô lắm nhưng bần bần mọi mọi nên luôn bị cô bắt nạt chưa kể anh ta bị cà lăm, tóc tai thì như bị giật điện 200V. Anh ta một người đàn ông đập troai sở hữu một làn da bánh mật màu như cái cột nhà cháy cùng với nụ cười đẹp rạng ngời mà không chói khiến cô nổi da gà. Vào mấy hôm về trước nghe tin cô sắp xuất giá lấy chồng(bà mẹ cô tung tin buôn chuyện đây mà) hần ta bằng sống bằng chết ngồi ở cổng nhà cô đòi canh không cho thằng nào đến gặp. Mặc mọi sự đánh chửi vẫn một lòng hần ta ngồi đấy. Thấy vậy cô liền bày cách, mua một gói thuốc xổ hạng trau cho vào cốc nước cam cho anh ta uống và...mọi chuyện tiếp theo mọi người đã biết. Tuy cách này gọi là cách chơi bẩn nhưng vô cùng hiệu quả khả khà.

Thôi thì thế nào thì thế, nghĩ vậy cô đứng dậy thay quần áo theo mẹ xuống nhà. Chải qua loa đầu tóc, mặt chỉ đánh thêm chút son cho nhìn người nó tươi tỉnh cô bước xuống nhà. Nhưng vừa bước đến cầu thang thì tiếng chuông điện thoại của cô vang lên:

-Alo, về chưa.[rồi rồi tao qua luôn].

Cô vui vẻ đáp lại khi thấy Thanh Hà gọi đã về Hà Nội, vui quá hai tháng không gặp nó mà sao cô thấy nhớ quá chừng. Túm chiếc túi xách cô chạy xuống lầu thì đập ngay vào mắt cô là...

-Là anh ư? bác gái, bác trai .. Cô trở hai con mắt nhìn lần lượt ba con người ngồi trên ghế salon nhà cô. Chuyện quái gì đây?-Sao ba người lại...

Nghe cô nói mẹ cô kéo tay cô ngồi xuống hỏi: Con quen Phong và hai bác sao?

-Vâng ạ, họ là hai người hôm qua con đến gặp đó mẹ. Cô tỏ vẻ bực tức để vạch ra sự xấu xa của họ thì trái lại mẹ cô bỗng cười lớn phá tan bầu không khí ngột ngạt:-Đây gọi là có duyên đây hai anh chị nhỉ? Nói rồi bà quay lại cầm tay con gái an ủi -Con thông cảm , hai bác bị mẹ ép buộc là phải để thằng Phong chi mẹ nên họ mới làm như thế.

-Đúng đúng ..là như vậy đó mẹ Phong tiếp lời biện luận.

Mọi chuyện xảy ra đúng là bất ngờ, vừa hôm qua họ đuổi cô đi và hôm nay lại muốn cô ở lại. Ôi...đời không như là mơ...

Nhìn thấy cô bất ngờ ,Phong thấy vui trong lòng. Anh cũng không ngờ có trong cuộc sống lại có chuyện trùng hợp như thế, những miễn sao cô sẽ là vợ anh thế là đủ.

Gia đình Phong tối đó ở lại nhà Linh ăn bữa tối do nhóm đàn bà phụ trách nấu nướng: Hai bà thông gia và Linh. Có vẻ như mẹ phong đã quên hết chuyện hôm qua thì phải, tại cô thấy bà hòa đồng vui vẻ kể chuyện này chuyện nọ của Phong cho cô nghe. Chưa kể cách nói chuyện ngọt như mía lùi, một tiếng kêu con dâu, hai tiếng kêu con dâu làm cô ngượng ngùng.

Thế là một bữa ăn gia đình vui vẻ được diễn ra khiến cho ai cũng cảm thấy thoải mái và hài lòng. Duy chỉ có hai người đang khổ sở vật lộn bên ngoài cánh cửa kia.

-Bốp..Sao mày đánh tao. Thanh Hà xoa xoa bờ vai vừa bị Thư đánh.

-Ý so dy en lai em yêu dấu, anh vô tình đánh con muỗi nhưng đánh lộn phải con bò.

Vâng, vô tình nhưng ý nghĩ cố ý chứ gì??? Mà con Linh nó đi đâu ý nhỉ, muỗi cắn đau quá!!

Nghe Hà hỏi Thư bỗng đứng dậy đặt chiếc túi xách cạnh cái vali và gọi cho Linh. Thật là buồn khi gọi hoài gọi hoài mà chỉ thấy mỗi tiếng tút dài. Haizzi.

-Thùy Linh, được lắm kiểu này thì mi chết chắc rồi.

56. Chương 54:

Sau cuộc điện thoại, Quốc phóng chiếc Limo của mình tới thẳng căn biệt thự ở ngoại thành Hà Nội. Đó là một căn biệt thự rộng rãi với bãi cỏ xanh chơi tennis, vườn hoa hướng dương dạo chơi và cả một bể bơi xanh mát. Một căn biệt thự như cách biệt với thế giới bên ngoài với những hàng cây cao tít được trồng xung quanh. Nhìn từ xa ắt hẳn ai nghĩ trong đó có một căn biệt thự lộng lẫy, vì bao quát bên ngoài là cây tực như một đồi nhỏ mọc lên. Người ta gọi là tốt gỗ hơn tốt nước sơn. Dù vẻ bề ngoài căn biệt thự là những nét xấu xí đơn sơ thì bên trong lại là ngập tràn màu lấp lánh. Khu biệt thự cách trung tâm của anh khoảng hai ba trăm mét về phía đông, vì vậy sau khoảng hai tiếng là anh đã có mặt ở đây. Không đợi chiếc cổng mở hẳn, anh phóng thẳng xe vào đến tận cửa nhà. Bước xuống xe vứt chiếc chìa khóa cho tên bảo vệ, anh chạy một mạch lên phòng của ba anh.

“Uỳnh” tiếng cửa va vào tường sau cú đá ngoạn mục vang lên âm căn phòng. Nếu là một người yếu tim thì có lẽ sau tiếng kêu sẽ phải cấp cứu. Nhưng đối với ba anh thì lại khác, ông vẫn bưng khuôn mặt nghiêm nghị cùng chén trà nóng vẫn nhấp ở môi. Ngồi ở bàn làm việc với chiếc ghế đẩu, đôi mắt ông sắc lạnh nhìn đứa con trai bất trị trước mặt. Nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, ông ra hiệu cho tên thư kí lui ra ngoài.

-Ngồi xuống ghế đi. Ông, vẫn với nét mặt mặt nghiêm túc lạnh lùng mà bước đến ghế sofa.

-Có chuyện gì ông nói luôn đi, tôi không rảnh. Quốc búng búng đi vào ngồi, không thèm chào anh ngồi phịch xuống với khuôn mặt khó chịu. Nếu ông ta không nhắc đến vụ bàn bạc chuyện hôn lễ thì anh đâu có thừa hơi đi về nhà.

-Cứ từ từ uống nước đã rồi ba nói cho nghe. Là một thằng đàn ông thì con nên học cách bình tĩnh và kiềm chế ở mọi thời điểm. Vừa nói đôi tay ông vừa rót hai tách trà đặt lên bàn. Nghe thấy vậy, anh làm một hơi hết trọn ấm trà và đương nhiên vừa bị sặc lại vừa bị nóng nữa.

-Uống trà là cả một nghệ thuật đấy con trai, không phải ai cũng uống được đâu. Để uống một li trà xanh ngon thì người ta phải pha trà theo đúng chuẩn mực. Nào thì nước ra sao, chè như thế nào...

-Rốt cuộc có chuyện gì thì ông nói nhanh lên, tôi bận.

Bỏ ngoài tai lời của anh, ông vẫn tiếp tục giảng giải cách pha trà khiến cho anh càng bức tức.

Sau mười phút giảng đạo pha chè. Ông chợt dừng lại và nhắc điện thoại gọi ột ai đó. Nhếch miệng cười, ông đặt chiếc điện thoại xuống và quay về chỗ của mình. Là ai thì không biết, nhưng một khi ông đã nhếch miệng cười thì ắt hẳn là có lí do và là một điềm xấu. Điều này anh đã thấu và anh đã dự trước được kết quả ình.

Nhưng trước khi về salong, ông còn quay lại chiếc bàn lấy tập phong bì gì đó đưa cho anh.

-Gi đây?

-Con cứ mở ra xem đi rồi ta nói chuyện tiếp. Không thèm nhìn vào đứa con trai, ông nhấp chén trà xanh rồi trở về bàn làm việc.

Nghe ông nói, anh cũng lật đặt mở ra xem. Thật ngạc nhiên khi trong đó là ảnh của anh và Quỳnh Thư đang ôm nhau khi họ ở sân bay Đà Lạt. Khốn khiếp, ông ta dám theo dõi anh ư? Vứt đồng ảnh xuống bàn, anh hét lên bức tức:-Ông muốn gì?

-Đúng là con trai ta thông minh đấy, thôi thì ta cũng nói luôn cho nó vuông,ta muốn con với con nhỏ đó chia tay đi.Nó không có tư cách gì làm con dâu ta.

-Hứ!! Ông đang dọa tôi đấy à. Nếu tôi trả lời không thì sao? Anh nhếch miệng với vẻ mặt thách thức.

-Ta không có dọa mà đang làm thật. Nếu con không chia tay với con nhỏ đó, thì nó sẽ chết. Có phải nó ở phòng C115 trung cư C không?

-Ông, khốn nạn. Quốc nắm chặt tay đâm vào tường. Xoáy núm cửa anh định quay đi thì tiếng ông vang lên khiến cho đôi chân anh chùn bước:-Hôm nay ở lại nhà, mẹ con với con dâu tương lai của ta sắp về rồi, ở lại mà ăn cơm đoàn hoàng không thì biết rồi đấy.

Vẫn hướng đó anh bước ra khỏi phòng. Đôi chân anh vẫn bước những sải rộng như thuở ngày nhưng nó có chút ngập ngừng ở cầu thang. Nếu anh đi bây giờ thì cô sẽ chết. Anh không muốn như vậy. Nhưng nếu anh nghe theo lời ông ta thì cô sẽ bị tổn thương, sẽ ghét anh và oán hận anh cả đời. Anh phải làm sao đây.

Ngày hôm trước Hoàng Phong có nói chuyện với ông ta nhưng kết quả thất bại. Đi du học chỉ là cái cớ để bắt anh kết hôn với một con nhỏ anh chưa từng yêu. Anh biết rằng một khi anh đã bước sang Mĩ thì khó lòng có thể quay về. Thôi thì thà thấy cô hàng ngày mà sống tốt là anh vui rồi. Oán anh cũng được, thù anh cũng không sao, chỉ cần anh biết, cô đã từng yêu anh là đủ rồi.

Một mỗi, anh đứng dậy bước vào căn phòng của mình. Sao bây giờ anh thấy nhớ cô quá, chẳng lẽ gọi cho cô sao. Mở chiếc điện thoại ra anh thấy trên màn hình là một cô bé dễ thương, ai bảo đây là cô gái 23 tuổi chứ !!

-Bác ơi để con nấu món thịt hầm này cho. Con nhớ là Quốc thích ăn món này lắm.

-Con vẫn nhớ nó thích ăn món này à, thế thì con nấu giúp bác để bác lên kêu thằng Quốc xuống nha.

-Anh Quốc đã về rồi sao bác.

-Ừm-Người phụ nữ gạt đầu cười hiền hậu- Bất ngờ không con.

Tiếng nói chuyện của hai bác cháu thật là thân quen. Cô bé trong đó chính là Hà Linh cũng có thể coi như là thanh mai trúc mã đối với Quốc. Có vẻ như cô thích anh từ khi mới năm tuổi. Không biết lúc đó tình cảm như thế nào nữa nhưng mỗi khi thấy những đứa con gái chơi xung quanh Quốc cô cảm thấy khó chịu, cô còn ghét những thằng con trai hay rủ anh đi chơi bỏ mặc cô. Nhớ lần đó, lần mà sinh nhật sáu tuổi của cô cũng là lúc gia đình cô chuẩn bị sang Mỹ định cư. Cô đã khóc rất nhiều, mặc ọi người an ủi, cô bỏ chạy ra sân cỏ sau vườn nơi mà cả hai đứa hay ra đây chơi trò gia đình. Thấy cô mất tích, cả nhà sốt vó đi tìm và người đầu tiên tìm thấy cô là Quốc.

-Quốc à, mai Linh đi rồi Quốc có nhớ mình không?

-Hà Linh mình có chứ, mà thôi nín đi mai đi rồi khóc nhè là xấu lắm đấy.

-Thế thôi mình không khóc nữa, mà cậu có thể thực hiện lời hứa với mình được không?

-Điều gì?

-Cậu phải hứa, mai sau cậu chỉ có thể lấy mỗi một mình mình làm vợ được thôi đấy.

-Mình hứa.

-Thế thì móc ngoéo đi.

Hai đứa trẻ hồn nhiên chơi trò cô dâu chú rể như để chứng minh cho lời hứa của mình. Chúng cùng cười cùng đùa cho đến khi mặt trời khuất bóng và nhường chỗ ăn đêm tĩnh lặng.

-Cô Linh, cháy rồi... đang miên man nhớ lại cái thời xưa ấy mà Hà Linh quên mất là mình đang nấu ăn. Giật mình sau tiếng nói của người làm thì cô mới nhận ra thịt đã cháy hết rồi.

-Chắc, làm sao đây, cô kia, nấu giúp tôi để tôi lên tắm cái đã. Mà này nếu bảo ai nấu thì cứ bảo là cô Linh nấu nhớ chưa. Giúp tôi đi vì một khi tôi đã làm bà chủ thì tôi sẽ phong cho cô chức quản gia ok.

-ok. Cô người làm toe toét trước lời hứa kia.

Nhéch miệng cười Hà Linh điệu đà đi lên phòng. Ngược khuôn mặt của mình như một thiếu phụ nhân tương lai, cô nhìn mọi vật với nửa con mắt. Nhưng khi đến bậc cuối cùng để lên tầng hai thì cô vấp ngay phải bậc cầu thang và ngã.

-Cầu thang chết tiệt, ta mà đã làm thiếu phụ nhân rồi thì ta sẽ phá nát mày đi xây mới à xem. Dẫm chân bực tức cô định bước đi thì nhìn thấy chiếc ví da ở dưới đất. Theo bản tính tò mò cô nhặt lên xem. -Oa-trong đây có bao nhiêu là tiền luôn, mà lạ thật lại có cả bức ảnh của Quốc và một cô gái khác. Chả lẽ... được cô sẽ tìm ra cô ả đó là ai.

Nhéch đôi môi xinh đẹp của mình với một đôi mắt gian xảo, cô tiến về phòng mình ngâm cứu kế hoạch.

57. Chương 54:

Đã hai tiếng trôi qua mà Quốc vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại. Chờ cho đến khi chiếc điện thoại vang lên tiếng kêu thông báo “pin yếu” anh mới đặt chiếc điện thoại xuống. Day day đôi mắt mệt mỏi, anh ngồi dậy đi tắm cho tỉnh táo tâm hồn.

Bước ra khỏi phòng với chiếc khăn lau mặt thì cũng là lúc mẹ anh gọi anh xuống ăn cơm.

-Quốc, con tắm rửa chưa, xuống ăn cơm đi nào?

-Dạ mẹ. Anh quay mặt lại đáp một cách hờ hững khiến mẹ anh lo lắng.

-Con làm sao thế bị ốm hả con. Vừa nói bà vừa tiến sát vào người Quốc sờ trán hỏi thăm. Nhẹ nhàng gạt đôi tay mẹ ra, anh mệt mỏi ngồi thụp xuống giường.

-Mẹ con mới 18-19 tuổi thôi, sao mẹ lại bắt con kết hôn sớm như vậy. Sự nghiệp con chưa có chưa kể người kết hôn với con lại là một người con không yêu và chưa từng quen biết...

Nghe đứa con quý tử của mình nói chuyện bà mỉm cười ngồi xuống cạnh an ủi:-Con là đứa con trai duy nhất trong gia đình nên sẽ phải nối dõi sự nghiệp của cha, mà con dâu của mẹ đâu có xa lạ gì đâu con cũng quen chứ bộ.

Diễn viên ca sĩ hay nói chung là giới Sobiz nói chung, khi đã làm nghề này thì họ phải buộc thích nghi phải vững tâm can để giữ lấy nghề vì một khi đã nổi tiếng thì ắt hẳn sẽ bị nhiều người soi mói đời tư. Nhưng riêng anh, anh thà bị như vậy còn hơn phải kế nghiệp cái sự nghiệp đồ của ông. Vả lại quen, anh quen ai chứ!! Ngoài Quỳnh Thư là tình yêu đầu đời của anh và bạn của cô ấy thì không một cô gái nào anh có thể gọi là quen thân.

-Hà Linh, con nhớ cô bé đó chứ!!-Biết con trai mình không thể nghĩ ra vì cũng đã mười mấy năm rồi nên bà đành gọi tên con bé cho anh thử suy nghĩ để nhớ lại.

Hà Linh cái tên quen thật, chẳng lẽ là... Anh bắt đầu hình dung lại trong đầu mọi thứ xảy ra trong quá khứ.

Nhìn thấy tâm trí con trai mình đang bay lên trời về những chuyện ngày xưa bà liền xuống nhà trước xem lại chuyện nấu ăn. Còn anh thì đương nhiên vẫn trong cơn mộng đó. Anh nhớ được một bé gái có lúm má đồng tiền hay theo đuôi anh hay mè nheo anh và đặc biệt là thích chơi với anh. Anh nhớ một buổi chiều tà chầy đầy ánh nắng, cô bé đó thủ thủ với anh: Mai sau anh nhất định phải lấy em làm vợ nhé chưa?

Ngồi thẩn ra một lúc anh mới bước xuống nhà để ăn tối, chạy đến bên bàn ăn thì đã thấy ba mẹ anh ngồi sẵn ở đó chờ đợi. Kéo chiếc ghế ra và định ngồi thì một giọng nói không cảm xúc lên tiếng:- Hà Linh nó kêu một, con mang đồ ăn cho cả hai đứa lên phòng nó đi.

-Có chân thì tự chạy xuống ăn vả lại trong nhà có người làm kêu họ giúp là được rồi, tôi không rảnh. Nói rồi anh vẫn vô tư ngồi xuống lấy bát ăn cơm-Con mời hai người ăn cơm.

Nhìn cái thái độ không vàng lười của anh, trong lòng ông rất giận nhưng bên ngoài thì vẫn lạnh như băng kèm theo một phong thái vô cùng ung dung như thách thức anh có dám làm:-Được rồi chị Hồng mang đồ ăn lên cho cô Linh để cậu chủ ăn xong mai còn đi gặp...

Nghe tiếng ông nói, anh hạ đôi đũa xuống bát: Tôi đi.

Bước ra ngoài phòng tắm với một chiếc khăn cúp ngang ngực và chỉ dài đến đùi cô vui vẻ ngấm lại mình trong chiếc gương to đứng ở tủ. Xong xuôi cô cầm chiếc điện thoại ở bên cạnh và tiến lại cái cửa sổ trên tầng, chỉnh lại chiếc khăn quần ở đầu cô gọi cho ai đó.-Alo, ba à,[..] vâng mọi thứ vẫn ổn, kế hoạch sắp thành công rồi, cứ đợi nhé, bai ba.

Tắt chiếc điện thoại, cô vươn nửa người ra ngoài cửa sổ để hít thở không khí trong lành ở nơi đây. Khoác trên người mỗi chiếc khăn tắm mỏng cô tựa vào thành cửa trông thật là sexy với đôi chân dài thon nhỏ, làn da trắng mịn. Rút chiếc khăn trên đầu, một làn gió nghịch ngợm thoảng qua khiến tóc cô tung bay che đi nửa khuôn mặt sắc sảo của mình. Một sắc đẹp bí ẩn cuốn hút mọi sự thèm thuồng của bọn đàn ông.

“Cốc cốc cốc”

Nghe tiếng gõ cửa, cô vội vàng vén hết tóc sang một bên vai để lộ bờ ngực trắng trẻo quyến rũ của mình. Nhẹ nhàng bước đến cánh cửa với nhịp đánh móng từ trái sang phải, trông cô như tinh tinh bị thọt vậy. nhìn qua khe cửa cô mới mở cửa ra cho anh đi vào.

-Bất ngờ không anh. Hà Linh mỉm cười thật tươi, một tay chống hông một tay thả lỏng nhìn anh.

Thấy cô như vậy, anh chẳng hài lòng một chút nào. Thời gian qua đã khiến cô quá khác so với hồi nhỏ. Dẫu biết rằng trong cuộc đời ai ai cũng phải thay đổi nhưng thực sự cô đã thay đổi quá nhiều. Nhìn cô anh không nói gì, với khuôn mặt lạnh thính không cảm xúc, anh bước vào và đặt đồ ăn lên bàn cho cô:-Em kêu mệt mà lại ăn mặc thế kia à. Mới có 18 tuổi đầu mà đã đua đòi rồi sao?

-Anh này, ở bên nước ngoài họ toàn như thế thì... Chưa để cô nói hết lời Quốc đã chen ngang hòng:-Nhưng đây là ở Việt Nam là nhà anh và anh không thích như thế.

Biết anh giận dỗi cô nhẹ nhàng tiến đến sát lưng anh, vòng tay cô ôm anh trong lòng từ sau lưng:-Nếu anh thích em sẽ đổi, nhưng dù sao thì chúng mình cũng sắp kết hôn, ăn mặc ở đâu chứ trong phòng mình làm sao mà ngại.

Nghe cô nói mà anh tức giận tột cùng. Hất mạnh đôi tay cô ra anh quay mặt lại nghiêm nghị:- Hà Linh, em rất tốt nhưng anh rất tiếc em với anh sẽ không bao giờ vì anh chỉ xem em như một người em gái. Xin lỗi!!

Nói rồi, anh bước đi thẳng bỏ lại cô một mình trong căn phòng đó . Tại sao chứ! Là do cô nói linh tinh gì sao? Hay là anh thấy cô không đủ nhan sắc để sánh bên anh. Một loạt suy nghĩ tung tăng liên tiếp nhảy bổ vào đầu cô. Ôm tim đau khổ cô khổ ngồi sụp xuống giường .

Sau khi phải xa anh, xa quê hương sang nước ngoài sinh sống thì cô chỉ biết ăn và ăn cho đến khi phát phì như cái thùng phi di động thì cô mới nhớ đến điểm dừng.Soi mình trong gương và nhớ đến lời anh từng nói:’ Quốc thích những cô bé nhỏ nhắn dễ thương và đặc biệt là không khốc nhè!!” mà cô đã quyết tâm giảm cân. Đã biết bao nhiêu lần cô phải nhập viện do tụt hấp huyết vì nhịn ăn, biết bao nhiêu lần cô phải đến bác sĩ vì trật khớp bong gân do chạy nhiều. Tất cả mọi thứ cô làm chung quy cũng chỉ vì anh, vậy mà anh phũ phàng chối bỏ tình yêu cô dành cho anh một cách phũ phàng vậy sao????

Nhấp chén trà xanh, ông ngả người sang chiếc tựa đằng sau. Đang lim dim con mắt để thưởng thức từng hớp trà đang lan tỏa vào trong từng tế bào con người ông thì một tiếng gõ cửa vang lên:

“Cốc, cốc, cốc, bác ơi, con Linh đây ạ, con có thể gặp bác được không?” Hà Linh đã thay một chiếc váy ngủ kín đáo đến bên cửa gọi phòng ông.

-Cháu vào đi. Ngẩng khuôn mặt lên. ông lấy chiếc kính ở trên bàn đeo vào mắt và nhìn thẳng ra cửa.

Hà Linh bước vào với một khuôn mặt nai tơ đầy giả tạo, bẽn lẽn ngồi xuống ghế bồng dưng nước mắt từ đầu tuôn rơi xối xả:-Dạ bác ơi, cháu muốn thưa với bác, thật ra chuyện này cũng không phải chuyện to tát gì cả nhưng cháu cứ xôn xao trong lòng nên cháu muốn ngỏ lời tâm sự với bác. Nhưng cháu sợ bác phiền nên...

-Hà Linh con sắp trở thành con dâu của ta rồi, có điều gì cứ nói, ai bắt nạt bác sẽ bảo kê. Mà bây giờ con cứ gọi ta là ba chồng luôn đi.

-Dạ ba-Hà Linh lau giọt nước mắt cá sấu và diễn một cách tự nhiên như đúng rồi- Chuyện là, anh Quốc anh ấy chỉ coi con như một người em gái mà con lại yêu anh ấy rất nhiều. Anh ấy bảo rằng anh ấy đã có người yêu và anh ấy sẽ lấy người đó. Nghe xong con đã rất buồn, con muốn chết ba ơi, anh Quốc yêu người khác rồi anh ấy không muốn kết hôn với con thì con sống có ý nghĩa gì nữa chứ ba, con khổ quá ba ơi. Càng nói cô ả càng khóc như được mùa, nước mắt lăn tăn rơi như nước chảy. Thấy đứa con dâu yêu quý đau khổ như thế trong lòng ông xót xa đến vô cùng. Tiến gần đến đứa con dâu, ông ôm cô vào lòng an ủi:- Con yên tâm, con nhỏ đó làm sao sánh được với con. Con cứ chờ một thời gian nữa, ba sẽ giải quyết ổn thỏa, con nhỏ đó sẽ phải cút khỏi trên thế giới này. Yên tâm Quốc chỉ là riêng con mà thôi.

-Ba, ba không cần phải làm gì cho con cả, vả lại ba cũng lớn tuổi rồi ba nên nghỉ ngơi nhiều vào. Ba chỉ cần nói giúp con với anh Quốc là con mãn nguyện lắm rồi. Mà ba ơi, ba cho con địa chỉ của chị đó đi, con sẽ nói chuyện thuyết phục chị ấy.

-Đúng là con dâu ta ngoan quá, không như con nhỏ quê mùa đó.

Nghe con dâu nói, ông mừng thầm trong lòng vì đã không chọn lầm người. Còn cô khi lấy được địa chỉ từ người ba chồng cô xin phép đi về phòng để nghỉ ngơi. Nhếch miệng về chiến thắng, đôi mắt cô nhìn lại phòng ông với nửa con mắt của sự khinh thường. Xem ra trường đời đã dạy cho cô rất tốt về mặt diễn xuất để cô có thể thành công được ngay bây giờ. Còn Quỳnh Thư-cái người làm phải số phận không độ trời chung kia sẽ phải chịu một hình phạt đau khổ vì đã dám làm người yêu Thiên Quốc của cô. Cứ chờ màn kịch hay để xem.

58. Chương 55:

Hà Linh gõ cửa rồi bê luôn khay thức ăn lúc này vào cho phòng Quốc. Cô biết anh là một người dù có chuyện gì xảy ra nữa thì anh cũng sẽ không bỏ bữa. Vì vậy nên cô mới nảy ra ý kế hoạch hay này. Như dự đoán vừa mở cửa phòng ra thì Quốc cũng lấp ló ở cửa như là để xuống bếp. Mỉm cười với anh cô bước vào trong với dáng vẻ nhẹ nhàng. Đặt khay thức ăn xuống, cô quay người lại nói với anh:

-Em xin lỗi vì chuyện lúc này, thôi chúng ta có gì bỏ qua hết cho nhau nhé. Còn chuyện gì để tương lai tính.

-Thật là em nghĩ vậy.

-Thật mà.

Quốc nhìn sâu vào cái đôi mắt long lanh kia. Quả thật đôi mắt cô ta tỏ vẻ rất ư là chân thật và không thêm chút giả dối. Nhưng đối với một người bỗng nhiên đối xử tốt với mình thì anh cũng cần phải phòng tránh. Cười ậm ừ cho xong, anh bắt đầu cầm đôi đũa và ăn. Theo Thư lâu ngày anh cũng dần học tính thói quen, ăn thì chỉ nhìn vào bát thôi nhưng với trình độ mắt bồ câu trâu hai con vện hai kia thì anh cũng không chịu nổi mà phải cất lời đuổi khéo.

-Sao em không ăn đi mà cứ nhìn anh.

-À, em chỉ muốn xem cảm nhận như thế nào về thịt hầm kia thôi mà vì hôm nay chính tay em đã nấu cho anh đấy.

-Ừm ngon, ngon lắm.-Quốc gạt đầu qua loa rồi tiếp tục vào công việc ăn cho hết bữa.

Thấy anh ăn cơm với thịt có vẻ khó nuốt, Hà Linh liền đứng dậy đi đến góc bàn bên kia và rót cho Quốc một li nước lọc. Nhưng vừa đi được mấy bước thì cô đã bị vấp mà hất hết nước lên người anh. Vội vàng đặt li nước xuống bàn với gương mặt cô tỏ vẻ hối lỗi, cô ríu rít đứng bên anh mà xin lỗi:-Em xin lỗi, em không cố ý, anh có bị làm sao không?

Thật là nhức đầu với mấy câu nội dung y nguyên mà cứ lặp đi lặp lại làm nhảm bên tai. Cố tỏ ra gương mặt bình thường và không sao anh quay goắt vào nhà tắm thay đồ. Đợi anh đi xong cô mới bắt đầu thực hiện hành động cô mới nghĩ ra. Lấy chiếc điện thoại của anh, cô nhấn gì đó rồi để nguyên vị trí như ban đầu. Lúc anh ra thì cũng là lúc cô vừa thực hiện xong bước đầu của kế hoạch.

-Thôi muộn rồi, em đi ngủ đi có gì anh gọi chị Hồng lên dọn.

-Vây cũng được ạ.

Nói rồi cô vui vẻ bỏ về phòng. Ngày mai cô sẽ có màn kịch hay để xem. Con gái ai mà chẳng có máu ghen tuông tuông người.

Sáng hôm sau:

Quỳnh Thư vui vẻ thức dậy từ sớm chọn một bộ váy cho ngày đặc biệt. Nhớ lại cái tin nhắn hẹn hò đầy sắc sảo ấy mà khuôn mặt cô cứ đỏ ửng lên như hai trái cà chua. Thật lãng mạn mà. Vây là đúng 7h cô đã có mặt ở Time City chờ anh.

Còn Quốc, mới sáng tinh mơ anh đã bị Hà Linh lôi dậy đòi đưa cô đi Time City. Khổ thân khi anh không thể từ chối. Một cái nháy mắt ra hiệu từ cô anh đã khiến cho anh phải thực hiện tuân theo mà không được phản bác một lời nào.

Bước xuống chiếc xe Limo, anh giật mình khi thấy Quỳnh Thư ở đó. Chưa kể việc nhỏ Hà Linh cứ bám riết lấy cánh tay anh. Đôi tai anh bỗng nóng bỏng lên đến hàng ngàn độ mất. Mọi chuyện là sao? Quỳnh Thư- anh vẫn chưa có cơ hội để giải thích mọi chuyện mà. Anh sợ nhớ cô ấy hiểu lầm. Ông trời ơi sao ông nỡ đẩy tôi vào tình huống trở trêu như thế!!! Nhìn anh, nhỏ Mỹ Kim giận tím tái trong lòng. Cái con nhỏ Quỳnh Thư gì gì đó làm gì bằng cô mà sao anh lại giành nhiều tình cảm cho nó như vậy. Nếu đã vậy thì cô sẽ dập tắt tình yêu sai lầm này khi có thể. Quay ngoắt tâm trạng ba trăm sáu mươi lăm độ, cô quay sang mỉm cười với anh: Tụi mình vào kia chơi đi. Nói rồi cô kéo đôi tay anh đi vào.

Quỳnh Thư đứng từ xa và nhìn thấy cảnh hai con người đang quấn quýt tay nhau. Bỗng lửa trong lòng cô tăng ngàn ngạt. Cái thằng ngu này, hẹn hò mà đi ba hủ cha nội. Nghĩ lại, cũng tốt thôi, càng đông càng vui mà. Nghĩ vậy cô vui vẻ tiến đến bám vào tay anh, liếc mắt với người bên cạnh cô vui vẻ chào:-Chào em, chị là Quỳnh Thư, chắc em là em gái Quốc đúng không, thôi chúng ta đi vào chơi đi.

Quỳnh Thư nói một tràng dài không ngừng nghỉ khiến cho ả Linh không còn cơ hội mà châm biếm mạt xạ. Chưa kể sau khi nói, cô đã kéo tay Quốc đi trước bỏ lại ả với cục tức to đùng ở đằng sau. Nhìn thấy cô như vậy Quốc rất vui mà cũng rất lo lắng. Anh không biết nụ cười vô tư này sẽ mãi bên anh hay lại vô tình vì anh mà dập tắt.

Kết thúc buổi sáng với tình trạng đi ba nhưng luôn bị tách làm hai nhóm, ba người họ tạt vào một quán ăn trong siêu thị ngầm. Cầm cuốn menu trong tay, Quỳnh Thư vô tư gọi la liệt bao nhiêu là món ăn nhanh cô thích mà không thêm hỏi ý kiến của nhỏ Hà Linh hay Quốc. Sau khi đồ ăn được gọi lên thì cả ba người bắt đầu cầm đũa và bắt đầu cuộc chiến thức ăn. Ba con người ngồi chung một bàn nhưng chỉ phát lên hai tiếng nói chuyện rôm rả vui tươi, còn một khuôn mặt thì cứ lầm lì trút giận lên đĩa thức ăn. Được một lúc Quốc bỗng xin phép ra ngoài nghe điện thoại .

Có vẻ như thời cơ đã đến, Hà Linh nhanh chóng nhảy sang chiếc ghế của Quốc để nói cho cô về chuyện lễ đính hôn. Thầm vui sướng trong lòng khi ông trời cuối cùng cũng đã có mắt, cái cơ hội ngàn năm có một này nhỏ sẽ khai thác triệt để để đối phương tự động bỏ đi mà không thêm lời oán trách. Nhưng sự đời lắm bất ngờ, nhỏ mới ới tên cô thôi thì cô lại xin phép ra ngoài nghe điện thoại của người thân. Bực mình nhỏ dầm chân ngồi phịch xuống, cổ vất óc mà suy tính kế hoạch tiếp theo.

59. Chương 56: Quỳnh Thư Bị Bắt Cóc.

Sắp đến ngày đại hỷ của Hoàng Phong và Thùy Linh nên họ rất chi là bận rộn. Chỉ riêng cái phần trang phục thôi cũng đủ nhức đầu khi cô dâu và chú rể không ưng ý, chưa kể đến trang trí lễ đài, phù dâu...vân vân và mây mây. Nhưng với tinh thần cố gắng và sự giúp đỡ của mọi người thì mọi chuyện cũng đã ổn thỏa.

Lái chiếc xe ô tô vào khu biệt thự nhà Quốc, Thùy Linh và Hoàng Phong đã thấy sự tiếp đón nồng nhiệt của mọi người. Vui vẻ bước xuống xe, hai người họ cùng bước vào nhà. Yên vị trên ghế sofa, Hoàng Phong đưa tấm thiệp ọi người rồi mới ngỏ lời:-Thưa anh chị, sắp tới là lễ kết hôn của tụi em, mong anh chị đến dự và chúc phúc cho vợ chồng em.

-Đám cưới của chú làm sao anh chị có thể bỏ qua được. Mẹ Quốc vui mừng ra mặt khi đứa em trai mình cuối cùng cũng chịu lập gia đình. Còn ba Phong, ông còn mừng hơn khi cậu em dâu lấy vợ, thế là từ nay ông đỡ tốn sức lo nghĩ nhiều vì đã có vợ chồng em dâu giúp ông quản lí chi nhánh công ty bên này. Mọi người vui vẻ trò chuyện với nhau về chuyện xưa nay thì bỗng nhiên có một tiếng nói lạnh lạnh tiến vào phòng khách.

-Dạ chào chú Phong, còn chị đây là...

Nghe tiếng thấy tiếng Hà Linh, mẹ Quốc đứng dậy kéo tay nhỏ đi vào ngồi cùng và bắt đầu giới thiệu:-Linh con vào ngồi đây để mẹ giới thiệu, đây là cô Thùy Linh vợ sắp cưới của chú Phong, à giới thiệu với Linh (nói với Thùy Linh) đây là Hà Linh con dâu tương lai của chị cũng là vợ sắp cưới của cháu Quốc đây.

Uống được miếng nước, Thùy Linh bị sặc ngay sau khi nghe mẹ Quốc nói. Vuốt lưng cho cô, Hoàng Phong tỏ vẻ lo lắng:-Em có bị sao không?

-Không ạ. Tại em thấy hơi bất ngờ.-Lấy lại hơi, Thùy Linh quay sang hỏi mẹ Quốc-Chị ơi, Quốc đây mới 18 tuổi, kết hôn như vậy có quá sớm không ạ!! Vừa nói đôi mắt cô vừa chiếu những tia lửa điện vào người anh khiến cho anh rùng mình. Thực sự anh có muốn thế đâu, anh bị ép buộc mà.

-Dạ! thưa cô đằng nào thì chúng cháu cũng lấy nhau, sớm hay muộn thì cũng vậy ạ. Thôi thì cô chú lấy năm nay thì chúng cháu cũng dự định cuối năm cho gia đình ta có đại hỷ. Nhỏ Hà linh nhau nhau giải thích. -Mà lễ đại hỷ của cô chú vào ngày nào vậy ạ, cháu có thể tham gia cùng mọi người không?

-Được, được... Phong đáp ứng đưa cho nhỏ thiệp mời, rồi từ biệt ra về. Ở đây lâu với con nhỏ chắc anh tốn thọ mất.

Kéo tay Thùy Linh đi, Phong vội vàng đánh xe ra ngoài. Anh biết tính Thùy Linh, lúc này nhìn ánh mắt của cô anh đã biết ý định cho con nhỏ đó ra bã rồi. Chắc chắn cô không thể chấp nhận người đang phản bội lại bạn của mình. Thôi thì té trước không thì...đại họa sẽ ập xuống.

Ngồi trên xe, Thùy Linh bực tức đá vào cửa đằng trước:- Thật là trợ trên mà, Phong lái xe về trung cư, em phải nói rõ bộ mặt sở Khanh của thằng Quốc. Em không thể chấp nhận.

-Em bình tĩnh đi, mọi chuyện không phải như em thấy đâu. Thằng Quốc nó bị ép như vậy đấy chứ. Nếu nó không làm vậy thì Quỳnh Thư sẽ bị gặp nguy hiểm, em hiểu không?

-Em thật sự không hiểu nổi cái lão anh rể của anh thuộc dạng người gì nữa...

Cô nói mà như khóc khiến anh bồn chồn lo lắng. Anh biết cô là một con người cá tính nhưng cũng đầy cảm xúc và lòng nhân ái. Vậy nên anh đã dừng chiếc xe lại mà dỗ dành cô.

-Em yêu à, chúng ta phải tính chuyện của chúng ta trước chứ? Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, anh tin là vậy??

Nói rồi anh đặt trên môi cô một nụ hôn nồng ấm. Và đó cũng chính là nụ hôn anh dành cho cô trong lúc làm lễ ở nhà thờ như để khẳng định lời thề trọn kiếp bên cô. Một tà váy trắng tinh tể, một bộ vest trắng tinh khôi như thể hiện tình yêu vĩnh cửu của họ vậy. Cặp vợ chồng son bước ra ngoài cửa nhà thờ với bó hoa trắng tung bay lên bầu trời. Họ vui vẻ nắm tay nhau bước vào xe để chuẩn bị một cuộc tình trăng mật nồng cháy. Đặt lên môi cô một nụ hôn nữa Hoàng Phong thủ thỉ:-Bà xã, anh yêu em...

(hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

Thanh Hà sau khi là cô gái may mắn nhận được bó hoa thì cô mới bắt đầu cảm thấy được sự khác lạ.“Quỳnh Thư đâu?” một dấu chấm hỏi to đùng trong đầu cô. Lúc bước vào lễ đường đã không thấy Thư và Quốc rồi. Nghĩ rằng hai anh chị mãi tâm sự với nhau mà vào muộn nên cô và Hoàng Dương thế chỗ dâu phụ, rể phụ. Nhưng khi buổi lễ kết thúc thì bóng dáng hai anh chị cũng không thấy. Cô còn nhớ, tối hôm qua khi ở nhà mẹ đẻ của Linh, cô và Thư đã cá với nhau xem ai bắt lấy được bó hoa cô dâu. Thế mà bây giờ một cuộc điện thoại cô không nghe, bóng dáng cũng mất tích.

Thấy Thanh Hà lo lắng Hoàng Dương tiến đến rót cho cô một li nước để cô lấy lại tinh thần. Nhưng loay hoay thế nào cô đã chót đánh rơi. Nhìn chiếc li thủy tinh vỡ vụn trên sàn nhà, lòng cô chợt nhói lên một nhịp như để báo một điềm xấu sắp xảy ra.

Bỗng tiếng điện thoại của cô vang lên, vội vàng bắt máy mà cô không để ý đây là số điện thoại của Thư:

-Alo, ai đấy có phải Thư không?

-Bình tĩnh đi cô bạn, muốn tìm Thư hả? Để tôi nói cho cô biết, tôi đang giữ người bạn vô cùng thân thiết với tôi đấy. À quên...

Chưa kịp để hẳn nói tiếp câu Thanh Hà đã bực tức mà quát lại:-Khốn nạn, mày nói mau bạn tao ở đâu??

-Bình tĩnh đi chị Thanh Hà, tôi sẽ tắt máy và gọi lại khi chị bình tĩnh. ok...tít tít...

Nghे tiếng điện thoại tắt, Thanh Hà buồn lòng ngồi thụp xuống nền nhà. Nắm đôi bàn tay tức giận, đôi mắt cô ánh lên sự khát máu. Cô mà biết hẳn ta là ai thì nó sẽ tận mạng rồi.

60. Chương 57:

Vẫn bộ váy phụ dâu trắng từ sáng vẫn chưa thay, Thanh Hà mệt mỏi dựa vào tường chờ điện thoại. Đã hẳn mười tiếng trôi qua mà cái người dẫu mặt kia vẫn chưa hề gọi lại. Báo cảnh sát thì cũng phải chờ mười hai tiếng sau thời gian mất tích thì báo được. Thôi thì lại ngồi chờ điện thoại chứ giờ cô biết phải làm sao nữa. Chuyện Quỳnh Thư mất tích chỉ mình cô và Dương biết, cô không dám gọi cho bố mẹ Thư vì sợ họ sẽ đổ bệnh. Cô biết Quỳnh Thư là một người thẳng tính, tính lại trẻ con. Vì thế mà từ trước đến giờ cô chỉ tạo sự thân thiện mà chưa làm điều gì có lỗi với ai.

Dương nhìn Thanh Hà bơ phờ mà lo lắng chả kém. Mọi chi tiết dường như cứ đi vào ngõ cụt khiến anh không thể suy luận được điều gì. Cách giải quyết duy nhất chỉ có thể là ngồi chờ chiếc điện thoại này mà thôi.

“Tít tít tít” tiếng điện thoại cuối cùng cũng được reo lên. Nhưng lại là một số điện thoại khác. Thấy thế Hoàng Dương túm lấy cái điện thoại rồi nhét vào một con chip kết nối rồi mới để cô nghe.

-Alo, tôi Thanh Hà đây.

-Chào bà chị, đã bình tĩnh rồi ư?

-Có gì thì nói luôn đi. Thanh Hà cố tỏ ra bình tĩnh để nói chuyện với người lạ mặt này.

-Chị gái yên tâm, Quỳnh Thư vẫn khỏe mạnh lắm. Thôi thì để tôi nói nhanh gọn nhẹ. Quỳnh Thư đang ở chỗ tôi, muốn chuộc lại nó thì sáng ngày mốt phải có đủ năm trăm triệu mang đến chỗ XXX.. và tôi nhắc cho chị hay, đừng có báo cảnh sát làm gì không thì ngày mai xác của con Thư sẽ được phơi bày trước màn dân thiên hạ.

-Khốn nạn..Thanh Hà bậm môi hét lên trên điện thoại-Trò này xưa rồi con chó!!

-Bà chị bình tĩnh, trò cũ nhưng mà hiệu quả vẫn cứ hay chứ bộ, kể của tôi thì làm sao bắn bằng chị, mà bà chị đừng quên tôi đang giữ con tin đấy.

Chưa kịp moi thêm điều gì thì tiếng điện thoại đã tắt. Đặt chiếc điện thoại xuống bàn, Thanh Hà tiến lại gần chỗ Hoàng Dương xem anh điều tra được điều gì không?

-Mã điện thoại là “08” chắc chắn không phải ở chỗ mình. Nhưng anh nghĩ mục tiêu của hẳn không phải vì tiền đâu. Vì nếu cần tiền thì chúng sẽ hối thúc giục đưa tiền sớm nhất có thể. Có lẽ đây chính là cái bẫy để hại tội em đấy.

-Cả em nữa ư, nhưng là ai mới được chứ!!

-Điều đó phải đợi anh điều tra, à mà anh tìm ra rồi, đây là mã của Sài Gòn. Hoàng Dương tập trung gõ vào màn hình máy tính để tìm thêm thông tin về cuộc điện thoại. Nếu tìm được nơi phát sóng anh có thể khoanh vùng đối tượng, chứ cả Sài Gòn thì rộng lắm.

Sài Gòn ư? Cô có quen ai ở Sài Gòn đâu nhỉ? Ngồi thụp xuống ghế salong cô ngẫm nghĩ lại.Từ hồi đó đến giờ cô mới chỉ ra Sài Gòn một lần. Đó là ngày cô và Quỳnh Thư....chả lẽ...

-Hoàng Dương, có khi nào là nhỏ Mỹ Kim làm không?

-Mỹ Kim nó đang ở trại cải tạo thì làm sao có thể chứ!!! Hoàng Dương nghi hoặc câu nói rồi chợt nhớ cái ánh mắt sắc lạnh khi đi vào trại. Có khi lời cô nói là đúng, nhưng một người không có của cái vật chất thì làm sao có thể từ Sài Gòn ra tận ngoài Bắc mà bắt cóc được cơ chứ. Chắc chắn có uẩn khúc ở đây. Nhưng điều đầu tiên anh phải kiểm tra xem có phải con bé đã trốn trại rồi không.

Sau một đêm dài trôi qua, Quốc mệt mỏi mở mắt dậy. Xoa xoa hai thái dương anh bắt đầu nhìn mọi thứ xung quanh. Tự hỏi mình đang ở đâu thì anh nhận thấy người con gái bên cạnh. Là nhỏ Hà Linh sao? Đã có chuyện gì xảy ra mà sao anh và cô không tắm rửa che thân như thế này. Vội dậy mặc quần áo, thì một cánh tay vòng qua eo anh với lời nói thân mật:-Quốc ngủ tiếp đi, em buồn ngủ lắm, hôm nay ngày nghỉ mà anh. Giật mình, anh hất đôi tay đó ra mà mặc tiếp quần áo vào.

Nằm trên giường, thấy anh chẳng nói chẳng rằng mà cứ bước ra ngoài, Hà Linh vội vàng mặc tạm chiếc áo ngủ mà đuổi theo anh. Kéo anh ra, cô chạy nhanh đến cánh cửa để ngăn không cho anh đi.

-Quốc, hôm qua chúng ta đã vui lắm mà, anh còn nhớ không, anh nói rằng anh yêu em anh rất yêu em mà. Mới tối hôm qua thôi vậy mà hôm nay anh đã trở mặt rồi sao?

-Cô còn nói được sao. Là cô, trước khi buổi lễ cô đã chuốc tôi thuốc kích dục đúng không? Quốc trợn to đôi mắt tiến sát vào khuôn mặt cô. Nhìn anh cô hốt hoảng mà cúi gằm xuống đất. -Khá khen cho cô đã nghĩ ra kế hèn bẩn này, nhưng tôi nói cho cô biết, thân xác tôi dù có thuộc về ai, bị ai làm cho ô uế thì con tim này tôi chỉ yêu một mình Quỳnh Thư thôi cô hiểu không?

-Không, anh đừng vậy, em yêu anh mà, sao anh lại nở đối xử với em như vậy? Hà Linh lắc đầu khóc lóc đến thảm thương, đôi tay cô ôm chặt anh để giải thích. Cơ thể tình yêu trong cô đã hóa điên thật rồi. Vừa nói Hà Linh vừa cởi chiếc áo khoác ngoài ra để lộ thân thể trắng trẻo quyến rũ của tuổi đôi mươi:

-Tại sao anh lại chọn cô ta mà không phải em chứ! Hà Linh nhìn sâu vào trong mắt anh mà nói chậm rãi-Chúng ta đã là của nhau rồi đúng không anh !!

Thấy anh im lặng, cô lại tiếp tục tiến gần anh hơn. Đặt nụ hôn của mình vào bờ môi anh cô cảm nhận được sự thỏa mãn, sung sướng hơn khi cô thấy anh đáp lại. Chẳng lẽ anh đã đầu hàng cô rồi ư? Trong bụng cô bắt đầu phất cờ nở hoa đến mức nụ hôn cô dành cho anh bị ngắt nhịp. Cô không ngờ cái chiêu quyến rũ cô học được trên mạng nó lại có hiệu quả đến vậy?

Quốc nhếch môi cười đẩy cô ra, nhặt chiếc lấy chiếc áo anh khoác lại cho cô và không quên kèm theo một nụ hôn tự chủ.

-Cô muốn tôi lắm phải không, tôi đã thuộc về cô rồi đó, còn bây giờ tôi phải đi.

Mở cánh cửa, anh không bước đi hẳn mà không quên để lại cho nhỏ một lời nói: Cứ coi như tôi bố thí cho cô thân xác tôi một lần. Hãy biến khỏi đây trước khi tôi gặp cô lần thứ hai.

Nhìn anh bước đi sau cánh cửa khép lại, Hà Linh cười to như một con dã thú, tức mình cô ném hết đồ đạc trong nhà:-Thì ra là anh đang thương hại cô, anh bố thí cho cô. Trong mắt anh cô chính là một đứa thèm dục vọng đến nỗi lừa người lên giường với cô. Ngồi thụp xuống, cô nhớ lời nói tràn đầy yêu thương của anh vào ngày hôm qua:-Anh yêu em, yêu em rất nhiều, Quỳnh Thư à.

Tại sao lúc nào cũng là Quỳnh Thư hả anh, một tiếng anh gọi Thư, hai tiếng anh cũng gọi Thư. Cái thứ tình cảm hôm qua anh đặt trên người cô cũng chỉ là dành cho con nhỏ Quỳnh Thư đó thôi.

Anh bố thí cho cô hay là tự nguyện thì cái lần đầu tiên của anh cũng bị cô cướp. Thôi thì cô mà không có thì cô sẽ đập đổ. Nhấc chiếc điện thoại lên Hà Linh gọi ột ai đó:

-Xử nó đi.

61. Chương 58:

Gọi cho Quỳnh Thư không được, Quốc lo lắng đến mức không kịp thay cả quần áo mà chạy thẳng đến khu trung cư của cô. Bước tới phòng C115 sau khi chạy cầu thang bộ từ tầng một lên tầng sáu, anh không còn

hơi sức nào nữa mà chỉ kịp đập cửa hỏi cô mà thôi. Thấy cánh cửa bị đập liên tục mà không thấy tiếng ai gọi, Thanh Hà nhanh chóng chạy ra cửa xem tình hình. Vừa mở được cánh cửa thì cô đã thấy xông vào và kết quả là nằm thẳng cẳng ra đất.

-Quốc, sao cậu lại...

Chưa để Thanh Hà nói hết lời Quốc đã túm chặt lấy đôi bàn tay cô, đôi mắt anh đỏ hoe mệt mỏi cổ nhũm mảy lấy sức để hỏi:- Chị Thanh Hà, Thư đâu ạ, cho em gặp Thư với.

-Cậu cũng không biết Thư ở đâu sao?

Nghe cô nói, Quốc ngạc nhiên đứng dậy:-Ý chị là sao? Thư...

Gật đầu với những suy nghĩ của anh, Thanh buông tay ra và kêu cậu vào trong phòng khách nói chuyện. Rót li trà nóng đưa cho Quốc, cô mới kể :-Thư nó bị bắt cóc từ sáng nay rồi, chẳng lẽ cậu không biết sao?

-Bắt cóc.. Quốc đặt ấm trà xuống bàn với vẻ mặt suy tư. Tất cả các chi tiết rất trùng hợp. Sau khi anh tặng Thư bó hoa lan anh vừa mới xin của Thùy Linh thì bỗng nhiên anh có cuộc điện thoại. Nhưng thật lạ là sau khi nghe anh lại trả thấy ai trả lời. Vội quay lại thì Thư cũng biến mất. Anh nghĩ chắc cô vào nhà thờ để dự buổi lễ, định bước vào tìm cô thì có một tin nhắn từ Thư báo tới là cô bị một tên về XXX nhử trước, thấy vậy anh liền bắt taxi đến chỗ cô vừa tới. Nhưng thật là lạ khi vào nơi cô nhắn thì không thấy có ai ngoài bàn tiệc. Nghĩ là Thư dành ỉnh một buổi tiệc bất ngờ nên anh đã không nghi ngờ mà ngồi xuống. Nhấp lấy một li rượu nho ở trên bàn, anh cảm thấy mệt mỏi rồi lâm vào cơn mê lúc nào không hay. Và mọi chuyện tiếp theo chắc các bạn đã rõ.

Trời Sài Gòn đã vào khuya, vậy mà căn nhà nhỏ bên bến sông vẫn lấp lánh ánh đèn. Ánh sáng mờ ảo lúc đập lúc lên nhưng vẫn in lên hai bóng nhỏ trên vách nhà.

-Chị thông cảm, chỗ này hơi dơ dáy.Tiếng nói nhỏ nhẹ của một cô gái vang lên-Chị là người Bắc nhưng mặc chiếc áo bà ba này trông chị đẹp lắm đó.

-Thật không em-người con gái đối diện cười tươi đáp lại- Ở đây thôn quê trắng và sao hiện lên rõ nhỉ? Chứ ở chỗ chị quanh đi quẩn lại chỉ thấy nhà cao tầng thôi.

-Thế thì chị em mình leo lên nóc nhà ngắm nhé!!

-Liệu có trèo lên được không đấy??

Hai cô gái vui vẻ ra đằng sau trèo lên nóc nhà ngói. Nụ cười và niềm vui hòa tan vào màn đêm tường chừng u tối. Màn đêm đen điểm xuyến ánh trăng vàng nhưng một tấm nhung lụa dịu dàng. Ông Thần Nông hiện lên là một chú vịt đang câu trăng trên biển trời. Mọi thứ hiện lên lung linh như thiên đường vậy. Từ bé cô đã nghe tới ông thần nông nhưng đến tận hôm nay cô mới tận mắt nhìn thấy nó đẹp như thế nào.

Gối tay nằm ngửa cô hỏi cô bé bên cạnh:- Tại sao em lại giúp chị!!

-Đơn giản vì chị đã thức tỉnh được tâm hồn em, em không muốn đi vào vết xe đổ của ba cũng như muốn lấy lại kỷ niệm ẹ.

Nghe cô bé nói cô cười dịu dàng:-Em có muốn làm em gái thực sự của chị không?

-Chị nói thật chứ???

-Không đùa, móc ngoéo nào...

Giữa vầng trăng hiện lên hai bàn tay thon dài móc ngoéo với nhau như muốn thể hiện một lời hứa trường tồn cùng với thời gian. Trong cuộc sống, không ai là không phạm lỗi. Nhưng có điều là họ có biết sửa đổi không thôi.

Quốc lững thững trở về nhà đợi tin tức. Nếu không phải Thanh Hà ngăn cản thì anh sẽ bay ra Sài Gòn ngay lập tức để tìm cô. Đã quá 12h rồi vậy mà không có thêm một thông tin nào về cô cả. Anh lo cô có bị

làm gì không, thật sự anh lo, anh lo lắm. Bắt chiếc taxi về tới cổng, anh bưng vế mặt kèm theo đáng vế bắt cần đòi đi vào trong nhà.

Ngước khuôn mặt lên chào ba mẹ thì anh gặp ngay ánh mắt của ba mẹ nhỏ Hà Linh. Nhíu mày anh định bỏ lên phòng thì ba anh gọi lại:-Quốc ngồi xuống đây ba có chuyện muốn nói.

-Nói gì đây, kết hôn hả?Đừng có mơ, con sẽ không bao giờ kết hôn đâu.

-Thì con cũng xuống đây nghe ba nói đã chứ!!

Nghe ba nghiêm nghị nói anh đành nhắm mắt làm theo. Yên vị trên ghế salong với tách trà nóng, anh từ tốn chào lại hai người kia rồi mới nói thẳng vấn đề:-Có chuyện gì ba nói đi.

-Để ta giải thích cho cháu-Bố Hà Linh gạt lời mọi người để giải thích mọi chuyện:- Chuyện cưới xin sẽ bị hoãn ngay lập tức. Ta thay mặt nó xin lỗi cháu và gia đình khi đã không quản lý nó tốt. Thật ra con nhỏ tội nghiệp lắm, năm năm trước nó bị tai nạn giao thông may mắn là nó thoát chết, nhưng thần kinh lại có vấn đề. Lúc nào nó cũng gọi tên cháu, ngay cả khi ngủ nó cũng gọi tên cháu. Ta đã cho nó đi chữa trị nhưng nó không chịu thể rồi dạo gần đây thấy nó xử sự bình thường nên ta an tâm cho nó đi du lịch cùng bạn bè. Ai dè nói lại về gây lừa dối hại người.

-Ý bác nói là Linh bị thần kinh. Quốc ngăn người ra hỏi người đối diện. Nhận được cái gật đầu mà lòng anh xôn xao.

-Con yên tâm lúc này nó vừa về và đi lên phòng kia rồi. Bố anh mỉm cười nhấp chén trà nóng trên tay, thì đột nhiên tiếng chị Hồng la lên từ trên lầu:-Ông chủ, bà chủ, cô Linh cô ấy trèo cửa sổ bỏ đi rồi.

-Cái gì, trèo bằng cách nào cơ chứ??Ở đây là tầng hai chứ chả đùa đâu.

Nghe thấy tiếng nói mọi người sốt vó đứng lên hỏi xem tình hình. Vội chạy xuống lầu, chị Hồng hồn hồn kể:-Dạ con thấy dây thừng móc từ cửa sổ xuống, chắc cô leo bằng cách ấy đấy ạ. À mà con còn thấy hai bức thư này để ở trên bàn nên con mang xuống ọi người xem.

Mọi người đều lặng đi nhìn hai bức Thư trên tay chị Hồng. Họ không biết khi họ mở ra xem thì họ sẽ như thế nào. Nó sẽ là một niềm vui hay sẽ là những nỗi buồn ọi người người đây.

Đôi bàn tay Quốc run run nhận lấy bức thư và mở. Rút tờ giấy từ trong phong bì thì đột nhiên một tấm ảnh trượt ra , nhẹ nhàng đáp xuống nền nhà. Đứng từ xa họ nhìn thấy hai cô gái xinh tươi hiện lên bức ảnh. Hai cô gái mang hai nét khác nhau nhưng họ đều chung một niềm vui được cất giấu trong bức thư kia.

62. Chương 59: Kết Thúc Mọi Rắc Rối.

Nhặt tấm ảnh lên, đôi tay Quốc chạm vào gương mặt đó. Là Quỳnh Thư mà, nhưng sao cô lại...đi chung với Hà Linh như thế này. Nghĩ có chuyện gì đó uẩn khúc ở đây Quốc vội vàng mở lá thư ra đọc trước sự chờ đợi của mọi người. Ngồi xuống ghế anh cầm bức thư như một bản di chúc đọc trong toàn thể gia đình. (Ai biểu mặt ai cũng nghiêm túc quá làm chi).

"Mọi người thân mến, con là Hà Linh này.

Có lẽ khi mọi người đọc bức thư này cũng là lúc con đang ở một nơi rất xa với mọi người. Con biết là con bị chấn động thần kinh nhưng có lẽ bệnh trầm cảm của con mới là chủ yếu.

Ừm! Thôi thì chúng ta nói về mọi chuyện vừa xảy ra đi. Mọi người biết tại sao con lại chụp tấm hình đó cùng chị Thư không? Chắc mọi người thắc mắc nhiều lắm nhỉ? Người ta nói đúng mà: Có duyên ở chân trời cũng gặp, vô duyên trước mặt cũng như không. Chị Thư chính là người có nick name: Xăm thùng kêu van hồng -à là cái người mà con đã nói với mẹ rồi đó. Con yêu chị lắm vì chị chính là cái người hay chơi game cùng con, hay online, trò chuyện cùng con. Con biết tình cảm con dành cho Quốc chỉ là tình anh em mà thôi vì giờ đây con mới nhận ra tình yêu đích thực của đời mình.

Sau vụ tai nạn đó một phần trí nhớ của con cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, lúc nhớ lúc quên nên con đã có nhiều hành động kì lạ lắm tưởng sự biểu hiện của bệnh thần kinh. Một ví dụ điển hình là khi con gọi tên

Quốc, không phải con điên tình nhớ anh ấy đâu, đây là do trí nhớ con nó cứ ủa về làm con nhức đầu mà nói loạn lên đó.

Quốc à, em xin lỗi. Đêm hôm đó là em dựng chuyện để chứng minh tình cảm của anh với chị Thư thôi. Em muốn chắc chắn rằng trong lòng anh chỉ có chị Thư đó mà. Anh biết rồi đấy, chị Thư đã 24 tuổi rồi còn anh mới 18-19 trai trẻ thanh niên. Độ tuổi quá khác nhau nên chị ấy luôn mặc cảm. Bên ngoài thì chị ấy không nói ra đâu nhưng trong lòng chị ấy đã tâm sự với em hết rồi. Và em xin lỗi anh khi đã cho anh uống thuốc điều chỉnh thần kinh của em. Anh yên tâm, em chưa làm gì anh đâu, cái thuốc đó khiến cho anh nóng và mê man không biết cái gì, nên dĩ nhiên là anh tưởng ...

À còn bức ảnh đó là hôm đầu tiên em về Việt Nam, hôm đó chị Thư đã đón em và đưa em đi chơi. Hai chị em vô tư trò chuyện rồi bày trò lừa mọi người. Thay mặt chị ấy con có lời xin lỗi mọi người về hành động lừa thầy nhưng không phản bạn này.

À lần này con đi sang Mĩ là làm phẫu thuật. Mọi người yên tâm con đã Jone người yêu mới của con đi cùng. Anh ấy chính là anh bạn hay vào thăm con khi con ở nhà đó mẹ. Vì vậy mọi người đừng tìm cứ yên tâm chờ tin vui của con, con hứa con sẽ trở về mà. Tạm biệt mọi người yêu dấu. Moa...

Bật mí cho anh về chỗ ở chị Thư—> bức thư số hai đó.”

Đọc xong bức thư ai nấy cũng vui mừng mà thở nhẹ nhõm. Nhưng còn Quốc, anh vẫn chưa thể bình tĩnh khi bức thư thứ hai dành cho anh.

“Quốc à, Thư xin lỗi vì đã lừa mọi người. Nhưng Quốc biết rồi đấy, cuộc sống không ai biết trước được điều gì cả. Thư chỉ sợ một ngày nào đó Quốc sẽ bỏ Thư để đi đến với một cô gái trẻ hơn Thư đẹp hơn Thư và quyến rũ hơn Thư. Lời hứa bằng miệng thì ai cũng có thể hứa được nhưng mà quan trọng nhất phải là hành động và tình yêu đến từ trái tim. Quốc còn trẻ nghề diễn viên trong SoBiz rắc rối lắm. Thư không thích như vậy nhưng Thư luôn ủng hộ con đường mà Quốc sẽ đi. Hôm nọ Thư có gặp bác gái và bác trai rồi. Họ chỉ có một mình Quốc thôi, vậy nên Quốc hãy dành tình yêu thương của mình làm tròn chữ hiếu. Hãy làm những gì xây xây nên ngôi nhà vững chắc nhất cho chúng ta. Thư sẽ chờ ngày Quốc trở thành một người đàn ông đích thực. Em yêu anh”

Đặt lá thư vào trong tim mình, Quốc vui mừng khi biết cô đang chờ anh. Dù bây giờ cô đang ở đâu nhưng dường như con tim cô đang đã đặt vào trong lá thư trên tay anh. Bước tới trước mặt ba mẹ anh, anh vui vẻ tuyên bố đồng dạ:-Thưa ba mẹ, con quyết định sẽ đi du học để tiếp quản công ti.

8h 10 phút tại Sân Quốc Tế Nội Bài.

“Quý khách chú ý, chuyến bay từ Sài Gòn đến thủ đô Hà Nội chuẩn bị hạ cánh, xin quý khách vui lòng thắt dây an toàn và kiểm tra hành lý...”

“Quý khách chú ý, chuyến bay quốc tế từ Hà Nội đến Hoa Kỳ chuẩn bị cất cánh, xin quý khách...”

Cùng một thời điểm, nhưng hai con người lại ở một hoàn cảnh khác nhau. Một người đi, một người về. Tuy rằng họ không gặp nhau nhưng trong con tim họ luôn xuất hiện những nhịp đập giống nhau như thể đếm thời gian xum vầy.

Sau khi tiễn Quốc đi thì mọi người lại ra phòng chờ đón Quỳnh Thư. Kể từ hôm gặp và nói chuyện, gia đình Quốc đã coi Thư như cô con dâu của mình. Mẹ anh có vẻ quý cô con dâu này lắm, chưa gì mà đã lo lên kế hoạch xây nhà mới cho cô và anh. Được vợ được cả chồng khi ông bố thông báo đến chi nhánh bên Mỹ đề cử Quốc là người giám sát từ bên công ti mẹ để rút ngắn quá trình du học của anh.

Đến đón cô về còn có Thanh Hà và vợ chồng Thùy Linh. Không biết có lỗi quá không khi Thùy Linh còn mang cả băng zôn đỏ choét bắt Hoàng Phong cầm.

Đợi một lúc thì cũng thấy Thư bước ra nhưng lại đi người không với một cô gái lạ. Nhìn thấy vậy, tất cả ánh mắt của mọi người dường như đều hiện lên dòng chữ :” Hàng vạn câu hỏi vì sao?” chiếu vào đầu Thư. Chỉ duy nhất có mỗi Thanh Hà vẫn bình thần những trong lòng cô cũng đặt ra hàng triệu câu hỏi vì sao? Cô gái đó, cô nhận ra nhưng vấn đề là tại sao nhỏ lại đi cùng Thư.

Nhìn thấy mọi người ngạc nhiên, Thư cũng đoán trước được tình trạng này. Vậy nên cô đã nhanh chân kéo cô gái sau mình đến giới thiệu:

-Con chào mọi người, à nhân tiện đây con xin giới thiệu em gái kết nghĩa của con Mỹ Kim.

-Dạ con chào các bác, em chào anh chị ạ.

Mỹ Kim vui vẻ khi một lần nữa cô lại có một gia đình. Tuy không trọn vẹn nhưng nó lại mang cho cô bao cảm giác ấm áp mà 17 năm qua cô không nhận được. Một cô gái nghịch ngợm với mái tóc xanh đỏ nay đã hiện thân thành một cô gái ngoan hiền và giàu tấm lòng nhân ái. Thanh Hà khá hài lòng sau một thời gian dài không gặp Mỹ Kim. Đúng là không có gì là không thể. Thật sự là nhỏ đã lớn và chín chắn hơn rất nhiều khi biết thay đổi mình để làm một người tốt.

-Chị Thanh Hà, em thay mặt gia đình em xin lỗi chị. Tuy em biết một câu xin lỗi sẽ không thể bù đắp mọi tổn thất mà chị đã mất nhưng đây chính là tấm lòng của em dành cho chị.

-Chỉ cần em sống tốt và không làm những tật xấu nữa là được rồi.

Thanh Hà tiến lại ôm cô gái nhỏ về lòng như xóa bỏ mọi kí ức đau khổ kia. Nhắm mắt lại như để tẩy quá khứ, cô nhớ đứa em ruột của mình. Một ngày nào đó cô nhất định sẽ đoàn tụ lại với những người thân yêu.

Một buổi sáng vui vẻ ngập tràn tiếng chim kêu như thể chúc mừng chuỗi ngày đầy sóng gió của mỗi con người. Đoàn người vui vẻ bước về phía đằng Đông như bước vào cánh cổng hạnh phúc mà thượng đế đã ban tặng.

-Trời ơi một đồng vali bắt tôi khiêng một mình sao, Quỳnh Thư sao cô ác thế hả?

Ở trong sân bay Hoàng Dương vẫn loay hoay và hoạt động hết công suất để trở số đồ đạc khổng lồ của hai cô gái đi trước. Số anh nhọ quá mà.

-Thanh Hà cứu anh với.

“Hắt xì” ai gọi mình thế nhỉ? Thanh Hà day day sống mũi rồi tiếp tục bước trên con đường trải dài ánh nắng...

Đã bốn năm trôi qua, Thanh Hà và Hoàng Dương cuối cùng cũng đã chính thức hẹn hò. Vì vậy mà hầu như buổi tối nào ở khu trung cư chỉ còn lại mình Quỳnh Thư cô đơn nhớ về ai đó. Lấy ình chiếc áo khoác mỏng cô bước lên tầng tầng thượng của tòa nhà. Hôm nay là ngày lễ tình yêu, vậy mà cô lại chỉ có một mình. Thật là buồn khi đã ba năm cô phải đón cái lễ tình yêu này với nỗi nhớ đầy ước mong. Xoa xoa đôi cánh tay lạnh buốt cô chợt nhìn thấy chùm sao băng vụt qua.

-Ước gì, mình có thể gặp được Quốc nhỉ?

Dứt lời nói cũng là khi ngôi sao băng đã vụt tắt. Mỉm cười với sự ngu ngốc của mình khi nghĩ rằng ngôi sao băng kia có thể đem điều ước, cô liền trở về phòng. Toan mở cửa thì một đứa bé khoảng năm sáu tuổi ôm hộp sô cô la đến bên cô và nói:- Cô ơi cô, cô xuống tầng trệt đi, có người muốn gặp cô.

-Cháu ngoan quá!

Quỳnh Thư vuốt má đứa bé, nhưng chưa kịp hỏi gì thêm nó đã chạy đi đâu mất tiêu rồi.

Đằng nào cũng rảnh rồi, thôi thì xuống xem vậy. Không suy nghĩ gì thêm vẫn bộ đồ ngủ đô rê mon kèm theo chiếc áo khoác mỏng cô tung tăng chạy vào thang máy.

“Tít” tiếng thang máy mở ra cũng là lúc cô choáng ngợp bởi khung cảnh trước mắt mình. Hai hàng nền lung linh đủ màu sắc được sắp thành hai hàng song song dẫn đến phía sân sau chung cư. Theo bản tính hóng hớt từ nhỏ cô nhất định hoa lan bên cạnh lon ton chạy ra sân sau với đôi dép tông xì teen. Bước xuống mấy bậc cầu thang nổi từ trung cư xuống dưới sân cô bị giật mình bởi tiếng pháo giấy. Ôm tim chấn tỉnh thì cô bỗng nghe thấy bản nhạc quen thuộc vang lên:

Yêu,
Là cùng nhau trong tay đi hết con đường,
Là cùng trao cho nhau ngọt môi hôn
Là vòng tay yêu thương ôm mãi không rời
Từng phút giây tuyệt vời.
Yêu,
Là ngày em bên anh không chút ưu phiền
Từng buồn lo trôi qua ngày bình yên
Nồng nàn ta trao nhau giây phút tuyệt vời
Nguyện thề luôn bên nhau mãi
Dù thời gian trôi qua vẫn luôn bên người
Dù ngày tháng phai pha ta vẫn không cách rời
Bên nhau suốt đời, cùng xây giấc mơ chung đôi
Hãy bên em.. Lại gần nhé anh
Để cảm nhận những yêu thương từ trong trái tim này, dành hết cho người.
Hãy trao em nụ hôn đắm say ngọt ngào như phút giây ban đầu
Ngày nắng xanh ngời, mình ước có nhau trọn đời...

Sau khi nghe tiếng hát ,Quỳnh Thư tự vả vào mặt mình:” Úi đau không phải mơ”. Nhưng thật sự thì làm sao Quốc có thể ở đây, ngay trước mặt cô như thế này. Đáng lí ra anh đang ở Mỹ mới đúng chứ. Thấy khuôn mặt cô dần ra, Quốc liền mỉm cười đến bên cô. Thật sự Quốc của ngày nay đã khác rồi, anh còn còn vẻ trẻ con như xưa nữa mà thay vào đó là một Quốc chững chạc với bộ vest đen, mái tóc cũng mang một màu đen phủ bóng.

-Quỳnh Thư anh trở về rồi đây.

Không để anh nói thêm gì nữa Quỳnh Thư vội tiến tới trao cho anh một cái ôm đầy trách móc nhưng cũng tràn ngập yêu thương. Thời gian bốn năm đối với cô quả là một thời gian quá dài. Nhưng giờ không còn phải lo gì nữa khi cô đã có một Thiên Quốc bằng xương bằng thịt đang tận hưởng lễ tình nhân năm nay với cô. Ngược khuôn mặt lên bầu trời cô thầm cảm ơn ngôi sao bằng hạnh phúc đã giúp cô thực hiện ước muốn nhỏ nhoi của mình.

—The end—

63. Chương Ngoại Truyện: Đám Cưới Của Ai?

Một tháng sau đó:

Bình minh ở biển thật đẹp và mơ mộng. Những làn mây rực hồng bay lơ lửng như đang cùng chung vui với hạnh phúc của một đôi trai gái sắp làm vợ chồng. Đứng bên cửa sổ của tầng ba khu biệt thự Nha Trang, một cô gái trong bộ đồ cô dâu đang trầm tư suy nghĩ nhìn ra phía biển. Bốn năm đã trôi qua một cách nhanh chóng mà không đợi tuổi xuân. Năm nay cô đã 28 rồi.

-Này Thanh Hà con xuống chuẩn bị đến khu vực làm lễ nào.

-Dạ thưa dì.

Nghe tiếng nói Thanh Hà nhẹ nhàng quay lại để đi xuống lễ đường. Đeo ình chiếc vòng cổ mà mẹ cô đã đeo trong ngày cưới, Thanh Hà nhìn lại mình trong gương như nhìn thấy mẹ mình trước đó.

Chạm tay lên khuôn mặt cũng là lúc giọt nước mắt trên khóe mi cô rơi xuống:-Mẹ à, con gái mẹ đi lấy chồng rồi đây. Ở trên thiên đường ba mẹ có nhìn thấy cô dâu xinh đẹp của ba mẹ không. Dù không được gặp người đàn ông sắp làm chồng con để phê duyệt nhưng ba mẹ nhất định phải chúc phúc cho con đây nhé!!

“Cạch ” tiếng cửa phòng vang lên cũng là lúc hai bóng dáng bước vào.

-Này, Thanh Hà sao lại khóc thế kia, có biết khóc bây giờ mặt mẹ sẽ như con quỷ không, thôi nín đi, tí nữa muốn khóc cũng không ai cấm vì khi đó nó lấy mình làm vợ rồi xấu hay đẹp cũng phải chấp nhận.

Thùy Linh vừa nói vừa đến bên cạnh dậm lại phần cho Thanh Hà.

-Sắp làm mẹ đến nơi rồi mà vẫn còn xì teen như trẻ con nhỉ. Thanh Hà mỉm cười trước cái thái độ của cô bạn Thùy Linh. Sau bốn năm thì cuối cùng gia đình họ cũng có tin vui. Đáng lí ra Hoàng Phong không cho cô đến vì bụng của cô đã to và sắp đến ngày sinh. Nhưng do sự cố chấp và nhất quyết, Hoàng Phong đành nhắm mắt chào thua mà chở cô đi.

Điểm lại xong cho Thanh Hà , Thùy Linh mới nhận ra sự khác biệt trong con mắt của Quỳnh Thư:

-Này Thư, sao thế,mà bao giờ mới cho tụi tôi ăn cỗ đây.

-Không biết nhưng sau hai người.

-Này, bà biết bà bao nhiêu tuổi rồi không, 28 rồi đấy, sắp thành bà cụ non rồi nên nhanh chóng mà lấy chồng đi. Hay là hai đứa lại cãi nhau chuyện gì?

Chống hai ngón tay vào nhau Quỳnh Thư lảng đi mắt ra chỗ khác:-Có chuyện gì đâu? Mà thôi nhanh lên sắp làm lễ rồi. Nói rồi Quỳnh Thư bước trước ra ngoài với bao tâm trạng hỗn độn. Thật ra là vừa tối hôm qua cô và Quốc tranh luận với nhau về vấn đề gà hay trứng có trước. Với những lí luận sắc bén Quốc :gà có trước vì gà đẻ ra trứng thì Quỳnh Thư đã phản biện lại: Không có trứng thì làm sao gà nở ra mà đẻ tiếp quả mới. Cứ như vậy,hai người cứ nhau qua cái nhau lại hai bên không ai chịu ai nên cả hai đã đối nhau mà không nhìn mặt.

Hoàng Dương lịch lãm trong bộ vest đen cài hoa ở ngực. Thật sự trong lòng anh đang rất hồi hộp chờ cô dâu của mình. Thanh Hà không còn là một cô gái lạnh lùng với mái tóc tom boy mà thay vào đó là mái tóc dài dịu dàng nhưng vẫn còn đầy cá tính. Đang cười thầm với những suy nghĩ trong đầu thì anh bị một cái phát vai làm cho giật mình.

-Quốc,cậu định giết tôi trong chính hôn lễ của tôi đấy hả?

-Không em chỉ là muốn anh tỉnh lại hộ em cái cô dâu sắp vào rồi kia.-Quốc nhăn răng cười trừ trước khuôn mặt đỏ ửng khi bị phát hiện ăn vụng kia.

Ngượng ngùng Hoàng Dương đột nhiên đánh trống lảng sang chuyện của anh:-Mà cậu với Thư thế nào rồi, định bao giờ nối tiếp bước chân anh.

-Em chưa biết, chắc bây giờ cô ấy đang giận em lắm.

-Này em, chỗ thân tình anh mới nói: Trong cuộc sống người phụ vất vả hơn người đàn ông rất nhiều, họ phải đi làm ở công ti rồi lại chăm lo gia đình nhà cửa.Vậy nên khi chọn chồng họ sẽ chọn những anh chàng mà họ có thể tin tưởng để bảo vệ họ qua các giông tố của cuộc đời. Dù đúng dù sai em hãy nên làm hòa với cô ấy đi.

Nghe Dương nói đôi mắt Quốc bỗng trầm lại. Đút tay vào túi, anh lấy ra chiếc nhẫn mà anh đã chọn để cầu hôn cô. Có lẽ anh đã quá trẻ con rồi ,nhất định anh sẽ là người bảo vệ cô đi qua các giông tố tiếp theo.

Tám giờ đã điểm cũng là lúc thánh đường vang lên bài hát quen thuộc. Mọi nghi thức đều được tiến hành và bây giờ là đến phần cô dâu chú rể trao nhẫn cho nhau.

Mọi chuyện sẽ không có gì khi Quốc và Thư không làm phù dâu phù rể. Nhưng...

Đứng ở phía sau chú rể đang làm lễ, thế mà Quốc cứ liếc mắt sang phía Quỳnh Thư mà gọi nhỏ:- Thư ơi, anh bảo.

Nghe thấy tiếng gọi cô lườm mắt đáp lại:

-Trật tự đi, có gì nói chuyện sau.

Nhưng có vẻ Quốc vẫn cứng đầu lắm , nghe cảnh cáo thế rồi mà vẫn quay sang gọi một lần nữa khiến cô nổi điên và hét to.

-Anh im đi.

Sau tiếng quát , cả một hội trường bỗng đồng thanh “ồ” lên một nhịp. Kể cả cô dâu chú rể đang trao nhẫn cho nhau thế mà cũng quay lại xem tình hình. Với gương mặt cười trừ tỏ vẻ thứ lỗi của Thư thì mọi người lại tiếp tục quay lại quá trình làm lễ của buổi tiệc này. Nhưng sự đời lắm bất ngờ khi một lần nữa Quốc quay mặt sang. Tuy anh chưa nói câu gì nhưng Quỳnh Thư đã nổi điên lên và hét một lần nữa:- Anh thôi đi.

Lần này quá rõ rồi, cả hội trường ai nấy đều mắt chữ O mồm chữ A mà nhìn vào hai gương mặt phù dâu phù rể. Từ một nhân vật phụ với sự cố gắng bật hết công suất cổ họng hét giờ đây họ đã được thăng chức thành nhân vật chính mà không trá qua bất kì cuộc casting hay kiểm tra gì. Thôi thì đám lao thì phải theo lao. Thấy vậy Quỳnh Thư không ngại ngừng mà nói tiếp.

-Quốc nghe cho rõ đây,có chuyện gì thì tí nữa nói, ai cho phép anh làm hỏng đám cưới bạn tôi thế này (ủa ai phá hỏng ý nhỉ?).

-Quỳnh Thư em nghe anh giải thích. Nói rồi Quốc nhẹ nhàng tiến lại gần cô, cầm bàn tay cô và quỳ xuống anh nói:-Anh biết chúng ta có một bức tường tuổi tác ngăn cản. Nhưng Thư ơi, tuổi tác sẽ quan trọng gì khi chúng ta sẽ ở bên nhau. Tất cả những gì anh làm cho em từ trước đến giờ cũng chỉ nhằm tạo cho chúng ta những kỉ niệm đẹp. Em biết không,tình cảm anh dành cho em nhiều lắm, chỉ một đêm hôm qua không nói chuyện với em thôi mà lòng anh bứt rứt không yên. Anh xin lỗi vì đã làm cho em buồn, hãy tha thứ cho anh và làm vợ anh nhé!!!

Thế là Quốc rút chiếc nhẫn từ trong chiếc áo vest của mình, mở nắp chiếc hộp ra anh. Thấy Thư vẫn im lặng nhìn anh, mọi người bắt đầu vây xúm lại và bắt đầu hò hét ủng hộ:-Đồng ý đi, Thư ơi, đồng ý đi Thư ơi.

Mỉm cười cùng với giọt nước mắt hạnh phúc Thư gật đầu và đưa bàn tay lấy chiếc nhẫn trong hộp ra cho anh.Thấy vậy, anh liền cầm lấy chiếc nhẫn mà đeo liền cho cô.

Đặt cho cô một nụ hôn như thể chứng minh tình yêu, anh ôm cô vào lòng trước sự tán thành và chúc mừng của mọi người.

Bước xuống chỗ hai người Thanh Hà và Hoàng Dương chúc mừng cho đôi bạn trẻ của mình cuối cùng cũng đã tìm được hạnh phúc.

Chủ động cầm tay Quốc Quỳnh Thư kéo tay Quốc dẫn đầu đội chạy ra sân của nhà thờ. Tiếp đó là Mỹ Kim, Thanh Hằng ,vợ chồng Thanh Hà và cuối cùng là Thùy Linh đang nhẹ nhàng đi sau dưới sự dìu đi của Hoàng Phong.

-Bây giờ tôi ném hoa nhé!! 1, 2, 3..đón nào.

Quỳnh Thư quay mặt lại với phía mọi người. Giờ đôi tay theo nhịp điệu cô ném bó tươi trên tay mình.

-Bụp. Theo phản xạ tự nhiên Mỹ thấy bó hoa có chiều hướng bay vào mặt mình thế là cô đón lấy. Cầm bó hoa trên tay mà cô vẫn ngơ ngác không hiểu gì?

-Mỹ Kim chị chờ cổ của em đó...Tạm biệt mọi người.

-Tạm biệt.

Nói rồi Quỳnh Thư và Quốc trèo lên chiếc xe hoa của cô dâu chú rể và đi mất tăm , sau tiếng xe chỉ để lại lời hẹn gặp lại của đôi uyên ương vẫn còn vang vọng.

Hoàng Dương dắt tay Thanh Hà nhìn theo chiếc xe vừa qua với vẻ mặt ngạc nhiên:-Anh nhớ không lầm đây là đám cưới của tụi mình mà...chiếc xe...

Nhún vai, Thanh Hà mỉm cười nhìn Hoàng Dương tỏ vẻ không hiểu.

Bám tay vào cái lan can bên mình,Thùy Linh mặt trắng bệch đứng từ đằng xa mà la:-Ồi làng nước ơi tôi sắp đẻ rồi cứu tôi với.

Nghe tiếng nói, nhanh như cắt Hoàng Phong bỏ hết thức ăn mà chạy đến bên cô. Bao nhiêu xung quanh cũng tiến đến xem như thế nào.

-Chết đi giúp nó thôi anh. Thanh Hà nhanh tay kéo tay Hoàng Dương đến chỗ xem cô bạn thân của mình. Còn anh thì đầu bứt tai tỏ vẻ khó chịu:-Mẹ ơi là mẹ, sao mẹ lại cho con cưới vào cái ngày quái quỷ thế này, giờ hoàng đạo mà như thế này à...

-Anh ơi! nhanh lên vác nó vào bệnh viện đi...

-Anh biết rồi... Hoàng Dương nhăn mặt khóc trong lòng thầm mong đừng có thêm chuyện gì xảy ra nữa.

64. Chương Đôi Lời Tác Giả.

Sau hơn hai tháng thì cuối cùng tác phẩm cũng đã hoàn thành.

Cảm ơn tất cả bạn bè đã cổ vũ tinh thần để mình cố gắng hoàn thành xong tác phẩm này. Đây là một câu chuyện hài hước nhưng cũng thêm phần sâu lắng lãng mạn đầy cảm xúc đúng không?Ừm!!Mình nghĩ chắc một ngoại truyện như thế là đủ rồi nhỉ? Thôi thì ngắn gọn cho nó súc tích.

Các bạn thấy đây một bộ truyện của mình có rất nhiều lỗi . Các bạn thông cảm vì mình không viết bản thảo đâu, mình cứ ngồi máy tính và gõ ra thôi. Căn bản là lúc đó ý tưởng nó cứ trào ra khiến mình hăng say và hoàn thành từng chương một. Nếu lỗi như thế thì chắc chắn sẽ có bạn nói rằng : là một au thì phải chăm chút vào tác phẩm của mình, phải có ý thức trách nhiệm trước những cái gì mình viết ra. Vâng vì thế mà câu truyện của mình đã Full nhưng thỉnh thoảng mình sẽ bê ra lại cho hoàn chỉnh để xứng đáng nằm trong dãy truyện hot của sân.(Vì vậy mong ai đừng hiểu nhầm mình câu view nhé!!) Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình.

Cho mình một phút quảng cáo: Hiện tại mình đang học lớp 12 nhưng do sự ham mê không bỏ được nên mình đã viết thêm một tác phẩm có tên là Giải cứu ma nữ. Mong mọi người ủng hộ!!

Tạm biệt!!!!^^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-gia-kho-tinh-em-yeu-chi>